

Quế Trân

ĐỂ NẮNG MAI LÊN

Chương 1

Tháng sáu trời mưa trời mưa không ngớt ..." Quả thật, vừa ra khỏi nhà Yên Phong mới giật mình vì trời đã đổ mưa và cô lại quên cả chiếc áo mưa . Cô bé rất "đãng trí" về việc này, mẹ là người hay nhắc nhở cô nhiều nhất và kể đến là anh ... Thế mà vì có gì nhỉ, cô sẽ không còn được ấm áp trong chiếc áo mưa anh choàng và triu mến nép vào anh để nghe mưa rơi đổ dài hàng giờ trong quán cà phê, đếm từng hạt mưa nghe sợi thương, sợi nhớ dâng trào . Thế mà đã bao năm tháng đi qua, Yên Phong đã rời thành phố để trở về quê nội, những ngày tháng ở cùng cô chú rồi cũng đi qua và cô đã đi làm ở 1 công ty xuất nhập khẩu ngay thành phố biển, thỉnh thoảng cô bé mới về Long Hải ít hôm với cô Thoại, cô rất thương Yên Phong .

Ngoài trời vẫn đổ những hạt mưa và Yên Phong đã đứng bên đường để mua 1 chiếc áo .

1 giọng nói thân quen vang lên:

– Đi đâu mà bị mưa thế này ? Hay là vào nhà cùng anh đi Yên Phong, cũng gần nhà thôi .

Yên Phong ngược mặt lên nhìn đó là anh Hòa Nhiên, anh chàng kỹ sư tội nghiệp, với đứa con thơ dại cách đây 3 năm đã bị phụ tình .

– Sao thế cô bé, đi về chắc bé Tâm Nhiên sẽ vui lắm khi gặp em đó . Ủa mà em định đi đâu phải không ? Anh quên, bảy ghê!

Từ này giờ Yên Phong mới chợt giật mình, cô cũng không hiểu chiều nay mình thơ thẩn 1 mình để làm gì, và không ngờ cô cũng đang ở chỗ rất gần nhà của Hòa Nhiên, và có lẽ cũng buổi chiều ấy, cách đây đã mấy năm rồi, cũng ở nơi gần đây cô đã biết anh ...

– Kia . Yên Phong, lâu ghê không thấy cô ghé chơi, Tâm Nhiên nhắc mãi . Yên Phong sực tỉnh, cô lên tiếng:

– Vâng! Cũng hơi lâu lâu rồi em không ghé thăm bé Tâm Nhiên . Nhưng mà ...

– Nhưng sao ?

– Em không chuẩn bị cho bé 1 cái gì cả . A! Hay là anh đợi em 1 chút nhé . Yên Phong vừa nhìn thấy 1 cây bong bóng và những chiếc chong chóng xinh xinh của 1 ai đó đang đậu gần đây, cô bé chạy sang và mua 1 chùm bong bóng nhiều màu sắc và nhiều hình thú tuyệt xinh và mấy chiếc chong chóng .

Hòa Nhiên cười vui khi thấy Yên Phong trở lại . Anh nói:

– Con bé sẽ mê tít đấy! Chúng ta đi chứ Yên Phong .

Yên Phong đạp xe tà tà bên cạnh Hòa Nhiên, chẳng mấy chốc đã đến nhà, vừa mở cửa đã thấy bé Tâm Nhiên ngồi trên ghế salon đợi bố .

Vừa thấy Yên Phong, cô bé đã nhào lại ôm chầm và gào lên:

– Cô Phong, con nhớ cô . Sao lâu ghê cô không ghé thăm con .

Yên Phong cười nói khẽ:

– Ồ ... Cô xin lỗi, cô có chút việc riêng . Nè! Bây giờ cô đã đến, có quà cho bé nè .

Tâm Nhiên ôm Yên Phong, Yên Phong kêu:

– Ôi! Cô ướm đó, nào bé cầm bong bóng đi chứ!

Hòa Nhiên cầm chiếc khăn và nói:

– Em bỏ áo mưa ra và lau khô tóc đi .

Hòa Nhiên giúp Yên Phong cởi áo mưa ra, anh nói tiếp:

– Áo em cũng bị ướt . Hay là anh tìm cho em bộ đồ mặc tạm nhé!

Yên Phong lắc đầu:

– Không sao đâu anh Nhiên . Tí xíu nữa sẽ khô thôi .

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong rồi nói tiếp:

– Em ngồi chơi với bé Tâm Nhiên, anh vào bếp 1 tí, ăn cơm với cha con anh, Phong nhé!

Yên Phong vốn đã thân với cha con Hòa Nhiên từ khi bé Tâm Nhiên mới lên 2 . Cô cười vui:

– Hôm nay em là vị khách không mời mà đến, để em giúp anh 1 tay nhé!

– Không có gì đâu em . Hôm nay ngày nghỉ, con bé không có đi mẫu giáo nên anh cho bé ăn cơm nhà! Nè! Anh định đưa bé đi ăn nhưng thấy trời mưa nên thôi .

Hòa Nhiên là 1 ông bố trẻ rất tốt, anh đã cực khổ vì những tháng ngày con bé còn rất nhỏ, rất nhỏ mà đã phải xa lìa mẹ, đây là nỗi đau, là vết thương lòng vô biên của anh, nên Yên Phong chẳng bao giờ dám khơi dậy nỗi đau trong lòng anh, cô bé lên tiếng ngay:

– Bắt em làm khách, em không quen đâu ?

– Vậy thì hôm khác vậy, còn hôm nay thôi để anh vào dọn .

Nhìn vẻ lẳng xăng của Hòa Nhiên, Yên Phong càng thấy tội nghiệp cho anh hơn, 1 kỹ sư giỏi, 1 con người rất năng động, rất tài hoa . Vậy mà anh bị cô vợ cho mọc sừng, cô đã bỏ anh để đi theo người tình giàu sang khi con thơ hãy còn bé nhỏ . Yên Phong chợt nhớ lại ngày ấy, chính cô cũng đã rời bỏ Sài Gòn và đến đây vì đau khổ vì tình đầu bị phụ, anh đã bị tiếng sét của 1 thiếu phụ giàu sang và đẹp lộng lẫy như 1 bà hoàng . Trời ạ! Cứ nghĩ đến là

tim se thất, dù tất cả đã là quá khứ, đã 3 năm rồi còn gì .

– Cô ơi! Bóng bóng đẹp quá, cô ơi mưa hoài, hôm nay cô ở lại đây với con nghe .

Hòa Nhiên trở ra nói:

– Xong rồi mời 2 cô cháu vào ăn cơm nè!

Bé Tâm Nhiên nắm tay Yên Phong, vào đến phòng ăn nhìn mâm cơm, Yên Phong lên tiếng:

– Anh làm gì trông mâm cơm thịnh soạn như có tiệc vậy ?

– Tiệc gì đâu, chỉ là bữa cơm à! Đồ ăn anh mua là chủ yếu, không ngờ lại gặp em bên đường . Nếu không trời mưa thế này ...

Bé Tâm Nhiên nhìn cha nói:

– Ba ơi! Trời mưa cô không về được đâu, ba nói cô ở lại đây với con đi .

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong rồi nói với con gái:

– Con à! Chúng ta cùng ăn cơm đi .

Hòa Nhiên gấp bỏ thức ăn vào chén cho con gái và Yên Phong . Anh nói:

– Tâm Nhiên ăn ngoan đi nào .

Cô bé cong cớn trả lời:

– Ở lớp con ăn ngoan nhất đó, cô khen con .

– Vậy thì ăn ngoan đi con . Yên Phong lên tiếng và gấp thêm thức ăn vào .

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong triu mến, chính cô gái này đã giúp anh thật nhiều khi anh vô cùng vất vả vì đứa con gái chỉ mới lên 2 ... Từ dạo ấy cho đến bây giờ anh càng cảm thấy sự có mặt của Yên Phong đối với cha con anh vô cùng quan trọng .

Hòa Nhiên lại gấp thức ăn vào bát của Yên Phong rồi nói:

– Yên Phong ăn đi em .

– Cô ơi! Cô ở lại đây nghe cô . Đêm nay mưa con sợ lắm, cô phải kể chuyện cho con nghe đó .

Hòa Nhiên lên tiếng:

– Kìa con, để cô ăn cơm . Đừng ép cô con à, cô còn có công việc mà .

Tâm Nhiên bỗng bỏ chiếc muỗng đang cầm trên tay, phụng phịu cô bé nói:

– Con không chịu đâu . Cô ơi! Hôm rày con nhớ cô, cô bỏ con rồi phải không ?

Yên Phong ngồi cạnh bé Tâm Nhiên, lấy chiếc muỗng đặt vào tay cô bé, nàng lên tiếng:

– Tâm Nhiên ăn ngoan đi rồi cô sẽ tính ...

Tâm Nhiên hồn nhiên:

– Tính là ở lại rồi phải không cô . Ba ơi! Cô ở lại rồi, con ngoan nè!

Cô bé múc cơm cho vào miệng liên tục, Yên Phong nhìn Hòa Nhiên rồi lắc đầu không nói . Thật ra trong lòng nàng cũng lao xao rạo rức, những ngày qua về thành phố có chút việc riêng trong lòng cô lại ngút ngàn đau khi chợt nhớ đến miền quá khứ, giờ đây tuy cô và Hòa Nhiên không có gì nhưng dường như ai cũng gán ghép cho 2 người và luôn mong cho 2 người là 1 cặp xứng đôi, ai cũng bảo Hòa Nhiên là 1 người đàn ông tốt . Quả thật tiếp xúc với anh qua bao ngày qua, Yên Phong cảm thấy rất tốt, vậy mà sao cô vợ của anh lại bỏ rơi anh nhỉ ?

Thấy nàng thân và chăm sóc cho Tâm Nhiên ngay từ nhỏ nên ai cũng hay trêu:

– Yên Phong à! Gánh sứ mạng cao cả đó đi .

Cô ngại nhất là những lời xì xào không hay của 1 số người ở công ty .

– "Mấy đời bánh đúc có xương - Mấy đời mẹ ghẻ mà thương con chồng". Ai đó đã xấu miệng, xấu lòng nên nghĩ đến những điều "cố hữu" đó . Cứ bị áp đặt như thế nên đôi khi cô cảm thấy bị xúc phạm, nhất là tấm lòng của mình đối với bé Tâm Nhiên, có lẽ thành phố Vũng Tàu quá bé nhỏ, nên ai cũng biết lẫn nhau . Vì thế Yên Phong bỗng e ngại và né tránh Hòa Nhiên, chỉ khi

nào không thể cô mới đến chơi với bé Tâm Nhiên .

Bé Tâm Nhiên ăn cơm xong lại đòi Yên Phong kể chuyện . Hòa Nhiên rầy con gái:

– Thôi đi con đừng làm nũng với cô nữa .

Hòa Nhiên kéo Tâm Nhiên ngồi xuống, Tâm Nhiên chạy lại chỗ của Yên Phong, cô bé sà vào lòng Yên Phong và nói:

– Sao lâu quá cô mới đến chơi với con vậy ? Cô giận con với ba hả ?

Yên Phong cười:

– Không có đâu . Là vì cô bận ...

– Cô bận cả buổi tối sao ?

– Kìa con, cô còn phải về nữa ... Ngoan đi .

– Con ngoan mà ba có kể chuyện cho con nghe đâu ?

Hòa Nhiên cười:

– Ủ! Ba xin lỗi, ba đâu biết nhiều chuyện để ba đọc cho con nghe nhé!

– Ba đọc hoài có ... những chuyện đó, con nghe hoài ...

Tâm Nhiên không diễn đạt hết những điều muốn nói, nhưng Yên Phong hiểu rất rõ ý của cô bé, Yên Phong vuốt tóc Tâm Nhiên rồi nói:

– Được rồi, bây giờ con muốn ngủ chưa cô sẽ kể chuyện cho nghe .

Tâm Nhiên bước xuống và nắm tay Yên Phong:

– Cô ơi! Con đi ngủ đây.

Hòa Nhiên lắc đầu cười và nói với Yên Phong:

– Yên Phong à! Cô đừng chiều con bé, không sao đâu tôi sẽ dỗ con bé, bao giờ thì Yên Phong về ...

Tâm Nhiên giãy nảy:

– Không! Con không chịu đâu . Cô ơi! Cô phải ở lại với con, trời mưa mà, cô làm sao đi về . Cô ơi! Kể chuyện cho con nghe nhiều nhiều đi cô .

– Được rồi .

Yên Phong bỗng Tâm Nhiên vào phòng và buông mừng rồi kể chuyện . Câu chuyện "cô bé lọ lem" khiến cho Tâm Nhiên thích thú và say mê với giấc ngủ thật nhẹ nhàng, ngoài trời vẫn rỉ rả, rỉ rả những giọt mưa, 1 lúc sau Hòa Nhiên bước vào, anh nói với Yên Phong:

– Bé Tâm Nhiên ngủ rồi, cảm ơn em đã dỗ con bé, nhưng đừng chiu con bé quá, nó sẽ ỷ lại đó, anh không biết nhiều chuyện để kể cho con bé nghe đâu ?

Yên Phong cười:

– Anh yên tâm đi, em sẽ tặng anh vài bộ truyện cổ dân gian để anh đọc mỗi đêm 1 truyện cho bé Tâm Nhiên nghe .

– Trời đất, em tặng anh truyện "Nghìn Lẻ Một Đêm" hử ...

– Anh chê phải không ?

– 1 kho tàng văn học bất hủ thật tuyệt vời, có được bộ truyện như thế thật là quý, anh cảm ơn Yên Phong thật nhiều .

Yên Phong đứng lên định xin phép về nhưng Hòa Nhiên ngăn lại:

– Ngoài trời còn mưa Phong à! Em về khi trời mưa như thế anh không yên tâm, nhưng anh lại không thể đưa em về được . Hay là anh muốn mời em ở lại, em đừng ngại, anh thấy ...

Hòa Nhiên sợ bị hiểu lầm nên cứ ấp úng mà nói không trọn vẹn điều mình suy nghĩ, là người đã vững vàng ở tuổi ngoài 30, vậy mà đối với 1 cô gái anh lại không sao lý giải được trọn vẹn 1 điều . Có lẽ vì cô bé vừa thánh thiện dịu dàng nhưng cũng vô cùng sôi động khéo léo nên anh cảm thấy vừa mến lại vừa phục .

Nhớ lại lần gặp Yên Phong, 1 tình cảnh thật "cười ra nước mắt", anh với đứa con thơ đại mới 2 tuổi, lúc ấy con bé đang bị sốt cao, nếu như buổi chiều hôm ấy anh không gặp Yên Phong và Yên Phong đã giúp đỡ anh 1 cách vô tư, thật hồn nhiên . Khi ấy cho đến bây giờ đã mấy năm đi qua rồi, vậy mà

anh cũng không bao giờ nghe cô bé nhắc đến vì sao lại lang thang 1 mình như thế .

Dòng suy tưởng của Hòa Nhiên cứ chập chờn, chập chờn khiến cho lòng anh càng lao xao, anh muốn không nghĩ đến cũng không được, bởi vì Yên Phong thật tuyệt vời, lúc nào cũng ở gần nhưng sao cứ xa vời .

– Yên Phong à! Anh xin lỗi vì đã nói ra điều đó, anh chỉ mong ... anh lo sợ trời bên ngoài mưa gió mà em lại đi về 1 mình, anh không đành lòng, chứ anh không có ...

Dường như trong lòng Yên Phong cũng nao nao, tuy rằng giữa anh và bé Tâm Nhiên với nàng rất thân nhau, vì nàng quan tâm chăm sóc 2 cha con rất thật vậy mà vẫn thấy xa .

Hòa Nhiên mang 2 tách cà phê nóng đặt trên bàn rồi nói:

– Em uống tách cà phê nóng, mưa mà thế này, sáng anh đưa về sớm rồi đi làm luôn 1 thể nhé!

Yên Phong hớp 1 ngụm cà phê, Hòa Nhiên đến ngồi bên cạnh nàng, giọng anh thật lạ:

– Sao lại ... thế nhỉ ...

Yên Phong không hiểu, anh muốn nói gì, nàng chỉ im lặng và hớp từng ngụm cà phê, Yên Phong nói:

– Cà phê anh pha uống ngon tuyệt .

– Thật không ?

– Vâng! Em nói thật, nhất là uống trong lúc ngoài trời mưa gió như thế .

– Nếu thế, em đến đây chơi, để anh pha cà phê cho uống, anh bỗng nhớ đến buổi chiều mưa gió của ngày xưa, nếu như không có em, không biết bé Tâm Nhiên sẽ như thế nào nhỉ ? Khi mà ông bố như anh chẳng biết gì .

– Anh à! Đừng nhắc chuyện đó nữa, em chỉ giúp anh đưa bé đi bệnh viện chứ có làm gì lớn lao đâu, nếu là người khác, trong tình cảnh như thế cũng

sẽ giúp anh mà thôi .

– Không phải ai cũng có tấm lòng như em đâu ?

– Anh đừng có nhắc mãi như thế, em chỉ vì ...

– Thôi anh không nhắc nữa, để anh pha nước em tắm rồi ngủ 1 giấc cho khỏe nhé .

Yên Phong không còn cách nào từ chối, cô bước vào phòng tắm và 1 lúc trở ra với bộ đồ pyjama rộng và dài của Hòa Nhiên . Hòa Nhiên mỉm cười nói:

– Chắc là khó chịu lắm phải không ? Yên Phong này, em đã buồn ngủ chưa, anh dọn dẹp đồ đạc gọn lại rồi, em vào phòng nghỉ nhé!

Yên Phong lắc đầu:

– Được rồi, anh đừng quá lo lắng như thế em ngại lắm, em sẽ vào phòng của Tâm Nhiên .

– Để con bé ngủ 1 mình, em vào nó giật mình, con bé sẽ quen có em, mai một nhõng nhẽo anh biết làm sao để đỡ ... chẳng lẽ ...

Hòa Nhiên lại im lặng, những lời anh nói cứ xa xôi bóng gió mãi . Với anh, nàng hãy còn ngập ngừng e ngại, với nàng anh lại càng lo sợ vì quen biết và thân thiết với anh gần bao năm nay, vậy mà cả 2 vẫn cứ ngại ngần, dù xa gần, bóng gió ... Chẳng lẽ cô lại không là nỗi khao khát của anh hay sao ? Nàng đã dành thời gian để chăm sóc cho Tâm Nhiên có phải đơn thuần vì tấm lòng hay không, không biết cái gì đã khiến cho nàng cứ trở thành 1 kẻ tình nguyện ...

... Buổi sáng trên đường đi làm, Hòa Nhiên đưa Yên Phong ghé vào nhà thay đồ rồi cùng ăn sáng, bé Tâm Nhiên được đưa vào trường mầm non .

Vừa vào công ty đã có tiếng ai đó lên tiếng:

– Giống 1 gia đình hạnh phúc vô cùng .

Yên Phong muốn đính chính nhưng cô cũng không buồn nói, mặc kệ họ .

Công việc của ai nấy làm, Yên Phong làm thư ký còn Hòa Nhiên anh là 1 kỹ

sư giỏi ai cũng nể, chẳng biết có ai ganh tị hay không ?

Trưa hôm ấy Hòa Nhiên còn mời cơm trưa và hẹn cả buổi cơm chiều với Yên Phong .

Yên Phong cười và nói:

– Làm gì cho em ăn cả ngày nay vậy, ngộ nhỡ quen tật, em đòi ăn hoài hằng ngày là khổ cho anh đó!

Hòa Nhiên vui vẻ:

– Khổ à! Anh đang muốn được khổ vì em đó Yên Phong à!

– Anh không sợ sao ?

– Sợ gì chứ! Anh chỉ lo lắng cho em có bao giờ ...

– Bao giờ thế nào .

– Anh muốn nói ... Mà thôi ... em ăn cơm đi, chiều nay nhất định cùng ăn với bố con anh nữa nghe . Có lẽ anh phải thuê 1 người phụ việc nhà để đi làm về còn có thời gian ngơi nghỉ, làm việc khác . Nhất là dạy bé Nhiên học nữa . Loay hoay với buổi cơm chiều, anh chẳng còn thời gian cho riêng anh . Nếu có người phụ giúp việc nhà anh sẽ có thời gian để ...

Hòa Nhiên cố gắng để nói những ý nghĩ của mình, nhưng vẫn không sao nói trọn vẹn nên lời . Không biết Yên Phong sẽ nghĩ như thế nào . Nếu có người phụ việc thân cận anh sẽ đến với Yên Phong, anh muốn dành cho cô bé những gì tốt đẹp của 1 tình yêu với khoảnh khắc vui chơi, dạo phố ít ra có lúc chỉ có anh và cô . Chẳng lẽ để Yên Phong phải thiệt thòi vì luôn luôn có bóng dáng của bé Tâm Nhiên bên cạnh .

Hòa Nhiên thật vui vẻ khi nói về dự định của mình cho Yên Phong nghe .

Yên Phong chỉ lặng im, cô không biết phải góp lời gì vào chuyện ... Rồi buổi chiều lại tiếp tục, quả thật trông họ như 1 gia đình hạnh phúc . Vào 1 hiệu ăn bé Tâm Nhiên vui ra mặt, nên lú lo:

– Cô ơi! Ngày nào cô cũng đi ăn cơm với con nghe cô! Ba ơi! Ba có thích

như vậy không ?

Hòa Nhiên cười:

– Con nhỏ này ...

– Ba có thích không ?

Hòa Nhiên gấp thức ăn cho bé Tâm Nhiên và nói:

– Con ăn đi . À! Cô còn phải về nhà nữa .

– Ba nói sẽ tìm người về nấu cơm, vậy cô ở nhà ăn cơm với ba và con nghe cô, nha cô ...

Bé Tâm Nhiên cứ lè nhè mãi, dù bị Hòa Nhiên rầy, cô bé cứ chờ đợi câu trả lời của nàng, Yên Phong tội nghiệp nên lên tiếng:

– Tâm Nhiên này, thỉnh thoảng cô sẽ ghé .

Cô bé vô tư:

– Thỉnh thoảng là sao vậy ba .

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong rồi trả lời con gái:

– Thỉnh thoảng là lâu lâu, tức là vài ngày hay lâu hơn, khi nào cô rảnh cô mới đến con biết không ?

– Con không chịu đâu . Con muốn luôn luôn có cô, có cô .

– Ba đã bảo rồi mà, cô còn công việc của cô . Không được nói chuyện này nữa .

– Cô ...

– Được rồi, cô sẽ cố gắng đến nhà ăn cơm, lo mà hết gạo đó cô bé ạ!

Yên Phong cố pha trò để bé Tâm Nhiên không bị rầy, bỗng nhiên nàng thấy tội nghiệp anh và muốn được cùng anh chăm sóc bé Tâm Nhiên .

Bé Tâm Nhiên líu rúi nắm tay Yên Phong, cô bé cứ lè nhè đòi đi chơi mãi .

– Ba ơi! Đi chơi đủ quay đi, con không muốn về nhà đâu, về nhà không có ai, chỉ có ba và con buồn lắm .

– Được rồi, để ba đưa cô về nhà .

– Không! Con muốn có cô đi nữa kìa .

– Con đừng quấy cô chứ!

Cô bé cứ quẩn quít mãi bên Yên Phong khiến cho cô không sao rời xa cô bé được . Và họ lại cùng con bé đi loanh quanh ở khu vui chơi dành cho thiếu nhi .

o O o

Cuối cùng Hòa Nhiên cũng đã tìm được 1 chị giúp công việc nhà . Chị người làm có nước da ngăm ngăm trông mặn mòi, duyên dáng làm sao . Buổi chiều hôm qua Hòa Nhiên đã đưa Yên Phong về nhà chơi để biết chị .

Yên Phong ra về vui, cô nói với bé Tâm Nhiên:

– Bé Tâm Nhiên sướng rồi nè .

– Sao sướng hờ cô .

– Vì bé sẽ có cô Nhận chăm sóc nè, cho ăn nè, dỗ ngủ nè ...

Tâm Nhiên hồn nhiên nói:

– Nhưng con thích cô, cô kể chuyện cho con nghe, cô Nhận ơi, cô có biết nhiều chuyện cổ tích như cô Phong hay không ?

Yên Phong bắt gặp tia nhìn không mấy hài lòng của cô Hồng Nhận . Trời ạ, chẳng lẽ cô ta lại không biết hay không thích sự thân mật giữa nàng với gia đình Hòa Nhiên, thật là vô lý . Cô chỉ mới đến đây chưa đầy 1 tuần còn cô và gia đình Hòa Nhiên quen đã bao lâu rồi nhỉ .

Mới gặp lần đầu nhưng Yên Phong không cảm thấy thoải mái, nàng chào Hòa Nhiên và xin phép ra về .

Hòa Nhiên lên tiếng:

– Chị Hồng Nhận à, chị cho cháu đánh răng rồi đi ngủ nhé, tôi đưa cô Yên Phong về .

Giọng của Hồng Nhận có vẻ cau có:

– Vâng! Tôi biết rồi, cậu nhớ về sớm để nghỉ ngơi đó .

Trời ạ! Chị ta còn tỏ ra quan tâm đến Hòa Nhiên nữa chứ .

Hòa Nhiên như phân trần:

– Chị Hồng Nhạn là do mẹ anh tìm, nghe đâu bà con xa với mẹ ... Mẹ bảo như vậy dễ tin cậy hơn, nhưng sao anh thấy chị này làm sao ấy!

Yên Phong cười:

– Xem ra anh có người quan tâm lo lắng rất tốt đó .

– Tốt kiểu đó hả, cho anh xin đi Yên Phong à!

Ngồi sau xe của Hòa Nhiên trò chuyện cùng anh đến khi đến nhà của nàng, Hòa Nhiên nói:

– Cho anh vào chơi 1 chút có được không ?

– Anh không về với bé Tâm Nhiên sao ?

– Về chứ! Nhưng đã có cô Nhạn ở nhà, anh muốn được trò chuyện với Yên Phong .

– Được rồi, anh vào phòng ngồi chơi 1 chút . À! Để em pha cho anh ly cà phê nghe .

Hòa Nhiên nhìn đồng hồ rồi nói:

– Yên Phong à! Anh đợi em 1 chút, chúng ta đi dạo 1 vòng ngoài biển cho khỏe, và đón được chút gió biển .

... Hòa Nhiên hít 1 hơi dài khoan khoái .

– Không biết đã bao lâu rồi anh mới tìm được cảm giác dễ chịu như thế này!

Yên Phong im lặng, cô không biết phải nói gì, thật lâu như thế Hòa Nhiên ngồi sát vào Yên Phong hơn, bất chợt Hòa Nhiên đặt tay lên vai Yên Phong rồi nói:

– Yên Phong à, cho phép anh được thường xuyên gặp em như thế này nhé .

Yên Phong cười khẽ:

– Thì chúng ta vẫn gặp nhau hằng ngày ở công ty, thậm chí cùng ăn nữa kìa .

– Anh muốn thỉnh thoảng được đưa em đi ăn, đi chơi như thế này có bé

Nhiên bên cạnh hoài thiết thòi cho em quá!

– Em có làm sao đâu mà thiết thòi, anh Nhiên này, anh phải quan tâm đến bé Tâm Nhiên nhiều hơn nữa đó, tuổi bé cần phải có người quan tâm, anh đừng phó mặc cho chị người làm như vậy .

– Anh biết rồi Yên Phong à! Em thấy chị người làm thế nào ?

– Em có thuê và sống cùng nhà đâu mà biết .

– Sao em lại nói như vậy ?

– Em để ý xem dường như chị ấy không thích em . Em sợ sau này sẽ không có nhiều dịp để đến chơi với bé Tâm Nhiên, em thương con bé lắm .

– Thương con bé thôi sao ?

Hòa Nhiên tìm cách nắm tay Yên Phong, giọng anh như lạc hẳn đi:

– Có phải chúng ta đã biết nhau thật lâu lắm hay không Phong . Em đến với cha con anh từ ngày ấy cho đến bây giờ thật đầy ắp tình nghĩa, anh rất quý mến em, em có biết không ?

Yên Phong cố đùa:

– Em biết chứ!

– Em biết, nhưng em chỉ biết 1 phía thôi, anh muốn nói anh muốn chúng ta thân nhau hơn, anh chỉ sợ anh không mang đến cho em niềm vui trọn vẹn, vì anh có bé Nhiên trong khi em ... em là 1 cô gái thật trong sáng .

Hòa Nhiên đã muốn nói thật nhiều, thật nhiều tiếng nói yêu thương dành cho Yên Phong nhưng sao anh cứ mãi ngập ngừng, đã từng tuổi này rồi ... Có lẽ vì Yên Phong thật hồn nhiên, hay nàng chỉ là khói, là gió như cái tên mà ba mẹ đã đặt cho nàng . Hòa Nhiên lại lo sợ Yên Phong sẽ như sương khói theo gió thoảng bay đi, cứ nghĩ mãi thế mà anh vẫn cứ ngập ngừng hoài . Biết phải làm sao để Yên Phong hiểu được tình cảm mà anh dành cho nàng ...

o O o

Những ngày qua Hòa Nhiên thường đến chơi và đưa Yên Phong đi dạo phố,

đi chơi, anh bảo bé Nhiên đã ngủ để sáng đi học nên anh tranh thủ thời gian để đến với nàng . Những lời bóng gió và nhất là lời bày tỏ tình yêu của anh đã khiến cho nàng càng thêm xao động và nao nao, phải chăng nàng cũng đã cố che giấu tình cảm của mình từ bao năm qua . Chấp nhận hay không chấp nhận tình cảm của Hòa Nhiên, Yên Phong cũng không biết nữa, chỉ biết rằng trong lòng nàng cảm thấy vui vui và cũng giận giận khi nghĩ đến việc ở nhà anh lại có 1 phụ nữ, mặc dù chị là người bà con xa và có thể lớn tuổi hơn Hòa Nhiên .

Chiều nay đi làm về, Hòa Nhiên vội đến trường đón bé Tâm Nhiên vì có cuộc họp phụ huynh, Yên Phong phóng xe 1 mình ra bãi biển, bỗng dưng nàng thèm được đắm mình xuống biển, nhất định chủ nhật này bắt anh dẫn nàng và bé Tâm Nhiên đi tắm biển, thích thật . Chỉ nghĩ đến đã cảm thấy vô cùng sung sướng . Thật bất ngờ khi có 1 người đi tới trước mặt nàng và hỏi:
– Úa! Em đến đây chơi à!

Thì ra là anh ta, cái con người đã khiến cho nàng phải khốn khổ 1 thời gian, lâu rồi nàng mới trở lại với chính mình để lãng yên đi cái buổi ban đầu thật đáng ghét đó . Chẳng dám nhớ đến những kỷ niệm của 1 thời .

Thì ra ... họ đang ở bãi biển để thưởng thức cái mát dịu của dòng nước . Yên Phong chỉ thấy mặt anh ta đã muốn bỏ đi ngay chẳng muốn trả lời câu nào . Rất may cho cô vừa khi ấy, vẻ kiêu sa đầy cao ngạo của "người ấy" đã sát bên .

Giọng cô đầy uy quyền:

– Đấng ơi! Chúng mình uống cà phê nhé!

Quanh bãi có nhiều quán cà phê mọc lên, họ vừa uống vừa ngắm bãi biển lúc chiều lên thật đẹp, đẹp biết bao khi đôi lứa kẻ cận bên nhau .

Yên Phong rời khỏi nơi có mặt của Duy Đăng . Mặc họ, nàng phóng xe về nhà và chẳng buồn chuẩn bị bữa ăn, Yên Phong nằm vùi trên giường, có lẽ

họ đi nghỉ mát ở nơi đây chẳng ? Lúc nào họ cũng cận kề bên nhau .

... Người đàn bà rực lửa đó đã hớp hồn của anh . Khi ấy anh chỉ là 1 nhân viên bình thường . Còn bây giờ nghe đâu đã là trợ lý, trợ lý cho giám đốc ...

Tại sao nàng lại nghĩ về họ chứ . Hãy quên 1 chuỗi u buồn của quá khứ để đón nhận những gì tốt đẹp của hiện tại và tương lai, cứ áp ủ mãi nỗi niềm riêng nên Yên Phong cảm thấy nhoi nhói ở trong lòng .

Họ lại tung tăng trên sóng nước cho đến khi hoàng hôn tím sẫm cả 1 góc trời .

Phương Trầm hân hoan nói:

- Về phòng thôi anh, em đói bụng quá bơi nhiều nhanh đói .
- Sao em bảo có thể bơi đến tối .
- Thì cũng sắp tối rồi, bây giờ đi ăn là ngon nhất đấy!
- Tối đừng bắt anh tắm nữa đấy .
- Anh quên là biệt thự của chúng ta có hồ bơi hay sao ? Tối nay chúng ta sẽ bơi dưới trăng . Anh có thích biệt thự "Phi Lao" của chúng ta hay không ? Anh thấy chúng ta sống ở đây có phải thích hơn đi Mỹ hay không ?
- Là vì ở đây em được nhiều người chăm lo .
- Cái quan trọng là vì em đã được anh lo đó biết không ?

Phương Trầm lại lao xuống nước, ngụp lặn 1 lúc rồi mới nói:

- Về thôi anh .

Duy Đăng ngáp ngừng, Phương Trầm nói tiếp:

- Sao vậy anh ?
- À! Chẳng có gì ?
- Có phải gặp lại cô ấy, cô gái ngày xưa nên xúc động phải không ?
- Nói nhảm rồi .
- Không đúng sao ? Thôi mình đi ăn xong tìm chỗ nào đi khiêu vũ nhé . Ở đây đêm về chán phè . Ở đây đêm về chán phè, chỉ có mỗi chuyện tắm, ban

ngày là tạm vui, đêm về chỉ có ở nơi đô thị mới vui .

– Đêm nào cũng nhảy mà không chán sao ?

– Em không chán, chỉ sợ em mau chán là anh khổ đó .

Thật sự đối với Phương Trầm, Duy Đăng cũng không hiểu vì sao anh lại bị cuốn hút vào Phương Trầm như bị lực hút của nam châm .

2 người vào hiệu ăn và sau đó cùng đến quán rượu . Phương Trầm vui sướng nói:

– Không ngờ ở đây cũng có 1 quán rượu tốt như thế này . Đăng à, mình nhảy đi anh .

Phương Trầm kéo Duy Đăng ra sàn nhảy, họ say sưa cuồng nhiệt trong bản tango thật nồng nàn như quên cả thời gian trở về .

... Buổi sáng thức dậy, Phương Trầm lại đòi đi bơi ngay, Duy Đăng cười:

– Em không đói bụng sao ?

– Tất nhiên là phải ăn chút gì rồi, ăn nhẹ thôi nha anh . Tắm xong ăn mới thú vị .

– Ăn mà cũng thú vị như thế sao ?

– Anh này không biết gì hết . Anh à! Em muốn bơi trong hồ 1 chút, mình ra hồ bơi đi anh .

Phương Trầm vốn là 1 cô gái con nhà giàu, cha mẹ đi nước ngoài cùng anh chị, chỉ còn 1 mình cô ở lại với người chị đã có gia đình, nên cuộc sống rất phong lưu, 2 chị em 2 công ty, cha mẹ và anh chị ở nước ngoài thường chi viện nên cuộc sống quá phong lưu, đôi khi Phương Trầm chẳng muốn làm giám đốc 1 công ty . Cô sợ phiền phức và nhất là thời gian sống hưởng thụ không nhiều, cô rất đam mê cuộc sống, chính Phương Trầm đã đến với Duy Đăng và kéo anh vào cuộc sống vinh quang này . Khi ấy anh cũng chỉ là 1 nhân viên, 1 nhân viên bình thường . Duy Đăng đã đến với Phương Trầm kiêu sa đầy uy quyền trong 1 buổi tiệc ... và cô đã hợp hôn anh chẳng ?

Khi ấy Yên Phong và anh đã có những ngày tháng đại học với tình yêu thật đẹp nhưng cũng thật buồn .

– Anh ơi! Xong chưa ...

Biệt thự "Hoa Hồng" nằm trên đồi nhìn xuống biển thật đẹp, chung quanh biệt thự là những hàng phi lao xanh tấp tuyệt đẹp và vườn hoa hồng đủ màu sắc và hồ nước được xây theo sở thích của Phương Trầm, sáng sớm là Phương Trầm mỏng manh trong bộ đồ tắm và ngâm 1 lúc dưới hồ rồi mới trở lên .

Duy Đăng lắc đầu:

– Em mê tắm dữ vậy sao ?

– Em cũng không biết nữa, nhưng mà Đăng này, hay là mình xây dựng khách sạn ở thành phố biển, mình làm trung tâm du lịch, dịch vụ mua sắm ...

Duy Đăng cười:

– Em muốn nhà hàng, khách sạn ... "bao trọn gói" cả dịch vụ mua sắm ...

Tham đó nhé!

– Em không tham đâu . Em thích phát triển ngành du lịch, để em bàn với anh chị rồi sẽ xin ý kiến ba mẹ, nhất định ông bà sẽ đồng ý và ...

– Chi viện cho em chứ gì . Cả 1 công ty chúng ta đã phải tắt bật lắm rồi .

– Nhưng em chán công việc kinh doanh rồi .

– Làm dịch vụ du lịch không là kinh doanh sao ?

– Nhưng lại là 1 lãnh vực khác .

– Có phải em thừa tiền nên muốn thay đổi cách làm ăn hay không ?

– Không phải là "thừa tiền" mà là em muốn thay đổi môi trường và công việc .

– Rồi khi nào em thay đổi ... "anh".

Phương Trầm bá vào cổ Duy Đăng:

– Anh à! Sao lại thay đổi chứ . Nếu có thì chỉ để "sơ cua" mà thôi, yên tâm

đi anh yêu ...

Phương Trầm và Duy Đăng lại lao vào bể nước và 2 người tung tăng đuổi nhau, họ say nhau trong nụ hôn nồng nàn say đắm .

Buổi sáng thành phố biển rộn ràng, lại 1 ngày đắm mình trong biển nước thật tuyệt vời ...

Đề Năng Mai Lên

Chương 2

– Anh bỏ bé Tâm Nhiên ở nhà mãi con bé sẽ giận anh cho xem!

Hòa Nhiên cười:

– Em quên là cách đây 2 hôm chúng ta cùng đi chơi với Tâm Nhiên hay sao ?

– Em sợ con bé buồn tủi .

– Không sao đâu em, nó thấy được những gì chúng ta lo lắng cho nó mà! Mình đi ăn nhé .

Hòa Nhiên đưa Yên Phong vào 1 hiệu ăn . Vừa định ngồi xuống chiếc bàn đặt cạnh khung cửa sổ nhìn ra biển, Yên Phong giật mình thấy như có ai nhìn mình, Yên Phong cảm thấy nhồn nhột phía sau gáy .

Khi thức ăn thức uống bày đầy bàn, Hòa Nhiên gấp thức ăn vào chén cho Yên Phong và nói:

– Em ăn cái này nè . Nhắm mắt lại đi cưng .

Yên Phong như cái máy, cô ngậm ngừng rồi lại há miệng ra, Hòa Nhiên đút vào miệng nàng 1 miếng thức ăn ngon anh nói:

– "Yến xào" đây bé .

Yên Phong hít hà:

– À, ngon tuyệt, đưa em đi ăn sang như thế này, sao không đưa bé Tâm Nhiên cùng đi, lúc này anh cứ để mặc con bé ở nhà với cô Nhạn . Không khéo con bé sẽ giận chúng mình đó .

Hòa Nhiên cười:

– Ừ! Anh biết rồi, để chủ nhật này anh đưa bé Nhiên và em đi chơi, mình đi tắm biển rồi đi ăn, đi chơi siêu thị . Lâu rồi con bé không đi siêu thị mua sắm . Cả anh cũng vậy .

Yên Phong cười nhẹ .

Tiếng ồn từ bàn gần bên khiến nàng giật mình và cố tìm trong sự sôi động

kia là ai . 1 phụ nữ dài tóc, lộng lẫy và đầy sức sống đang cùng ăn với 1 gã đàn ông, họ nâng ly nghe lạch cạch . Yên Phong chỉ muốn về bởi nàng vừa chạm phải ánh nhìn của "hắn", cái người mà cô đã cố quên và đã lãng quên cách đây đã mấy năm . 3 năm nàng rời xa Sài Gòn để tìm về thành phố Vũng Tàu sống và nàng đã vừa tìm được 1 chút bình yên khi gặp Hòa Nhiên, tuy đã có vợ, có con nhưng Hòa Nhiên rất tốt vì anh cũng lâm vào tình cảnh như cô . Vợ của Hòa Nhiên đã bỏ đi với người yêu cũ khi anh ta từ Mỹ trở về . Trời ạ! "Bà ấy" là người như thế nào mà đành đoạn bỏ lại đứa con còn bé nhỏ để ra đi . Thật tàn nhẫn, thật tệ bạc ... Ai ? Đàn ông, cả đàn bà ... đều như thế hay chăng ?

Hòa Nhiên đưa ly nước cho Yên Phong và nói:

– Làm gì thờ người ra vậy Phong . Hay là ăn không ngon . Em uống chút bia nhé .

– À ... anh Nhiên ơi! Anh không phải lo, em ăn ngon lắm .

– Có thật không ? Em làm anh lo quá .

– Anh lo gì ?

– Thấy em bỗng nhiên đầy ưu tư .

– Dạ . Không có ...

– Vậy thì ăn đi . Trông em ăn anh mới yên lòng .

– Anh thật là ...

– Yên Phong này, hôm nào anh đưa em về nhà chơi nhé!

– Về nhà ...

– Ủ! Về Bà Rịa, mẹ anh và mấy đứa em anh ở đó . Ở trên này có bà chị của anh .

– Nhưng mà ...

– Nhưng sao ?

– Em chưa biết có đi được không ?

– Vậy thì anh cùng em về thăm gia đình em có được không ?

– Ăn đi anh, em muốn đi dạo quanh bãi biển .

– Ủ! Anh cũng đang muốn như thế . Rồi cả 2 cùng ăn và rồi họ rời khỏi quán ăn .

... Cứ đêm về được ngồi nhìn ra biển xa tít, đêm dày đặc, những ánh sao lung linh kỳ ảo, Yên Phong chợt nghe man mác buồn, 1 thoáng xa vắng như len về trong tâm hồn . Gió mỗi lúc càng lạnh, Hòa Nhiên choàng tay qua vai Yên Phong, giọng anh thật nhẹ:

– Em lạnh lắm phải không ?

Và anh cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên người Yên Phong rồi nói:

– Yên Phong, em có nhận tình yêu của anh dành cho em không ? Anh biết anh không nên lợi dụng tình cảm của em đối với cha con anh . Tất cả không phải như vậy đâu, anh thật sự yêu em, anh muốn mang đến cho em niềm vui,

chỉ sợ em thiệt thòi vì yêu anh, em có ngại hay không ?

Yên Phong tựa vào vai Hòa Nhiên, những lời yêu thương này nàng đã chờ đợi mãi, có lẽ bao năm qua anh vẫn còn e ngại vì bé Tâm Nhiên còn quá nhỏ .

Bất chợt anh kéo nàng sát vào và vòng cả 2 tay ôm lấy bờ vai nàng, giọng anh thật lạ:

– Anh nhớ ngày ấy, 1 buổi chiều mưa rơi tầm tã, nhưng sao lúc ấy em lại buồn mà đi lang thang như thế .

Hình ảnh Yên Phong nhã nhặn xinh đẹp dù lúc ấy giữa trời mưa gió, trên tay anh là bé Tâm Nhiên đang sốt và anh đứng trước 1 tình cảnh gay go, chiếc xe định chạy nhưng không làm sao được vì trên tay anh là 1 đứa bé .

1 bóng người trở tới và nói khẽ:

– Hình như ông định đi đâu, nhưng sao lại ...

Cô gái chợt hốt hoảng:

– Đứa bé, hình như đang bệnh có phải không ? Kìa ông đưa nó đến bệnh viện đi .

– Tôi định đón xe .

– Xe ông ở đây sao không đi ?

– Tôi ...

Cô gái lại kêu lên:

– Được rồi tôi bỗng bé giúp cho, ông cứ chạy xe đi .

– Cô ...

– Không sao đâu . Đưa bé đây cho tôi .

Ngồi sau xe của Hòa Nhiên 1 lúc, đợi cho anh gọi xe xong Yên Phong theo anh đưa bé Nhiên vào bệnh viện . Suốt đêm ấy Yên Phong cũng ở lại bệnh viện để chăm sóc cho bé Nhiên .

Từng bát cháo, ly sữa dứt cho bé Nhiên, Yên Phong còn dùng khăn thấm nước lau cho bé suốt cả đêm . Cứ thế Yên Phong cùng anh thức suốt đêm này sang đêm khác với bé Tâm Nhiên .

Đến khi bé Tâm Nhiên xuất viện, Yên Phong mới cảm thấy an lòng, trở về nhà trọ, Yên Phong vẫn thường xuyên lui tới chăm sóc, khi ấy nàng đã được cô dưỡng đưa vào làm trong công ty mà Hòa Nhiên đang làm .

Hơn tuần lễ sau 2 người tình cờ gặp nhau ở công ty và rồi khi 2 người thân thiết nhau hơn khi bé Nhiên được Yên Phong chăm sóc nhiều hơn .

Thời gian đó biết bao thay đổi, lòng nàng đã nguội lạnh 1 tình yêu và bây giờ nàng lại đón nhận 1 tình yêu đầm ấm ở gã đàn ông đã có 1 đứa con .

Điều này Yên Phong mặc kệ . Vậy mà hôm nay gặp mặt lại "hắn", chỉ thoáng tình cờ, không ai chào hỏi ai nhưng sao vẫn nghe tê tái, nghe tan nát như từ tình yêu ngày nào phút chốc bỗng quay về .

Bên tai nàng, giọng Hòa Nhiên vẫn trầm ấm:

- Đáng lý ra anh đã nói với em điều này từ bao năm nay, nhưng như thế có phải anh đã lợi dụng tình cảm của em hay không ? Anh sợ điều đó sẽ làm cho em tổn thương . Hãy hiểu dùm cho anh nghe Phong .
- Sao anh lại nghĩ như thế .
- Vì anh không muốn em bị thiệt thòi .
- Anh đừng nghĩ như thế . Có điều em muốn anh đừng để bé Nhiên buồn vì có em, anh không dành thời gian cho bé .
- Anh luôn dành cho bé và cả cho em đó thôi!
- Vậy mình về thôi ... kéo ...
- Ừ! Anh biết rồi .

Hòa Nhiên đưa Yên Phong trở về, anh nói:

- Anh muốn chúng ta được sớm đến bên nhau .
- Xin anh hãy cho em có thời gian .
- Thời gian ? Nghĩa là em vẫn chưa chấp nhận anh sao ?
- Không phải như vậy đâu anh .

Hòa Nhiên ngồi tựa xuống ghế và anh kéo Yên Phong sát vào, chưa bao giờ anh lại có cảm giác mong muốn được yêu và được đáp lại tình yêu nồng nàn, Hòa Nhiên ghì chặt Yên Phong và hôn lên môi nàng nụ hôn nồng nàn .

Yên Phong nghe yêu thương trào dâng, ngọt ngào trong nụ hôn yêu thương họ lại như không rời nhau ... (#54)

o O o

Sáng sớm đã có tiếng gõ cửa, Hòa Nhiên lại đến sớm để đưa nàng đi ăn .

Trong lòng nghe nao nao nhưng Yên Phong vờ lên tiếng khi khoác chiếc áo vào mở cửa, Yên Phong chỉ kịp kêu lên:

- A ... Sao lại là ...
- Là anh không được sao ? Anh không đến đây tìm em được à! Tưởng em đi đâu, ai lại ra đây, và em với hấn à! 1 gã đàn ông đã có vợ con .
- Anh theo dõi chúng tôi à!

Duy Đăng cười nham nhở:

- Làm gì phải theo dõi chứ, Yên Phong nè! Không ngờ 3 năm nay anh lại được gặp em, cô bé vẫn như xưa, xinh đẹp hơn nữa là ...
- Nếu không có chuyện gì xin anh về dùm, chúng ta chẳng còn gì, hãy để tôi yên .
- Thì anh có nói gì đâu ? Thôi được, nếu như em bất ngờ vì gặp anh, anh về, hẹn sẽ gặp lại em . Có khi anh về đây sống đó, bọn anh định mở nhà hàng, khách sạn ...
- Anh làm gì thì làm, chuyện đó không liên quan đến tôi .
- Nhưng anh thấy có đó!
- Anh về đi . Tôi cảm anh ăn nói linh tinh như thế .

Yên Phong cố đuổi Duy Đăng, chẳng biết điều gì xui khiến anh đến đây và

biết chỗ ở của cô . Anh đã có 1 người phụ nữ và có cả địa vị, có cả 1 tài sản to tát . Vậy mà anh còn muốn tìm lại cô ư ?

Yên Phong lắc đầu xua tan những ý nghĩ vu vơ buồn phiền về hình ảnh của Duy Đăng, 1 mối tình mà nàng đã trân trọng suốt tháng năm đại học . Tháng năm xưa như vụt về trong kí ức của nàng .

... "Em tan trường về đường mưa nho nhỏ . Em tan trường về đường mưa nho nhỏ . Ôm nghiêng tập vở tóc dài tà áo vờn bay . Em đi dịu dàng bờ vai em nhỏ, chim non lè đường nằm im đầu mỏ .

Anh nghe Ngộ về gót giày lặng lẽ đường quê . Em tan trường về, anh theo Ngộ về chân anh nặng nề, lòng anh nức nở, mai vào lớp học anh còn ngần ngợ, ngần ngợ ...

Rồi ngày qua đi! Qua đi! Qua đi ...

Hôm nay đường này cây cao hàng gầy đi quanh tìm hoài, ai mang bụi đỏ đi rồi ..."

Đã cố lãng quên những năm qua, vậy mà anh chàng lại đến, nổi hờn căm như bùng dậy . Ngày xưa Yên Phong đã lặng lẽ làm người thua cuộc bởi vì nàng thấy không cần phải tranh đấu khi "con người" ấy đã không còn nhân cách để nàng yêu thương, chỉ tiếc là nàng đã có 1 thời yêu ...

... Yên Phong thay vội bộ đồ để đi làm . Lạy trời anh ta đừng theo nàng đến công ty, nhưng tại sao nàng lại giẫy Hòa Nhiên chứ! Cũng đã có 1 mối tình ... Điều đó có gì là xấu chứ! Thật ra chuyện này cũng chẳng lớn lao gì ? Yên Phong tự nhủ như thế, nhưng sao nàng vẫn không hề hé môi với Hòa Nhiên về việc này, dầu sao ở anh cũng không trọn vẹn 1 tình yêu dành cho cô .

Vừa đi trên đường, Yên Phong vừa nghĩ ngợi miên man, đến công ty lúc nào cũng không biết .

Hà Giang - Cô nhân viên tài vụ của công ty bất chợt nói:

– Có người tìm Yên Phong đó!

Có người tìm nàng, Yên Phong chợt rùn mình . Trời ạ! Lẽ nào lại là Duy Đăng . Nhưng nàng và hắn đã chia tay nhau, không có việc gì phải e ngại nếu phải gặp mặt hắn . Nghĩ thế, Yên Phong vờ lên tiếng:

– Ủa! Ai tìm Yên Phong vậy Hà Giang .

Hà Giang cười:

– 1 chàng trai thật phong độ đấy! Nhưng không phải là chàng kỹ sư của công ty đâu nhé!

Nghe cách nói của Hà Giang, Yên Phong không cảm thấy hài lòng, có lẽ Hà Giang có cảm tình riêng với Hòa Nhiên nên lúc nào cũng tỏ vẻ ghét nàng, Yên Phong nghĩ như thế .

Vừa khi ấy Hòa Nhiên đến, anh tự nhiên nói với Yên Phong:

– Yên Phong đến đây từ lúc nào ... Anh đưa bé Nhiên đi học, con bé đòi có em cùng đi ăn sáng đó .

Hà Giang bỗng nói, giọng có vẻ bức bối:

– Nhưng sáng hôm nay Yên Phong có người đến công ty tìm sớm lắm!

Hòa Nhiên nhìn Hà Giang cười hỏi vặn:

– Thế sao ? Sớm hơn tôi à!

– Anh ư! Không dám sớm đâu, em e rằng ...

Yên Phong xem vào:

– Cho Yên Phong xin đi Hà Giang ơi! Đùa hoài, làm ở đây bao lâu rồi có ai thèm tìm Yên Phong chứ!

Nói xong Yên Phong bỏ đi, cô bé không muốn ở lại sợ lòi thối .

Hòa Nhiên cũng vừa định bỏ đi, Hà Giang nói lớn như cổ tình cho Yên Phong nghe:

– Em nghĩ anh lắm đó, anh Hòa Nhiên à!

Yên Phong nghe rõ lời nói của Hà Giang, nhưng cô mặc kệ và suốt buổi vẫn làm việc 1 cách bình thản, và Yên Phong chỉ mong hết giờ làm việc để trở về nhà được nghỉ ngơi và không phải suy nghĩ điều gì .

Buổi chiều vừa về nhà thì cô dựng lại ghé thăm Yên Phong . Cô Hiền lên tiếng:

– Sao lúc này không về chơi với cô dựng vậy Phong ?

Yên Phong cười:

– Dạ, cháu bận cô à!

Dựng Hưng kêu:

– Thì đi làm mỗi tuần đều nghỉ sao lại không rảnh về chơi với cô, mấy đứa ở nhà nhắc cháu mãi đó . À! Cô dựng cũng vừa đi Sài Gòn về, ba mẹ bảo cháu có dự định trở lại Sài Gòn hay không để ba mẹ tìm chỗ làm cho cháu, cháu đã xa thành phố 3 năm rồi, có đúng không ?

Chẳng biết tại sao bỗng dung cô dựng lại đưa ra vấn đề này . Chẳng lẽ chuyện của nàng với Hòa Nhiên mọi người đã biết . Không thể nào, 3 năm nay Yên Phong sống ở Vũng Tàu, nàng rất ít có bạn ...

Cô Hiền đi loanh quanh phòng rồi ngồi xuống ghế và nói:

– Cái con bé này lạ ghê, nhà cô dựng cũng gần mà không ở . Mà nè! Đi làm về chắc là mệt, vào tắm rửa rồi đi cùng cô dựng, hôm nay đi ăn nhà hàng 1 bữa nhé!

Yên Phong lè lưỡi cười:

– Gì mà sang thế cô, cô vô mách hả ?

Dựng Hưng cười:

– Cô của cháu ...

Cô Hiền nhìn chồng, cả 2 không nói tiếp . Yên Phong biết không thể nào từ chối được nên cũng muốn đi ngay vì sợ, Yên Phong có linh cảm Hòa Nhiên sẽ cùng bé Tâm Nhiên ghé thăm và đưa nàng cùng đi ăn, ngộ nhỡ cô dựng gặp cảnh tình như thế chẳng biết sẽ phản ứng như thế nào ?

– Cô dựng ngồi chơi, đợi cháu 1 chút, cháu xong ngay .

Cô đùa:

– Từ từ đã cháu, hôm nay cháu đẹp nghe .

Dựng xen vào:

– Em quên là cháu của em rất đẹp hay sao ?

– Anh có thấy đúng không ?

– Có đúng không Yên Phong ?

– Cô dựng làm gì trêu cháu dữ vậy .

Thay đồ và trang điểm nhẹ nhàng, Yên Phong soi mình trong gương, hôm nay cô mặc chiếc quần jean loe dài quá mắt cá và chiếc áo pull mới màu vàng sậm, lâu rồi nàng mới thấy mình vẫn thích làm đẹp, thích vui chơi, bởi lẽ rời thành phố với nỗi đau vì tình, nàng tưởng mình khó mà tìm được 1 chút sự thăng bằng để nắm bắt 1 tình yêu .

– Cháu đi xe với cô đi, đừng đi thêm xe .

Yên Phong ngạc nhiên:

– Cô dựng đi đâu mà mỗi người 1 xe vậy .

Dựng vô tình:

– À! Đi ăn tiệc, thôi chúng ta đi cháu .

1 bữa tiệc trong 1 nhà hàng sang trọng nhất ở thành phố biển . Không chỉ riêng cô dựng và Yên Phong . Thì ra có vài người lạ mà Yên Phong không biết .

... Cô dựng cười vui vẻ với mọi người rồi lên tiếng:

– Đây là Yên Phong, cháu của chúng tôi . Yên Phong chào mọi người đi cháu .

Yên Phong gật đầu chào mọi người, dựng Hưng nói tiếp:

– Cháu Phong này, đây là ông bà lâm bạn của cô dựng và Thế Kha là con của ông bà Lâm . Thế Kha ở nước ngoài về .

À! Thì ra là Việc kiều, có lẽ cô dựng định mai mối cho nàng đây . Yên Phong cười thầm trong bụng .

Mọi người cùng ăn uống vui vẻ, có lẽ họ là chỗ thân quen nên chuyện trò rất vui, Yên Phong chỉ cúi mặt ăn 1 cách chậm rãi .

Anh chàng Thế Kha có vẻ hoạt bát sinh động, ngồi cạnh bên gấp bỏ thức ăn cho nàng và nói:

– Yên Phong ăn không ngon sao ?

Yên Phong ngẩng mặt cười khẽ:

– Không phải đâu anh, Yên Phong ít khi đi ...

– Vậy thì mai một sẽ được đi nhiều hơn .

– Sao ?

– Tôi sẽ hướng dẫn cho, đâu sao ở đây cũng là quê hương mà!

Yên Phong chợt nói:

- Anh ở đây bao lâu ?
- Yên Phong hỏi sao ?
- Khi nào anh trở qua bên ấy!
- Bên ấy à!
- Thì anh ở nước ngoài về ... Ở Mỹ hay nước nào .
- À! Tôi ở Úc .
- Vậy bao giờ anh trở qua bên đó .
- Không qua nữa đâu ?
- Lạ vậy ?
- Sao lạ chứ!
- Người ta ở nước ngoài về chỉ để ...
- Tôi trở về để làm việc .
- Anh lạ đời .
- Tôi đi Úc học, bây giờ trở về công tác là đúng thôi . Thật ra cũng có thể ở lại, nhưng tôi thích quê biển của mình và muốn làm 1 điều gì đó .
- Thì ra ...
- Yên Phong thấy thế nào ?
- Việc gì ?
- Tôi ở đây được chứ!

Trời ạ! Anh chàng còn hỏi ý kiến của nàng . Muốn đùa chăng ? Anh ta làm việc hay không và ở đâu thì mặc kệ anh, liên quan gì đến cô chứ!

Yên Phong định lên tiếng nhưng thấy mọi người dường như cũng quan tâm đến cô và Thế Kha nên Yên Phong im lặng, cô chỉ mong sao bữa tiệc sớm tàn để nàng được trở về ...

Nhưng rồi Yên Phong cũng không thoát khỏi sự săn đón của Thế Kha và những người thân . Mọi người chia tay và Thế Kha tình nguyện đưa nàng về

- Tôi có biết 1 quán cà phê thật ngon, mình đi uống Phong nhé!
- Yên Phong xin lỗi, Yên Phong muốn về ?
- Yên Phong không thích đi uống nước cùng tôi à!
- Dạ, đâu có, chỉ vì ...
- Tôi nghĩ Phong đi với cô chủ đến dự tiệc là Phong đã dành ra thời gian ...
- Tôi chỉ biết cô dựng rủ đi ăn chứ không hề biết đi ăn cùng với những người lạ, anh tưởng tôi "thích" đi vì biết có gia đình anh ư ? Anh thật sai lầm

Thấy Yên Phong đột nhiên nổi giận, Thế Kha lo lắng:

– Kia Phong, tôi đâu có ý nghĩ gì khác . Thật tình tôi muốn mời Yên Phong cùng đi uống nước, Yên Phong đi nhé . Thật ra tôi ... à! Có lẽ tôi lỡ lời, xin lỗi Yên Phong vậy .

Thế Kha nói mãi, nói hoài, Yên Phong đành nhượng bộ đi cùng .

1 góc quán cà phê "Gió Cát" thật nhã nhặn, nên thôi, ngồi ở 1 góc vắng nhìn hàng phi lao trong đêmมืด mờ với tiếng sóng biển và gió lao xao .

Bỗng dưng Thế Kha kêu lên khi anh đang khuấy ly cà phê của Yên Phong:

– Thật hay Phong nhỉ . Tên cô bé và tên quán cũng "có họ" đấy ... "Gió cát", "khói gió" ... Cái tên của Phong thật lạ mà đẹp .

– Chớ không phải tên tôi giống con trai hay sao ?

– Không phải như thế . Tên cô bé thật dễ thương .

Thế Kha bỗng nhiên đọc thơ:

"Sóng bắt đầu từ gió

Gió bắt đầu từ đâu ?"

– Gió bắt đầu từ đâu Phong nhỉ ?

– Anh cũng lãng mạn ghê!

– Điều đó có xấu hay không hở Phong ?

– Sao lại xấu chứ!

– Thì lãng mạn đó! Yên Phong biết không tôi học ngành "tự nhiên" nhưng vẫn cứ thích nắng, gió, mưa ...

– Uống đi em .

Thế Kha đưa ly cà phê vào tận môi Yên Phong:

– Anh để Yên Phong tự nhiên .

– Tôi, tôi có đáng ghét không Yên Phong ?

– Sao anh lại hỏi như thế!

– Dường như Yên Phong không muốn nói chuyện với tôi .

– Tại vì ...

– Vì sao ?

– Chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà!

– Ờ ... cũng có thể ... Yên Phong này, chúng ta sẽ gặp lại nhau nhé! Sáng mai tôi đón Yên Phong đi làm nghe .

– Xin lỗi, anh còn bận việc của anh mà .

– À! Chưa đâu, và lại dự án của tôi sẽ thực hiện, hiện giờ tôi còn rỗi, hay là chủ nhật này chúng ta đi côn đảo chơi nhé! Tôi cũng đang muốn ra côn đảo để thực hiện dự thảo, chúng ta đi côn đảo lúc này thích lắm . Yên Phong đã ra côn đảo chưa ?

– Dạ chưa .

– Vậy đi chơi nhé! Nhưng mà chúng ta phải đi vài ngày . Thứ bảy, chủ nhật, hay là Yên Phong nghỉ vài ngày phép, có được không ?

Yên Phong lắc đầu:

– Dạ, Yên Phong không hứa đâu .

– Hay là Yên Phong đã đi côn đảo .

– Dạ chưa ạ! Nhưng ...

– Vậy tôi đợi quyết định của Yên Phong .

- Anh cứ đi đi, đừng đợi Yên Phong .
 - Không được, tôi muốn có Yên Phong đi cùng, vả lại tôi cũng không có bạn đồng hành .
 - Không có bạn đồng hành rồi bắt tôi cùng đi hay sao ?
 - Không phải bắt mà năn nỉ, năn nỉ để được Yên Phong cùng đi . Yên Phong biết không tôi ít có bạn bè lắm . Vả lại sau thời gian đi học ở nước ngoài trở về nên tôi cũng muốn đi thăm 1 số nơi, Yên Phong đi cùng nhé!
 - Yên Phong không dám hứa .
 - Tôi vẫn cứ đợi, bao giờ Yên Phong đồng ý thì cùng vậy .
 - Ngộ nhỡ Phong không đi thì sao ?
 - Thì tôi cứ chờ, cứ đợi . Yên Phong này, nghe nói Yên Phong ở thành phố, yêu biển có phải không ? Tôi cũng định về thành phố ít hôm . Việc này cũng xin mời Yên Phong làm hướng dẫn dùm .
 - Anh tưởng tôi đồng ý hay sao ?
 - Tôi không nghĩ như vậy . Có điều em xem kia, có sao trên bầu trời . Vậy thì tôi sẽ cầu nguyện, cầu nguyện đến bao giờ Yên Phong đồng ý .
 - Anh nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý hay sao ?
 - Thì cứ hy vọng, ở đời phải lạc quan, có đúng không Yên Phong .
 - Anh thật là ...
 - Là lì hay chai mặt, cũng không sao, tôi rất thật tình .
 - Tôi không biết . Mà thôi khuya rồi, mình đi về anh Kha nhé!
 - Tôi rất tiếc vì thời gian qua nhanh quá, xin phép thỉnh thoảng tôi sẽ đến thăm Yên Phong có được không ?
 - Không biết được điều đó .
- Thế Kha cười . 2 người rời khỏi quán, Thế Kha chạy xe từ từ, anh nói:
- Lâu lắm mới đi xe gắn máy, tôi chạy không được tốt đấy cô có sợ không ?
 - Tại sao tôi phải sợ chứ!
 - Yên Phong ở đâu ?
- Yên Phong chỉ chỗ, Thế Kha chạy thật chậm, đến trước lối vào nhà trọ, Yên Phong nói:
- Được rồi, cảm ơn anh, tôi xuống được rồi .
 - Không được, tôi phải nhìn thấy cô bé vào nhà và đóng cửa lại mới yên tâm ra đi .
 - Bộ ở đây ăn ninh bát ớn hay sao ?
 - Làm gì có chuyện đó . À! Tôi nhớ rồi ở gần đây tôi có 1 người bạn hồi học trung học . Thỉnh thoảng tôi sẽ đến thăm cô . Ngủ ngon Yên Phong nhé!
- Thế Kha vừa đi khỏi, Yên Phong mới phát hiện đã có người ở gần nhà, vừa mở cửa nhà, nàng đã nghe tiếng .
- Em về rồi à!
- Yên Phong giật mình quay lại . Thì ra Hòa Nhiên, anh đến đây từ bao giờ .

Yên Phong mở cửa và nói:

– Anh vào nhà .

Gương mặt Hòa Nhiên thoáng buồn, anh hỏi:

– Em vừa đi đâu về phải không ? Vậy mà suốt buổi tối anh đến đây ... đón em đi ăn, bé Tâm Nhiên cứ nhắc em mãi .

Yên Phong ngồi xuống cạnh bên Hòa Nhiên, giọng nàng nhẹ nhàng, hồi hận

.

– Em xin lỗi .

– Anh không biết chuyện gì xảy ra với em, đưa bé Nhiên về nhà ngủ, anh trở lại đây đợi em . Có lẽ anh không nên đến đây .

– Anh Nhiên à! Em xin lỗi .

– Em làm gì mà xin lỗi anh hoài vậy . Anh đâu có quyền trách em điều gì có phải ... người lúc sáng tìm em ở công ty hay không ?

Yên Phong thoáng ngạc nhiên rồi chợt hiểu, nàng lắc đầu:

– Xin lỗi anh, thật ra em ... À em được cô dưỡng lên đón đi ăn tiệc . Thế thôi

.

– Anh đâu có trách em điều gì . Nhưng mà ... thôi anh về, em ngủ ngon nhé!

– Anh Nhiên, em muốn nói ...

Hòa Nhiên bắt chợt ôm chầm lấy Yên Phong, giọng anh xúc động:

– Yên Phong à! Thật ra anh rất yêu em, đợi đến bây giờ mới nói với em là vì anh có lý do, anh ... nhưng mà anh trân trọng em . Anh đâu có quyền áp đặt em chuyện tình cảm có đúng không ? Yên Phong, anh yêu em thật lòng đó .

Yên Phong yên ả trong vòng tay Hòa Nhiên và đón nhận nụ hôn đầy hờn trách của anh với cảm xúc ngọt ngào, tựa vào vai Hòa Nhiên, Yên Phong nhẹ nhàng trong hơi thở nồng nàn .

– Anh Nhiên à! Em ...

– Em có yêu anh không ?

– Em không biết đâu ? Nhưng em ...

– Hãy nói cho anh biết . Anh ta là ai ?

– Em cũng chẳng rõ về anh ta .

– Vậy sao lại đi với hắn đến tận giờ này mới về . Anh đợi chờ thót cả tim, nao cả lòng .

– Buổi chiều đi làm về, cô dưỡng đến chơi và đưa đi ăn tiệc . Nghe đâu họ là chỗ nào quen . Thế thôi!

– Thì ra cô dưỡng em định mai mối em cho 1 anh chàng nào đó .

– Mai mối cái gì, họ là chỗ bạn bè . Đừng nói chuyện đó em không thích đâu, mà thôi khuya rồi anh về nhà, sáng mai còn đi làm nữa .

– Anh còn muốn ở lại đây nữa .

– Không được, bé Nhiên mong anh đó .

– Vậy anh về, sáng anh đến sớm .

- Đừng anh, em sợ sáng mai anh dậy muộn đó .
- Anh sẽ cố gắng .
- Anh còn phải lo cho bé Nhiên, dạo này bỏ phế cho cô Nhạn .
- Anh biết rồi, là vì anh muốn dành cho em 1 ít thời gian . Vì bé Nhiên em thiệt thòi quá, anh không đành tâm .
- Em biết mà . Vả lại do em tình nguyện, em đâu có trách anh . Hãy để bé Nhiên vui vẻ và chấp nhận em chứ!
- Cảm ơn em đã hiểu cho anh .

Hòa Nhiên lại siết nàng trong vòng tay như không muốn rời xa .

- Ngủ ngon bé nhé!

Cùng 1 thời điểm nàng lại đón nhận tình yêu của 2 gã đàn ông hay sao ?

Nhưng mà anh chàng Thế Kha và nàng chỉ mới quen nhau mà thôi . Làm gì có chuyện tình cảm, hẳn đã nói gì với nàng chứ, vả lại ... Yên Phong xưa tan bao nghĩ ngợi viễn vông ... Bóng đen lơ mờ trong tình yêu của nàng cứ chập chờn, chập chờn .

o O o

... Vừa đúng 7 giờ đêm thứ bảy, Thế Kha đã có mặt ở nhà trọ, trao tặng Yên Phong bó hoa cúc vàng, anh nói:

- Hy vọng Yên Phong không chê .

Yên Phong ngạc nhiên:

- Sao lại tặng hoa cho tôi .
- Lạ lắm sao Yên Phong . Thật ra tôi muốn gặp Yên Phong hoài và lần nào cũng tặng hoa cho cô . Hy vọng cô bé không chê .
- Anh ...
- Mình đi dạo Phong nhé! À! Tôi cố tình đến sớm để mời Yên Phong đi ăn .
- Nhưng mà xin lỗi anh ... Yên Phong không thể nào đi được .
- Hay là Yên Phong có hẹn .
- Không có ...

– Vậy thì mong rằng Yên Phong không nỡ từ chối . Nếu Yên Phong không đi, tôi có thể ở đây được chứ!

Bỗng dưng Yên Phong nói 1 câu thật "vô duyên" và "lãng xẹt" .

- Sao anh không đến mà mời bạn gái của anh ...

Nói xong cô bé chột giật mình và đôi tai như muốn ù lên vì lời của Thế Kha thật gần:

- Là vì ... tôi không có bạn gái nào để đón đưa chiều thứ bảy, chỉ có cô bạn mới quen nên muốn hân hạnh được mời cô bé .
- Nhưng mà ...
- Trừ khi Yên Phong đã có người yêu .
- Thì anh cứ nghĩ như vậy đi .
- Không được . Tôi không nhỏ nhặt như thế đâu ? Tôi thích theo đuổi và sẽ

theo đuổi đến cùng, nếu như Yên Phong chưa có người yêu, hay đã có ...

– Anh thật là quá đáng đó .

– Sao lại quá đáng chứ! Trong chuyện tình cảm ai cũng có quyền tự do . Ví dụ như 1 gia đình nọ sống hạnh phúc, tôi xen vào dứt khoát không được rồi, nhưng nếu họ không hạnh phúc, vì tình yêu tôi cũng có quyền yêu chứ!

Cũng như Yên Phong lạy "chúa" cô bé chưa có người yêu .

Anh chàng là người có đạo hay do ở xứ người trở về nên có vẻ sùng đạo chúa . Yên Phong không biết phải nói thế nào, đã nói như vậy mà anh chàng thật là "đĩ" . Nếu như Hòa Nhiên đưa bé Tâm Nhiên đến và gặp Thế Kha thì sẽ lôi thôi, nhưng nếu đằng nào thì cũng sẽ gặp rắc rối . Thôi đành liêu, Yên Phong tự nhủ sẽ tìm cách thuyết phục để Hòa Nhiên hiểu hơn về nàng .

– Đi nhé Yên Phong .

Yên Phong miễn cưỡng:

– Anh có thể đợi tôi 1 chút được không ?

– Sao lại không được, phụ nữ có quyền để đáng mày râu như chúng tôi chờ đợi chứ!

... Lại 1 buổi đi phố rồi đi ăn cùng Thế Kha, Yên Phong cũng không biết mình làm như thế là đúng hay sai, bởi lẽ nàng đã có hứa hẹn gì với Hòa Nhiên đâu ? Nàng cũng chỉ là 1 cô gái bình thường, nàng đã từng bị tổn thương trong tình yêu . Nàng đã từng đau khổ vì yêu, tại sao nàng không yêu và phải sợ tình yêu chứ! Chẳng lẽ nàng không được quyền yêu để chọn lựa hay sao ? Thoáng chốc Yên Phong nghĩ đến mình với những gì đang đến . Quả thật nếu đến với tình yêu của Hòa Nhiên, nàng sẽ phải gặp 1 "gánh nặng" hay "chướng ngại", đó là bé Tâm Nhiên . Tại sao khi tình yêu bỗng nhiên đến với nàng, nàng không biết đón nhận và chọn lựa chứ! Bỗng dưng Yên Phong có ý nghĩ thật "tàn nhẫn" có lẽ vì cách đây vài tuần nàng đã không được bà của bé Nhiên đồng tình dù chỉ là hành động nhẹ nhàng, nhưng bà đã khiến cho nàng bị tổn thương .

– Mẹ nghĩ con bé đó yêu thương gì con, chắc nó cũng gặp trắc trở gì nên mới trở về đây, gặp con là nó sướng rồi, dù con đã có vợ nhưng nghề nghiệp, nhà cửa đều ổn định .

– Mẹ à! Cô ấy không phải như thế đâu ? Mẹ quên là cô ấy đã giúp con chăm sóc cho Tâm Nhiên khi nó bị bệnh, rồi Tâm Nhiên lớn lên đều do cô bé giúp con 1 phần .

– Nhưng rồi cũng sẽ xảy ra cảnh mẹ ghẻ con chồng .

– Nếu con cưới ai thì cũng vậy thôi, nhưng với Yên Phong con đã có tình cảm, và chúng con hiểu nhau .

– Mẹ thấy không được, hay vì nó còn nhỏ ...

– Con hơn cô ấy có là bao, chưa đầy 10 tuổi, Yên Phong là cô gái tinh tế, sâu sắc mẹ ạ!

- Mẹ không tin như thế!
- Nhưng chuyện tình cảm của con bây giờ hãy để chính con tự quyết .
- Hay nhỉ, con quyết mà được sao . Hồi đó cũng do con có tình yêu nên đi cưới vợ . Rồi có ra hôn ra trận gì không ? Chỗ này mẹ thấy được, con nhỏ này nhỏ hơn con vài tuổi . Tuổi này mà chưa có gì ... con bé đó được .
- Thôi mẹ ạ! Kiêu mai mới như vậy con không chấp nhận . Con xin mẹ đó .

...

Những gì Yên Phong được nghe và chứng kiến sự xem thường của bà Hòa đối với mình khiến cho cô nghe đau đớn trong lòng khôn tả . Chắc gì ba mẹ cô chấp nhận cho cô yêu thương 1 người đàn ông có vợ và bị vợ bỏ ... Vậy mà họ còn trách cứ nàng vì thêm cái nhà "cái xe" hay bất cứ cái gì mà Hòa Nhiên có . Sau lần ấy Yên Phong ít đến nhà Hòa Nhiên, nhưng anh thì vẫn cứ đưa bé Tâm Nhiên đến chơi rồi khi bé ngủ anh lại tìm đến với nàng và năn nỉ nàng thật nhiều: "Hãy hiểu cho mẹ anh . Anh xin em Yên Phong ạ! Anh yêu em vì bản tính của em ... yêu anh là em đã chịu thiệt thòi, vậy mà mẹ anh lại nói những lời như thế ..."

Yên Phong lắc đầu xua tan những ý nghĩ vẩn vơ mà nàng không muốn nghĩ đến và nàng giật mình khi Thế Kha dừng xe ở 1 hiệu ăn, anh nói:

- Chúng ta ăn cơm hay ăn gì Yên Phong nhỉ ?
- Sao cũng được, nhưng Yên Phong chỉ muốn ăn cơm .
- Hay thật, anh cũng vậy, ở đây nghe nói cơm ngon lắm . Có cả "cơm hến" của Huế nữa . Em đã ăn cơm hến Huế bao giờ chưa .
- Chưa hề biết đến .
- Vậy thì chúng ta sẽ ăn .

Thế Kha gọi cơm hến 1 phần nhỏ và 1 vài thức ăn Huế rồi nói:

- Hôm nay cho em thưởng thức món ăn miền Trung, chính gốc là Huế . Yên Phong này, hôm nào đến nhà anh chơi nhé, ba mẹ nhắc Yên Phong đó!
- Sao cơ ?
- Gặp Yên Phong có 1 lần . Vậy mà ông bà cứ bắt anh mời em về chơi hoài . Thế Kha cứ nói vu vơ mãi, Yên Phong chỉ lặng lẽ ngồi đó và thưởng thức món ăn do Thế Kha gấp bỏ .

Thế Kha ân cần:

- Phong ăn cơm có được không .
- Dạ ngon, nhưng cay quá!
- Cơm hến là phải vậy .
- Anh có vẽ sành các món ăn .
- Cũng dễ hiểu thôi, anh có 1 thời gian đi xa mà .
- Bao giờ thì anh đi làm .
- À! Anh đã nhận công việc từ mấy ngày nay rồi .
- Vậy à! Anh làm ở đâu ?

- Bí mật, hôm nào anh đưa đến đó chơi có được không ?
- Có vậy mà cũng bí mật .
- Anh đi làm sớm thế .
- Tại vì có những việc cần phải bổ sung cho hoàn thiện nên anh được điều ngay vào .
- Anh có hài lòng với công việc đang làm hay không ?
- Cũng được .
- Vậy thì chúc mừng anh đi ?
- Cảm ơn em!

Thế Kha rút bia ra ly và cùng cụng ly với Yên Phong .

Yên Phong nói:

- Em không uống được nhiều, có gì ...
- Anh sẽ uống phụ được không ?

Thế Kha cũng có khiếu trong cách pha trò nên dần dần trò chuyện với anh, Yên Phong cũng cảm thấy dễ chịu .

- Phong biết không đáng lẽ tôi phải làm việc ở bên ấy luôn rồi, nhưng sao bỗng dưng lại muốn trở về . Ai cũng bảo tôi ...
- Ngu ...

Yên Phong vừa cười khúc khích vừa nói .

- Ừ! Tôi ngu thật .

Yên Phong cười:

- Bộ đi nước ngoài là khôn hay sao ? Tại sao chúng ta lại có tư tưởng lạc hậu như thế anh nhỉ ?
- Nếu suy nghĩ lạc hậu thì anh đâu trở về nước Phong nhỉ ?
- Vâng! Em thấy có khi anh suy nghĩ và hành động như vậy là rất đúng đấy .
- Đúng à!
- Vâng!

Thế Kha mỉm cười, có người đồng cảm với anh, anh cảm thấy rất vui, suốt buổi ăn hôm nay 2 người trò chuyện thật vui . Thế Kha kể thật nhiều cho Yên Phong nghe, anh còn đề nghị những viễn ảnh thật đẹp "Nếu có dịp, anh sẽ đưa Yên Phong đi du lịch nước ngoài nhé .

Chẳng biết anh ta đang làm gì, nhưng lúc nào cũng rất tự tin và vui vẻ ...

Yên Phong cũng rất thích sự tự tin và vui vẻ như thế .

Đề Năng Mai Lên

Chương 3

Trời đã vào mưa, những cơn mưa đầu mùa trút xuống thật dễ chịu, nhìn những hạt mưa bay bay trong chiều nghe xao xuyến lạ, những ngày qua như giấc mơ ấp đầy hoa cỏ, không biết từ lúc nào Yên Phong đã có những thích thú nhẹ nhàng khi chiều chủ nhật cùng Thế Kha đến giáo đường nghe Thánh ca và cầu nguyện, mặc dù Yên Phong vẫn xem Thế Kha như 1 người bạn hay hơn thế nữa, Kha là 1 người anh, vậy mà Thế Kha vẫn cứ bày tỏ thái độ đấu tranh cho tình yêu của chính mình, mặc dù giữa Thế Kha và Hòa Nhiên chưa có sự đụng độ với nhau, nhưng Yên Phong cũng cảm thấy ray rứt đôi phần, nàng luôn lo sợ mình là kẻ không thành thật . Chiều nay lại lát phát mưa rơi, Yên Phong nghe buồn da diết, những ngày qua nàng muốn đến với Hòa Nhiên và bé Tâm Nhiên nhưng cứ ngập ngừng e ngại vì sự có mặt của bà nội bé Nhiên, có lẽ vì thế mà Hòa Nhiên cũng thưa ghé thăm nàng, không hiểu lý do gì mà bà Hòa lại đến thường xuyên thăm cháu so với đạo trước . Lời của cô Nhạn, người làm của gia đình Hòa Nhiên cũng khiến cho Yên Phong nghe buồn man mác:

– Ủa! Bộ ở Sài Gòn cô không quen ai hay sao lại về nơi đây . Cô Phong biết không, bà Hòa rất muốn Hòa Nhiên cưới các cô gái cùng trang lứa, bà bảo cưới vợ trẻ hơn chồng nhiều là không ổn . Và lại, các cô gái Sài Gòn chẳng biết có thật lòng hay không ? Xin lỗi cô nếu như tôi nói điều chi không phải, cô đừng buồn .

Với Yên Phong đã 1 lần tổn thương trong chuyện tình cảm nên nàng rất nhạy cảm, những xúc phạm cũng đủ để nàng tự ái, tự ái đến oán giận, chẳng lẽ họ nghĩ con gái ở thành phố trở về tỉnh lẻ đều là những người xấu, những người bị dử dưng trong chuyện tình cảm và hơn thế nữa là có ý lợi dụng những người đàn ông đã có vợ . Thật là tàn nhẫn, thật là "nhiều khê".

Yên Phong chợt nghe buồn nên gọi điện cho Hà Ly - Hà Ly là bạn thân của Yên Phong nhưng lại không cùng nghề với cô, nhờ Hà Ly làm báo .

Hà Ly vui vẻ tuyên bố:

– 2 ngày nữa ta sẽ có mặt tại Vũng Tàu, chuyến này ta đi vì công việc nên có thể ở đó 1 tháng .

Yên Phong vui vẻ:

– Vậy thì đến chỗ ta ở nhé!

– Tất nhiên rồi .

– Hay quá! Ta sẽ đón mi .

– Nhớ mi ghé con nhỏ lưu linh, có định về Sài Gòn hay không ? Nghe nói mi sẽ "bến gốc" ở nơi đó luôn .

– Quê nội của ta mà!

– Có thật hay không ?

– Không tin à!

Yên Phong chợt hỏi bạn:

- Nhỏ Hà Ly này, đã có đối tượng chưa ?
- Ê! Định làm mai hay sao mà hỏi như thế!
- Ừ!
- Thôi đi, ta không về đó ở luôn đâu .
- Đừng vội nói trước điều gì cả . Ta nghĩ sẽ có 1 đối tượng phù hợp với mi .
- Thôi đi bà chị . Nè! Ta về đó nhớ cho ta ăn đồ biển nhé! Ta mê đồ biển lắm .
- Mê thì về làm dâu xứ biển đi .
- Con khỉ .

2 cô bạn trò chuyện 1 lúc thật vui, Yên Phong bỗng nhiên mong sao cho Hà Ly đến thật nhanh, 2 đứa sẽ có khoảnh khắc thật vui như những tháng ngày ở thành phố . Giá như nhỏ Hà Ly cùng ở lại nơi đây cùng với nàng, Yên Phong miên man nghĩ ngợi quên chú ý có người đến, tiếng của Hòa Nhiên trầm lắng:

- May cho anh ghê .
- Sao lại may . Anh vào đi mưa ướt hết rồi kìa, bé Nhiên đâu ?
- Bộ lúc nào anh cũng phải có bé Nhiên đi cùng khi đến đây hay sao ?

Yên Phong lấy khăn đưa cho Hòa Nhiên rồi nói:

- Sao anh lại dầm mưa đến đây .

Hòa Nhiên ngồi xuống ghế và nói khẽ:

- Anh sợ ... trề mắt ...

Yên Phong ngạc nhiên:

- Anh nói thế là sao ?

Hòa Nhiên kéo Yên Phong ngồi xuống và đặt tay lên vai nàng anh nói:

- Yên Phong, có phải vì sự có mặt bà nội của bé Tâm Nhiên mà em xa lánh anh hay không ? Anh cảm thấy có 1 điều gì bất ổn sẽ xảy ra đối với chúng ta .

Yên Phong nói khẽ:

- Sao anh lại nghĩ như thế! Không có điều gì bất an đâu .
- Anh biết em buồn vì mẹ phản đối chuyện chúng ta .
- Em không để ý đâu .
- Em đừng dối anh, anh xin lỗi vì thời gian qua bà nội lên chơi với bé Nhiên nên anh cũng không còn thời gian đón em về chơi . Mấy ngày nay bé Nhiên về quê với bà, anh muốn thời gian chúng ta thật vui . Mình đi chơi nhé!
- Trời mưa mà anh .
- Sẽ hết thôi .

Yên Phong chợt hỏi:

- Cô Nhạn có cùng về quê với bé Nhiên không ?
- Có .

- Có phải vì những lời của cô Nhận ...
- Em không biết, đừng hỏi em những điều gì cả . Dẫu sao trong mắt những người thân của gia đình anh, em cũng chỉ là ...
- Nói điều này Yên Phong chợt nhớ đến lời cô Nhận hôm nào:
- Bé Nhiên sắp có "mẹ hiền" nữa rồi, do ông bà nội tìm, nghe đâu rất xứng với cậu Hòa Nhiên mà lại rất giỏi giang trong công việc, họ hài lòng lắm, vì cưới người như thế sẽ bảo đảm được cuộc sống gia đình .
- Bé Nhiên lúc ấy chỉ nói:
- Con chỉ thích cô Yên Phong thôi, cô ơi! Nội nói sẽ cưới vợ cho ba đó cô!
- Hòa Nhiên lên tiếng:
- Con không được nói thế .
- Cô Hồng Nhận còn cao giọng:
- Tôi cũng có nghe bà nói như thế!
- Hòa Nhiên bực mình nói:
- Chị Nhận, chuyện của gia đình chúng tôi xin chị đừng xen vào . Đây không phải là chuyện để đùa, vả lại chị lo cho bé Nhiên dùm tôi .
- Yên Phong khi ấy chỉ biết lẳng lặng không nói điều gì mặc dù trong lòng vô cùng bực bội, nhưng mặc kệ, cô chấp nhất làm gì lời của chị người làm .
- nghe đâu cô gái mà bà nội bé Nhiên định kêu Hòa Nhiên cưới là họ hàng của cô ta . Có lẽ thế .
- Yên Phong, em đang nghĩ điều gì phải không ?
- Dạ, không anh à!
- Em đừng nghe những lời của cô Nhận, anh cũng rất bực mình, mẹ giới thiệu cô Nhận bảo thuê để lo cơm nước và chăm sóc cho bé Nhiên, nếu anh biết cô này nhiều chuyện anh không thuê đâu . Thà rằng anh cực 1 chút .
- Em không có ý nghĩ oán trách gì, anh yên tâm đi .
- Vậy thì anh đợi em vào chuẩn bị đi chơi . Đừng lãng phí thời gian chứ cô bé!
- Nhìn vẻ khổ sở của Hòa Nhiên, Yên Phong muốn bật cười, nàng rút vào phòng thay đồ và trang điểm nhẹ nhàng .
- Nhìn Yên Phong 1 lúc, Hòa Nhiên kêu:
- Dường như em càng lúc, càng xinh ra đó .
- Mình đi đâu anh ?
- Có 1 địa chỉ mới khai trương thật hấp dẫn .
- Quán ăn à ?
- Không .
- Thế thì quán giải khát ?
- Không luôn .
- Vậy thì ...
- Bí mật . Mình đi thôi, bây giờ đi ăn trước nhé!

– Không! Em chỉ muốn quán gì mà anh mới nói đó, đến đây đi anh .

– Không đói bụng sao ?

– Không!

– Vậy thì không được than thở đó .

Họ lại khoác áo đi mưa và cùng đến 1 địa chỉ văn hóa mới khai trương, tại điểm ca nhạc theo chủ đề "Biển gọi" .

Nhìn bảng hiệu, Yên Phong cảm thấy thích thú ngay và nhất là đêm nay đêm nhạc với chủ đề "Biển mưa và em", có cả 1 vài ca sĩ tên tuổi của thành phố, Yên Phong vui sướng reo 1 cách vô tư .

– Sao anh không mua vé, anh mình vào kéo không còn chỗ tốt, em phải ngồi gần để nhìn cho rõ . Thật hay, chủ đề lại phù hợp với thực tế ... mưa .

... Mở đầu là lời giới thiệu thật dễ thương của 1 MC của đài truyền hình Vũng Tàu ...

Lời ca thật trữ tình của ca sĩ M.H ngân vang, ngân vang mặc cho bên ngoài trời mưa vẫn cứ rơi .

"Ngày mai em đi

Biển nhớ tên em gọi về

Gọi hồn liễu rũ lê thê

Gọi bờ cát trắng đêm khuya

...

Ngày mai em đi

Biển có băng khuâng gọi thầm

Ngày mưa tháng nắng còn buồn

Bàn tay nghe ngóng tin sang

Ngày mai em đi

Thành phố mất đêm đèn vàng

Nửa bóng xuân qua ngập ngừng

Nghe trời gió lộng mà thương"

Tiếng vỗ tay cứ vang rền, vang rền như nuôi tiếc khi tiếng ca đã dứt .

Lại 1 giọng ca trẻ trung, trữ tình và duyên dáng với "Thuyền và biển".

"...Chỉ có thuyền mới hiểu

Biển mệnh mang đường nào

Chỉ có biển mới biết

Thuyền đi đâu, về đâu

Những ngày không gặp nhau

Biển bạc đầu thương nhớ

Những ngày không gặp nhau

Lòng thuyền đau rạn vỡ

Nếu từ già thuyền rồi

Biển hỡi còn sóng gió

Nếu phải cách xa anh
Em chỉ còn bão tố ."

Trời ạ, sao mà cõi lòng như chợt về khoảnh khắc của ngày xưa với kỷ niệm đông đầy những chiều hẹn hò ghé đá công viên, những chiều gió mưa trong ly cà phê đắng như ấm nồng hương yêu .

– Em có thích không Yên Phong .

Nghe giọng của Hòa Nhiên bên tai, Yên Phong sực tỉnh, nàng khẽ nói:

– Cám ơn anh đã cho em 1 buổi chiều mưa thật tuyệt vời như thế này . Thật là hay, hay lắm .

– Em thích thật à!

– Thích lắm .

– Hy vọng em sẽ nhớ Sài Gòn với những đêm nhạc trẻ trữ tình tuyệt vời .

– Em không ngờ anh cũng ...

– Có sở trường giống em, có đúng không ? Anh biết ở thành phố biển bé nhỏ này không có nhiều điều kiện để nín bước chân em .

– Anh nói thế là sao ?

– Anh sợ em sẽ lại bỏ biển trở về thành phố .

– Em ư ? Em không nghĩ là mình sẽ rời xa quê biển đâu .

– Thật không ?

– Em dối anh để làm gì ?

Hòa Nhiên thật vui trong lòng, Yên Phong rất cảm động khi biết anh tìm đủ mọi cách để cho nàng có niềm vui, những gì anh dành cho nàng đều thật cảm động bởi nó rất bình dị và tự nhiên .

Đêm về thật vắng trên phố biển . Những hạt mưa cũng đã thôi rơi . 2 người lại tìm đến với quán ăn rồi lại rong ruổi trên con đường ven biển, gió biển mon man làn tóc rối tung bay, Yên Phong nép chặt vào Hòa Nhiên tìm cảm giác ấm áp, 1 bàn tay anh nắm chặt tay nàng như truyền chút hơi ấm bình yên .

Những cảm giác ấm áp, hạnh phúc trong tình yêu như thế này đối với Yên Phong vô cùng quý báu, bởi lẽ lúc nào nàng cũng muốn anh là 1 người tốt nên luôn luôn trong những cuộc chơi đều có bé Nhiên đi cùng, Hòa Nhiên là người rất tinh tế, có lẽ anh hiểu và thông cảm cho nàng, nên lúc nào cũng sợ nàng bị thiệt thòi và luôn tìm đủ mọi cách để mang lại tình yêu trọn vẹn cho nàng .

Vậy mà thời gian gần đây, sự xuất hiện của Thế Kha lại khiến cho lý trí và tình cảm của nàng bị xáo trộn, Yên Phong cũng không biết phải làm sao!

Phải chăng đó là qui luật . Nàng cảm nhận như có "mưa" trong lòng, chẳng biết sẽ ra sao khi cơn mưa mỗi lúc 1 nặng hạt! (104)

o O o

Mẹ và cô Hiên lại đến vào sáng chủ nhật, Yên Phong vội vã gọi điện cho

Hòa Nhiên dừng đến, nàng biết có sự xuất hiện của cô Hiên, tất nhiên là sẽ có chuyện chi đây, có lẽ không ngoài chuyện của Thế Kha . Thật là phiền phức .

Cô Hiên nói với bà Diệp và Yên Phong:

– Chị ạ! Em đưa chị đi chợ, Yên Phong nè! Muốn ăn gì cô và mẹ sẽ nấu cho ăn, chắc là lâu rồi ít khi ăn cơm nhà .

Lại còn đi chợ nấu cơm nữa chứ! Trời ạ! Chẳng biết cô Hiên định làm gì nữa đây . Thôi kệ cứ để cho cô muốn về với gì thì cứ làm . Nàng sẽ cố giữ vững lập trường của mình . Mẹ và cô Hiên đi chợ được 1 lúc, Yên Phong nhận điện của Hòa Nhiên . Giọng Hòa Nhiên bỗng dưng vui:

– Em đang làm gì ở nhà, mẹ và cô đâu .

– Cô đưa mẹ đi chợ mua thức ăn .

– Anh đã suy nghĩ kỹ rồi .

– Suy nghĩ gì ?

– Tại sao anh phải tránh né chứ! Anh sẽ đến để mẹ và cô biết mặt . Có được không em ?

– Không được đâu anh . Để lúc khác vậy .

– Em ngại .

– Em chưa nói cho mẹ biết . Em không muốn mẹ bất ngờ mà!

– Hay là ...

– Không có điều gì đâu anh .

– Thôi được rồi . Đúng lý ra hôm nay là ngày chủ nhật anh định chúng ta đi chơi cả ngày, lâu ghê anh không đi tắm biển . Anh muốn chúng ta đi picnic cả ngày . Nhưng không may mắn rồi .

– Ý anh nói mẹ em đến không đúng lúc phải không?

– Anh đâu có nói như thế .

– Vậy thì hôm nay anh định thế nào ?

– Anh sẽ ngồi 1 mình ở quán cà phê đến trưa, ăn xong bữa trưa sẽ về nhà ngủ 1 giấc cho khỏe . Đi đâu bây giờ khi mà chỉ có 1 mình anh .

– Thôi em đừng đó nghe!

– Cô bé này, nói đừng là đừng hay sao ?

– Mẹ sắp về rồi .

Yên Phong cúp máy . Nửa giờ sau mẹ và cô Hiên đi chợ về với linh kính thức ăn, cô Hiên nấu ăn rất ngon, cả mẹ Phong cũng vậy .

Bữa ăn thịnh soạn được dọn lên thì dựng và Thế Kha ghé . Trong lòng Yên Phong cũng ngỡ vực, nhưng cô cũng không biết phải làm sao vì sự xếp đặt của cô dựng .

Chính trong buổi cơm hôm nay, Yên Phong mới biết hiện tại Thế Kha là quyền giám đốc của 1 công ty thuộc nhà nước với những đầu tư cho cơ sở hạ tầng . Như cầu, đường, chính vì quá trình tu nghiệp ở nước ngoài anh đã

được đề bạt ở vị trí cao trong công ty, quả là tuổi trẻ tài cao, sau hơn 5 năm ở Úc về anh đã có 1 địa vị cao .

Nhìn vẻ mặt của mọi người, Yên Phong cảm thấy không vui, dường như mọi người rất thích chàng Kha trẻ tuổi mà có tài . Thế Kha là 1 người như thế nào, có lẽ cô dựợng biết rất rõ về anh chàng Kha này, còn nàng thì chẳng biết gì về anh cả .

Cô Hiên, 1 bà mai thân thiết của gia đình luôn rôm rả suốt bữa cơm gia đình:

– Yên Phong này, cháu có muốn chuyển sang công ty khác hay không ?

Yên Phong chỉ cười, bà Diệp xen vào:

– Yên Phong ở đây gần cô dựợng, có gì cô dựợng giúp cháu, anh chị ở Sài Gòn cũng yên tâm .

Yên Phong không im lặng được nên xen vào:

– Mẹ à! Con đã sống ở Vũng Tàu đã 3 năm rồi chứ có phải mới đến đây đâu mà mẹ lại lo lắng như thế .

Cô Hiên nhìn Yên Phong rồi nói:

– Con nhỏ này, mới hay cũ gì cháu vẫn là 1 đứa con gái sống xa nhà, cha mẹ nào lại không lo lắng chứ!

– Con hiểu rồi cô, cho nên con sẽ cố làm tốt công việc đang làm, dù sao đây cũng là công việc mà cô dựợng đã đưa con vào làm .

Dựợng Hưng nhăn mặt:

– Ê! Cô bé, dựợng đâu có kể công hay kêu ca gì đâu . Đừng đưa dựợng vào đấy nhé!

– Vậy thì con mời cả nhà dùng cơm do cô Hiên nấu, ủa có mẹ con nữa chứ . Anh Kha này, ăn tự nhiên nhé!

– Dữ hôn, này giờ mới để ý đến khách . Nè! Kha, cháu dùng tự nhiên nhé .

– Vâng, thưa cô dựợng .

Thế Kha hỏi bà Diệp:

– Bác ở chơi vài ngày, cháu sẽ đưa bác đi tham quan, cháu mời Yên Phong cùng đi côn đảo mà Yên Phong chưa chấp thuận .

Bà Diệp vui vẻ:

– Bác cũng thích đi Côn Đảo lắm . Nhưng bác có việc không ở lâu được, để khi khác cháu Kha nhé!

Cô Hiên cười nói:

– Chị lạ chưa ? Dịp nào là khi nào chứ, nhân thể ở lại chơi vài ngày để cùng đi đảo với Thế Kha cũng đang có dự thảo cho các công trình hạ tầng ở đó đấy!

Bà Diệp tỏ vẻ ngạc nhiên rồi lại tươi sắc mặt nói:

– À! Thì ra cậu Kha là kiến trúc sư hử .

Cô Hiên lắc đầu:

– Không phải thế đâu chị, hơn thế nữa đó .

- Cô này nói gì khó hiểu quá vậy .
 - Chị nghe lời nhà em có mà ... Dượng Đông Hưng xen vào .
- Mọi người nói cười vui vẻ, bữa ăn kéo dài khiến cho Yên Phong cảm thấy vô cùng căng thẳng, nhưng vẫn gắng gượng cùng với mọi người ăn uống, trò chuyện vui vẻ .
- Dượng Hưng cùng Thế Kha ra về 1 lúc, cô Hiền cũng đi về và dặn dò Yên Phong:
- Yên Phong này, đưa mẹ đi chơi loanh quanh vài buổi nhé . Chiều mai cô sẽ ghé .
 - Cô Hiền về .
- Còn lại 2 mẹ con bà Diệp tỏ vẻ e ngại, bà nói với Yên Phong:
- Phong này, mẹ thấy con đi làm xa nhà như thế mẹ không đành lòng .
 - Mẹ ơi! Con đã lớn rồi, những ngày con mới đến đây đã cách nay 3 năm rồi, con vững rồi mẹ ơi!
 - Nhưng mà con đã lớn rồi mẹ lo lắng lắm . Mẹ thấy cậu Kha cũng được, cô Hiền nói cậu Kha tu nghiệp ở nước ngoài về, nghề nghiệp, gia đình đều tốt, cậu ấy ưng ý con lắm!
 - Mẹ ơi! Cô Hiền làm mai mối nên mới nói thế . Chuyện tình cảm để tự nhiên nó đến đi mẹ .
- Giọng bà Diệp buồn buồn:
- Sao tự nhiên được con, con đã 1 lần tự nhiên và đã khổ sở như thế nào . Bà mẹ vì thương con đã để con đến đây sống, nhưng mẹ thấy không ổn thế nào ấy .
 - Kia! Sao mẹ lại lo lắng như vậy, con sống tốt mà, mẹ thấy đó, con vẫn luôn làm việc tốt .
 - 1 thân 1 mình con gái sống nơi xa xôi ...
 - Mẹ ơi, dù sao ở đây cũng gần quê nội, thỉnh thoảng con cũng về nội và thường ghé nhà cô dượng mà!
 - Ý của mẹ là con nên ổn định ...
 - Mẹ muốn con lập gia đình chắc .
 - Ủ . Nếu thích hợp thì con nên có suy nghĩ như vậy .
- Yên Phong gạt đầu ra vẻ đồng tình cho mẹ vui, cô nói:
- Con cũng có ý nghĩ như vậy đó mẹ . Nhưng mẹ ơi! Chuyện gì cũng để từ từ đã . Nhất định con sẽ giới thiệu cho gia đình biết, yêu đương kéo dài cũng mệt lắm đó mẹ .
 - Ủ, con có suy nghĩ như vậy mẹ cũng mừng, chớ "tụi bây" yêu đương lãng mạn mẹ ngao ngán quá!
 - Mẹ ơi! Có phải lần này mẹ đi Vũng Tàu để khuyên con nên lấy chồng hay không ? Chắc là cô Hiền ca dứ lắm ...
 - Con nhỏ này . Mẹ biết con không thích chuyện mai mối nhưng đôi khi

chuyện đó cũng có khi tốt chứ con .

– Mẹ ơi! Tối nay con với mẹ đi 1 vòng các siêu thị mẹ nhé . À! Mẹ có thích hàng mỹ nghệ không, mình đi xem nhé!

– Con nhỏ này làm như mẹ là khách lạ vậy . Mẹ còn nhuan ở đây hơn cả con nữa .

– Vậy thì con đi 1 chút sẽ về ngay .

Yên Phong nhìn đồng hồ, đã gần 4 giờ chiều . Thế là 1 ngày chủ nhật cho hương yêu đã không đến . Yên Phong cũng cảm thấy tiếc rẻ vì thật là lãng phí thời gian .

Vừa nghe tiếng chuông cửa, Hòa Nhiên vội ra mở . Đôi mắt anh mở to, tràn đầy niềm vui:

– A! Anh không ngờ em đến . Vào nhà đi em .

Hòa Nhiên cũng bước theo Yên Phong vào nhà, ôm chầm lấy Yên Phong, Hòa Nhiên khẽ nói:

– Cả ngày nay anh ngủ suốt, nằm mơ thấy em đó .

– Anh xạo ghê!

– Anh nói thật đó, anh cũng định gọi điện cho em ... nhớ lắm, được yên ả như thế này mà chẳng đưa em đi dạo, đi chơi đâu đó anh tiếc ghê! Nè! Sao lại đến đây ? Mẹ đâu ?

Yên Phong che miệng cười:

– Anh, đàn bà bao giờ thế, hỏi gì mà nhiều quá vậy ?

– Tại em làm anh cuống lên đó .

Hòa Nhiên ghi chặt Yên Phong vào lòng và mi thật nồng nàn lên môi mắt người yêu .

Giọng nàng khẽ trong giọng trách hờn nhẹ:

– Anh, anh hư quá, em đến 1 chút sẽ về, mẹ đang ở nhà .

– Mẹ ở nhà có 1 mình sao ? Anh bậy ghê! Phong này, tối anh đến chơi có được không ?

Yên Phong lắc đầu:

– Em nói là không được mà, đừng nóng vội, em đã nói để sau này em sẽ giới thiệu anh với gia đình .

– Anh sợ sự phản đối của gia đình .

– Còn gia đình anh thì sao ? Bộ em không lo sợ hay sao ? Đừng nói chuyện đó nữa . Thôi, em về .

Hòa Nhiên không buông Yên Phong:

– Làm gì vội thế . À! Để anh lấy nước em uống .

– Không! Em chỉ muốn gặp anh chút xíu thôi .

– Không được, đến 1 chút em về, anh nhớ lắm có biết không ?

– Không biết .

Họ lại ghi chặt nhau trong vòng tay ấm áp như không muốn rời xa nhau . Và

rồi Yên Phong cũng rời vòng tay ấm áp của Hòa Nhiên để trở về nhà . Khi nàng về tới nhà thì cơn mưa chiều cũng bắt chợt ập đến . (116)

o O o

– Anh có vẻ muốn ở hoài nơi đây .

Giọng của Phương Trầm chua ngoa hơn .

– Có phải vì muốn gặp hay muốn nối lại tình xưa với người ta .

Duy Đăng nhăn mặt:

– Sao em lại nói như thế, chứ không phải em muốn xây dựng nhà hàng, khách sạn ở đây hay sao ?

Phương Trầm cười:

– Nói thật với anh nghe, em không ngu khờ đâu ?

– Sao lại ngu chứ!

– Sống như thế này cũng quá cực rồi . Tại sao chúng ta không dành cho mình thời gian để hưởng thụ chứ .

– Muốn giàu sang mà không muốn làm hay sao ?

Phương Trầm cười mỉa:

– Điều này anh rõ hơn em . Mà thôi chúng ta đi tắm rồi chiều này thu xếp về Sài Gòn anh nhé!

– Sao về mà không nói trước, đột ngột như thế có chuyện gì à ?

– Anh muốn ở lại đây nữa à! Anh Đăng ơi! Bây giờ anh nên nhớ anh đã thuộc về em rồi . Đi đâu, làm gì em quyết định kia mà . Thôi được ngày kia sẽ về, tôi sẽ cho anh tự do vài ngày để xem anh có định nối lại tình xưa hay đi tìm người xưa hay không ?

Duy Đăng im lặng, Phương Trầm ngày càng thể hiện sự chua ngoa, ngày trước cô ta thật tuyệt vời, sự tuyệt vời đầy đam mê cuồng vọng đã khiến cho anh đến với cô bằng cả sự khát khao, cháy bỏng ... Cuộc sống đầy đủ vật chất cả địa vị . Vậy mà bao năm đi qua đôi lúc anh cảm thấy như thiếu 1 cái gì trong cuộc sống ... Bỗng dưng những ngày qua tình cờ gặp Yên Phong anh nghe tim mình thất đau nhất là khi thấy người xưa vẫn như xưa, xinh đẹp khả ái, nàng và đàn ông đi cùng có phải là tình yêu . Anh nghe lòng ghen tuông kỳ lạ . Cái gì tự đánh mất đi rồi mới cảm thấy vô cùng quý giá, và anh đã theo dõi để được gặp Yên Phong, nhưng rồi cũng chẳng có thời gian để đến tìm cô mãi, anh bỗng khao khát người tình xưa như ngày nào yêu nhau . Khung trời đại học mới ngày nào lại quá xa xôi . Tình yêu của 1 thời lãng mạn thật tuyệt vời .

– Anh Đăng, chúng ta đi chứ, làm gì thù người ra quá vậy .

– Đi à! Thì đi .

– Trời đất ạ! Đi mà thế này hay sao ? Anh biết mục đích đi cấp của em là gì không ? Chỉ có việc tung tăng dưới nước suốt cả ngày, ngoài ra em chẳng có thú gì cả, ăn uống vui chơi, khiêu vũ thì chỉ có ở Sài Gòn mà thôi, nhanh lên

anh .

Phương Trầm mạnh mẽ, gợi cảm trong bộ áo tắm 2 mảnh màu da nên trông cô càng quyến rũ và sống động .

– Gì mà thần thờ ra vậy anh ?

– Sao cứ nói vậy hoài .

– Ai biểu anh .

Duy Đăng kéo Phương Trầm vào và hôn cuồng nhiệt, say đắm lên gương mặt nàng, bao giờ Phương Trầm cũng tha thiết với tình yêu của anh, vì thế mà 1 gã trai nghèo như anh mới lọt vào mắt xanh của nàng trong đêm sinh nhật ngày ấy .

...

Biển tuyệt đẹp, biển ồn ào, biển ngập sáng yêu đương với biết bao đôi nhân tình say đắm .

Và tại đây Duy Đăng lại gặp họ, Yên Phong cùng tình nhân cũng đang vui say trên sóng nước, không ngờ nàng cũng tìm được 1 người, hay là Yên Phong đã có chồng, không thể vì nàng vẫn sống ở căn phòng trọ 1 mình kia mà .

Duy Đăng không muốn Phương Trầm phát hiện nên anh nhảy ào xuống nước và bơi ra xa hơn . Nhất định anh sẽ tìm đến nàng, nhưng mà tìm đến để làm gì khi mà Yên Phong đang hạnh phúc với 1 tình yêu mới . Không! Anh vẫn cảm thấy như lòng mình vẫn ngập tràn nỗi hờn ghen . Không thể để nàng có người yêu . Và điều này Yên Phong cũng đã cảnh cáo anh trong 1 lần anh đã tìm gặp nàng .

– Tôi xin anh hãy để tôi yên, anh đã tìm bắt tình yêu giàu sang, anh đã đánh mất 1 tình yêu, thì làm sao tìm lại được, mỗi người đều có 1 tình cảnh khác rồi .

– Yên Phong à! Thật ra cuộc sống hiện tại của anh không hạnh phúc, anh muốn ...

– Anh im đi, hạnh phúc hay không cũng là cuộc sống của anh, tôi không can dự vào, tôi cũng xin anh đừng xen vào chuyện riêng của tôi .

– Yên Phong à! Anh biết anh làm như thế là sai, nhưng mà chúng ta còn có thể ...

– Im đi, anh hãy đi đi . Tại sao lại tìm đến chốn này . Tôi đã bỏ phố về biển sống để lãng quên đi tất cả, đừng tìm kiếm tôi nữa . Chẳng lẽ anh lại ích kỷ như thế hay sao ? Không muốn thấy người yêu của mình được sống hạnh phúc hay sao ?

... Xa xa trên bờ đôi tình nhân thả theo bãi cát dài để tận hưởng khoảnh khắc yêu thương .

Anh cũng tung mình trở vào bãi để "bắt nàng" biết anh đang hiện diện nơi đây, và cả trong hạnh phúc lứa đôi của nàng .

Giọng họ thoang thoảng theo sóng nước vỗ về bờ cát trắng:

– Bé Nhiên mấy ngày nay chắc là nhớ ba lắm đó .

– Và nhớ cả cô Yên Phong nữa, em nghĩ sao Phong ? Cha con anh mong em lắm .

"Trời ạ!" Thì ra Yên Phong quen 1 gã đàn ông đã có vợ . Không được, anh phải ngăn cản điều này . Duy Đăng đến gần chỗ họ, anh cố tình lớn vồn với cát, và bắt ngờ kêu:

– A! Yên Phong, lâu ghê mới được gặp lại .

Đôi mắt Yên Phong muốn trợn trắng, rồi nằng chùng xuống . Trời ơi! Sao lại gặp con người bội bạc này chứ! Anh ta vẫn theo bám nằng để làm gì, còn muốn xen vào chuyện tình riêng của nằng nữa hay sao ?

Yên Phong chỉ gắng gượng cười và khẽ nói:

– Vâng! Xin chào anh .

Duy Đăng còn kêu ca, lớn vồn:

– Cô sống ở Vũng Tàu từ bao giờ, bây giờ làm ở đâu ?

– À! Chuyện đi làm à, tôi chưa ổn định . À! Anh đi biển 1 mình hay sao ?

Duy Đăng cười:

– Sao lại đi 1 mình được chứ . À! Chào anh .

Duy Đăng chìa bắt tay Hòa Nhiên rồi nói tiếp:

– Không ngờ được gặp lại cô . Thôi xin phép ...

Duy Đăng lại ủa ra biển trong lòng Yên Phong như có sóng, bỗng dưng cô lo sợ vu vơ, ngày xưa Duy Đăng không phải là người như thế, còn bây giờ anh có vẻ hiểm độc quá, phải lánh xa anh, nhưng làm sao ?

Hòa Nhiên bình thản nói:

– Người quen cũ hờ em .

– Vâng! Hồi còn học đại học .

– Thế à! Mình xuống nước đi em .

Yên Phong ôm chiếc phao, Hòa Nhiên cười:

– Thôi em không bơi kiểu đó nữa, bây giờ lên phao để anh đẩy ra xa ...

– Như vậy đến bao giờ em mới biết bơi chứ .

– Muốn mau biết bơi, phải tắm hoài mới nhanh biết .

Yên Phong cười:

– Chẳng lẽ đi làm về là đi tắm biển hay sao ?

– Nếu em muốn, chiều mai đi làm về anh sẽ đưa đi . Mình phải tranh thủ chớ, sắp phải rước bé Nhiên trở lên rồi .

– Bao giờ anh đi rước bé Nhiên ?

– Mẹ bảo để mẹ đưa lên nhưng anh định đưa em về 1 chuyến .

Yên Phong rụt cổ:

– Em không dám đi về nhà của anh đâu ?

– Chuyện đó tính sau . Anh sẽ nói rõ cho gia đình biết mối quan hệ tình cảm

của chúng ta, giấu điếm mãi à . Em cũng vậy, nếu như có yêu anh thì hãy cho phép anh về thăm gia đình để ra mắt ba mẹ em .

– Em vẫn không đủ tự tin .

– Hay là em vẫn chưa thực sự yêu anh .

– Em ...

Hòa Nhiên không đẩy phao mà kéo Yên Phong vào lòng và hôn nàng say đắm .

– Anh làm kỳ ... kìa ai lại ...

– Em cứ nhìn chung quanh em, họ còn hơn thế nữa kìa .

Yên Phong vẫn biết cảnh tắm biển ồn ào và nhất là thật hấp dẫn đối với cánh đàn ông, có gã thích đến ngắm thiên hạ tắm mới khổ chứ, bất ngờ cả Yên Phong và Hòa Nhiên đều nhìn 1 đôi nhân tình cũng đang hôn nhau trên sóng nước và hơn thế nữa gã đàn ông hôn say đắm lên người yêu từ đôi bờ vai đến đôi ngực tuyệt vời . Yên Phong cảm thấy e ngại, nàng lên tiếng:

– Anh đẩy em ra xa đi .

– Anh ... muốn ...

– Muốn gì .

Yên Phong tát nước vào anh rồi nói:

– Không đẩy em, em tự bơi ra xa đó .

Nàng không nằm trên phao mà lại dùng tay ôm phao rồi bơi, Hòa Nhiên cũng ôm 1 bên chiếc phao .

Cả 2 cùng im lặng 1 lúc, Hòa Nhiên lại gợi chuyện:

– Có khi nào em muốn trở về Sài Gòn hay không ?

– Em không biết .

– Sao lại không ?

– Vì em chưa muốn .

– Có nghĩa là em cũng chưa định sẽ sống ở phố biển .

– Làm sao em biết được .

– Mình cưới nhau nghe Phong .

– Ô . Em đã nói rồi ...

– Nhưng anh cũng suy nghĩ kỹ rồi, anh yêu em thật nhiều . Anh chờ có khi anh sẽ mất em .

– Á ... anh à!

1 con sóng chao mạnh, cả 2 cùng giật mình rồi Hòa Nhiên lại đẩy nàng trên chiếc phao 1 lúc .

Nắng đã lên cao thật lâu rồi .

Hòa Nhiên nói:

– Mãi lo tắm khá trưa rồi, chắc là đói bụng lắm phải không cô bé, mình lên bờ thôi em .

Cả 2 trở vào, Hòa Nhiên trả phao rồi khoác chiếc khăn lên người Yên

Phong, cả 2 đi vào phòng trọ gần đây để tắm nước ngọt .

Hòa Nhiên ôm chầm Yên Phong khi nàng vừa vào phòng tắm . Nàng kêu lên:

– Anh Nhiên làm gì vậy, anh ra ngoài đi .

– À! Thì anh ra, anh chỉ muốn được hôn em và ...

Hòa Nhiên kéo bỏ đồ tắm của Yên Phong ra, mặc cho nàng la và đẩy anh .

Anh cúi mặt hôn lên mặt lên môi nàng và sâu hơn nữa, anh hôn lên tận cùng của đỉnh tình yêu rạo rức, thật say đắm, thật đam mê và rục rủa . Và rồi anh cũng buông nàng ra và nói:

– Anh xin lỗi, chỉ vì yêu em, anh chỉ muốn được hôn em thôi . Anh không hề có ý gì khác . Anh xin em ...

Hòa Nhiên trở ra ngoài với trái tim đập mạnh . Tim anh như muốn rớt ra vì xúc động mạnh, anh chỉ mong sao Yên Phong hiểu mà không trách anh .

Nàng trước mặt anh là 1 tòa thiên nhiên tuyệt mỹ, đầy hương sắc nồng nàn trong sáng ...

Đề Năng Mai Lên

Chương 4

Sự xuất hiện của Duy Đăng ở Vũng Tàu nếu là bình thường như bao du khách khác cuối tuần đi biển để vui chơi, thư giãn, đăng này anh cố tìm cách gặp Yên Phong và có những lời bóng gió xa xôi, điều đó khiến cho Yên Phong càng thêm lo lắng, chẳng biết Duy Đăng sẽ làm gì, thật ra giữa nàng và Duy Đăng cũng chỉ là tình yêu đơn thuần, nàng đâu có điều gì phải sợ anh ta chứ . Yên Phong nghĩ đến lời cầu hôn của Hòa Nhiên, muốn nhận lời cho xong, con gái xa nhà thật khó .

Tình cảm là 1 cái gì đó thật phức tạp, bỗng dưng lại có sự xuất hiện của Thế Kha .

Thời gian gần đây Thế Kha cũng sẵn đón nàng, Yên Phong không biết sẽ đối phó như thế nào, dù trong lòng nàng tình cảm dành cho Hòa Nhiên sâu đậm hơn, bên anh nàng cảm thấy mình có chỗ dựa vững vàng hơn, Yên Phong không muốn bắt bóng thả mối nên đã nói thẳng với Thế Kha, nàng đã từ chối nhiều lần lời mời đi chơi của Kha, vậy mà anh cũng đầy tự tin .

– Anh sẵn sàng dấn thân vào cuộc chiến .

– Anh Kha à! Chuyện tình cảm phức tạp lắm .

– Anh chấp nhận tất cả, chuyện tình cảm cũng là 1 chiến trường . Anh sẽ cố gắng để được tranh đấu . Chiến trường mà em .

– Không nên anh à ! Em không muốn làm tổn thương ai hết .

– Yên Phong yên tâm đi, anh không dễ dàng tâm thường như thế đâu ?
 Lời nói thật cao ngạo, dần dần Yên Phong cảm thấy không dễ gì bị khuất phục bởi tình yêu của anh chàng . Nàng tự hứa với lòng mình như thế .

Hà Ly đi công tác không chỉ 1 mình nên nhờ Ly không ở nhà với Yên Phong, cứ rảnh rỗi là đến chỗ trọ của Yên Phong . Yên Phong trách bạn:

– Thì mi cứ ở chơi cùng ta, ta trông mi, vậy mà giờ lại ở khách sạn .

– Ta cũng muốn ở đây với nhỏ, nhưng đợi khi nào người đi cùng về trước đã .

– Đã đi cùng công tác sao lại bảo là về trước .

– Ừ! Có khi như vậy đấy .

Yên Phong buồn bực:

– Vậy mà cũng nói . Thôi chiều nay ở đây chơi lâu hén, ta và mi đi chơi rồi đi ăn .

Hà Ly cười:

– Phong này, ta muốn đi tắm biển, mi thấy không hãy còn sớm, biển chiều đẹp lắm đó .

Yên Phong gật đầu:

– Vậy thì nhanh lên .

Hà Ly và Yên Phong ào nhanh ra bãi biển .

Buổi chiều, biển tuyệt đẹp, ráng chiều nhuộm vàng cả khung trời, Hà Ly tung nhanh ra biển và nói:

– Phong ơi! Mi có đi tắm mỗi ngày không nhỉ ?

Yên Phong lắc đầu:

– Đi làm về có rồi đâu mà đi tắm hằng ngày .

– Mi làm gì mà không rồi chứ, sau giờ đi làm thì đi đâu nữa chứ, bộ có hẹn hay sao ?

– Hẹn hò cái gì chứ!

– Yên Phong, mi có hài lòng về cuộc sống ở đây hay không ?

Yên Phong cười:

– Cũng được .

– Cũng được là sao ?

– Thì tạm tạm, dầu sao cũng tốt và nhất là tao ...

Hà Ly cười nói khẽ:

– Mi đã quên chuyện cũ là tốt rồi . Ừ! Thịnh thoảng có gặp hán vài lần, do công việc của tao . Trời ơi! Sao tao bỗng ghét những người đàn ông "bám cái đuôi" đàn bà như thế vô cùng . Công ty của họ ăn nên làm ra, có phần vốn từ nước ngoài mi à!

– Đừng nói chuyện đó với mình nữa . Cái gì đã là quá khứ không hay, đừng nhớ nữa, mình đã quên rồi Hà Ly à!

- Ta xin lỗi nhỏ nghe . Thôi kể cho ta nghe chuyện gì mới đi .
- Ủ! Mới thì cũng có nhưng chẳng biết có nên kể cho mi nghe hay không ?
- Chúng ta là bạn từ thuở giờ mà .

Hà Ly kéo Yên Phong vào bờ cát, cả 2 lại nghịch đùa trên cát . Hà Ly nói:

- Mi đã có tình yêu mới rồi phải không ?
- Lại đoán mò chứ gì ?
- Được rồi, nếu mi không nói tao sẽ tự tìm vậy .
- Con khi nè . Ta đang đứng giữa đôi đường, vô cùng gay go .
- Thế ư ? Bộ yêu người đã có vợ rồi hay sao .
- Cũng gần như vậy .
- Trời đất . Phong nè! Không được đâu mi .

Yên Phong cười nhẹ:

- Thật ra anh có vợ và đã có 1 đứa con gái .
- Trời ạ! Hà Ly kêu to .
- Mi làm gì dữ vậy, bộ tin sét đánh hay sao ?
- Còn hơn nữa . Con quỉ, mày làm tao kinh ngạc đó .
- Thật ra anh và vợ đã không còn nữa, vợ anh ta đã đi nước ngoài rồi .

Hà Ly thở phào:

- May quá! Nhưng mà tội gì nhỏ ơi, còn trẻ dại gì lao vào tình yêu kiểu đó .
- Giá như anh chàng không có con, chắc anh chàng lớn hơn mi nhiều .
- Đừng hỏi chuyện tuổi tác . Thật ra tuổi chỉ hơn bọn mình 5, 7 tuổi là cùng .
- Thật là khó . Được rồi, ta sẽ gặp được anh chàng chứ . Nói về tình yêu ta cũng chẳng có kinh nghiệm gì đâu, có điều ta chỉ mong mi hạnh phúc .
- Nếu đây là hạnh phúc thì mình nắm lấy được chứ!
- Chuyện đó phải xem xét lại .
- Mi khó quá .
- Ủ! Ta gặp cả hần đang ở Vũng Tàu, chẳng biết có ý đồ gì mà lại theo dõi biết cả chỗ ở nhà mà đến nữa đó .

Hà Ly ngạc nhiên:

- Mi muốn nói ...
- Ai vào đây ...
- Trời ạ! Mi coi chừng hần đó, 1 kẻ lừa đảo tình và cả tiền . Chẳng lẽ bây giờ quá giàu sang nên muốn quay lại tình xưa . Sang giàu như hần thiếu gì nơi chốn để ăn chơi . Ta khuyên nhỏ chớ nghe hần . Tội lắm ... À! Ở đây mi có hay đi xem ca nhạc .
- Ủ! Có 1 điểm ca nhạc theo chủ đề thật hay . Đây là quán cà phê nhạc, nhưng hay lắm .
- Hay là sao .
- Ta vừa xem đêm nhạc "biển và em" . Có ca sĩ thành phố nổi tiếng nữa đó .
- Ủ! Thế ta mới tìm đến đây nè .

- À! Ta biết rồi, làm phóng sự à!
- Cũng có thể .
- Sao lại có thể chứ .
- Nói chung cũng vì công việc thôi, nè ta nói mi cảnh giác "hắn" nhé .
- Ủ! Ta biết mà .
- Còn chuyện này nữa .
- Chuyện này bí mật .

Yên Phong chợt nghĩ đến Hà Ly, hay mình sẽ giới thiệu Hà Ly cho Thế Kha . Được đấy, Yên Phong mỉm cười 1 mình .

Hà Ly ngạc nhiên:

- Làm gì cười tủm tỉm hoài vậy . Nè nhỏ có phải có 1 anh chàng nào đó cũng đang theo đuổi mày hay không . Đúng là cái duyên, nên 1 lúc biết bao chàng si mê .
- Ê! Có phải mi cũng đoán mò hay không . Thật là ...
- Là gì nào ? Có giống thầy bói không ?
- Không dám đâu . "Bói ra ma, quét nhà ra rác" thì có .
- Ê! Vậy thì rồi sẽ có, ta cam đoan như thế .
- Nhỏ này đừng tưởng mình hay nghe .
- Chuyện đó tính sao, bây giờ tắm 1 chập nữa rồi về . Ta thấy đói bụng đấy .
- Vậy thì bơi nhiều nhiều 1 chút sẽ ăn ngon hơn .
- Ủ .

2 cô bạn lại lao xao dưới dòng nước xanh trong mát lạnh để tìm cảm giác sảng khoái và thư thái .

Và rồi 2 cô cùng đi ăn, đi xem ca nhạc với chủ đề mưa hạ . Đêm ấy Hà Ly ở chơi cùng với Yên Phong, 2 cô bạn tíu tít suốt cả đêm . Hà Ly bình phẩm:

- Kể ra anh chàng cũng tốt đấy mi ạ!
- Được chứ!
- Có điều ...
- Sao ?
- Mi có sẵn sàng tư thế làm "kế mẫu" của 1 bé gái hay không ?
- Thật ra, ta đâu có nghĩ đến, có điều con bé từ lúc còn rất bé đã có sự gắn bó với tao .
- Sao ?

Yên Phong kể cho Hà Ly nghe về buổi chiều đã đưa nàng đến gần với cha con của Hòa Nhiên, họ đã biết nhau 3 năm rồi còn gì .

Hà Ly trêu bạn:

- Ghê cho nhỏ này chưa, vậy qua bao năm qua vẫn bí mật, chuyện tình cảm ta biết khuyên nhỏ điều gì đây ? Thôi thì hạnh phúc đến cứ nắm bắt .
- Nhưng không có gì dễ dàng cả đâu .
- Ủ! Thì cũng có thể, nhưng trường hợp này cũng đã thiệt thòi cho mi rồi

còn gì ?

Yên Phong ôm vai bạn rồi cười nói:

– Sao thiệt thòi cho ta chứ!

– 1 cô gái xinh xắn, dễ thương như mi lấy 1 gã đàn ông có vợ con rồi, như vậy thiệt cho nhỏ nhiều lắm .

– Tình yêu mà, đừng so đo kiêu đó nữa . Ta thấy Hòa Nhiên cũng hợp tính, thế thôi!

2 cô bạn rúc rích cười, Hà Ly nghe lòng băng khuâng lạ . Chẳng biết như thế Yên Phong có hạnh phúc hay không ? Chỉ mới gặp và tiếp xúc lần đầu, Hà Ly cũng thấy ở anh có vẻ của 1 người đàn ông .

Hơn 30 tuổi, đang là kỹ sư của 1 công ty xuất khẩu thủy sản . Hòa Nhiên có dáng cao, nhưng trung trung người, nước da ngăm đôi mắt đen sâu và nhất gương mặt chữ điền, cương nghị của người đàn ông . Có thể nói nhìn tổng quát bên ngoài Hòa Nhiên cũng là 1 gã đàn ông "thân tượng" cho các cô gái, cách ăn nói có vẻ chừng mực của anh có lẽ đã chinh phục Yên Phong, không hoạt bát, không ga lăng 1 cách dữ dội kiêu của những đàn ông hào hoa, điều này ở Hòa Nhiên trái hẳn với Duy Đăng . Duy Đăng có cái mã và cái miệng và hành động vô cùng ga lăng để khiến cho các cô gái mê say .

Chẳng vì thế mà Yên Phong lại yêu Hòa Nhiên, vì Yên Phong và Hòa Nhiên cùng làm trong 1 công ty, điều này lại càng tiện hơn . Nghe nói con gái của anh chàng rất thương Yên Phong, thế thì được rồi, chẳng còn cảnh: "mấy đời bánh đúc có xương . Mấy đời di ghẻ mà thương con chồng", nhưng còn điều gì khiến cho Yên Phong lưỡng lự mà lại không vui .

Hà Ly chợt hỏi bạn:

– Có điều gì không ổn hử mi ?

Yên Phong im lặng, nói ra điều này có lẽ nhỏ Hà Ly sẽ nổi giận cho mà xem, con nhỏ vốn không mấy hài lòng, nếu biết thái độ của những người nhất là gia đình của Hòa Nhiên, chắc chắn nhỏ Hà Ly sẽ không ủng hộ .

Nhưng mọi việc đều do bản thân mình quyết . Tại sao lại nghe mọi người chứ .

Suy nghĩ như thế nên Yên Phong im lặng không nói, thật lâu rồi Yên Phong mới tìm lại được cảm giác ấm áp của tình bạn ngày nào, suốt 3 năm rời bỏ Sài Gòn về thành phố biển, lúc đầu Yên Phong vô cùng buồn bã và đôi lúc muốn trở về Sài Gòn, nhưng bỗng dưng nàng sợ đối diện với vết thương lòng, và thời gian đã đi qua, bao ưu phiền nàng đã lãng quên theo thời gian và không muốn quay về nữa .

Tình yêu quả thật là vô cùng phức tạp, ai yêu và được yêu thật là hạnh phúc và trong tình yêu bị tình phụ thì cũng vô cùng cay đắng, và nhất là thân phận con gái, bởi vết thương lòng đó quá sâu! (144)

o O o

Theo đuổi Yên Phong bao ngày qua, Thế Kha không ngờ cô bé lại hơi hợt với mình, không hiểu sao anh cảm thấy thật đau lòng, không biết Yên Phong đã say đắm thương yêu với ai ? Chẳng lẽ anh ta lại hơn anh sao ? Thế Kha đã tìm hiểu và biết được chỗ làm, thì ra cả 2 cùng sinh hoạt trong 1 công ty, Thế Kha đã gặp người quen ở công ty và biết được 1 điều về 2 người, thì ra anh chàng mà Yên Phong đã yêu đã có vợ con, 2 người đã chia tay và anh chàng phải nuôi 1 bé gái đã 5 tuổi . Yên Phong thật là khờ, điều này khiến cho Thế Kha tự tin hơn, trên tình trường con đường của anh cũng không gian khó, khắc nghiệt như gã đàn ông mà Yên Phong đang yêu, có lẽ khi ấy Yên Phong không có ai để so sánh .

Nghĩ thế, đang làm việc Thế Kha vội vã gọi cho Yên Phong và nói với cô .

– Yên Phong .

– Dạ .

– Có nhận ra ai đang gọi cho em không ?

Yên Phong ngờ ngợ, cô hỏi:

– Anh là ...

– Là người quen, em không nhận ra giọng anh sao ? Vậy thì buổi trưa anh sẽ đến công ty đón em, có 1 chỗ ăn trưa ngon lắm . Thôi nhé!

Yên Phong ngai ngái lo sợ, chẳng lẽ Duy Đăng đã gọi, cũng có thể . Hòa Nhiên thì không, chẳng lẽ là Thế Kha, sau khi nói rõ thái độ của mình cho Thế Kha, thời gian gần đây nàng chưa gặp lại Thế Kha, Yên Phong không kịp từ chối thì anh chàng đã cúp máy, thật là bực mình, có lẽ là Duy Đăng . Trời ạ! Anh ta đi 1 mình hay lại đi cùng người phụ nữ kiêu sa ấy, muốn tránh né nhưng có được đâu .

Suốt thời gian còn lại, Yên Phong cảm thấy hồi hộp như lần đầu tiên hò hẹn với người yêu, nàng cũng không hiểu sao nữa, bình thường nàng và Hòa Nhiên cùng với nhân viên ăn cơm tại nhà ăn của công ty, thỉnh thoảng họ ra ngoài ăn, nhưng thường là buổi chiều .

Vừa đến giờ nghỉ trưa, Yên Phong đã nghe tiếng nhân viên trực gọi nàng báo có khách đợi, Yên Phong mặc đồ công sở, ở công ty này khi nàng vào làm việc và đề nghị những kiểu đồ công sở, ai cũng thích vì nó rất đẹp và cũng rất "mode", ai cũng đùa bảo nàng sao không đi chuyên ngành thiết kế thời trang, vì vậy mỗi lần có hội diễn văn nghệ quần chúng giữa các công ty hay văn nghệ chuyên ngành Yên Phong thường góp ý về cách ăn mặc và diễn xuất .

Thậm chí cả lời giới thiệu chương trình, bởi thế tuy thời gian làm ở đây chỉ mới vài năm nhưng đa số trong công ty ai cũng cảm mến cô vì những tài vật vánh đó đã giúp cho họ thành công trong nhiều phong trào thi đua, cũng không ít các bạn cùng trang lứa tỏ ra ganh ghét, điều này không quan trọng đối với Yên Phong, vì cô vốn không có tính nhỏ nhen như thế .

Yên Phong muốn quay lưng trở vào nhưng không kịp vì Thế Kha đã gọi lớn

– Yên Phong, Yên Phong .

Yên Phong nghe có tiếng lao nhao:

– Hào hoa nhỉ .

Mặc kệ, Yên Phong gật đầu chào Thế Kha rồi khẽ cười và nói:

– Là anh, mà em cứ ngỡ ...

– Ngỡ người ta phải không ? Yên Phong ơi! Anh đưa đi ăn, có chỗ này lạ mà ngon lắm .

– Xem ra anh cũng khéo khám phá lắm chứ!

Thế Kha cười . 2 người rời khỏi công ty, vừa khi ấy Hòa Nhiên cũng đến căn tin và anh mang 2 phần cơm đặt trên bàn, Hà Giang cũng mang phần ăn của mình đặt trên bàn và nói:

– Cho em ngồi ở đây 1 tí nhé . Xem ra anh phải ăn 2 phần rồi .

Hòa Nhiên ngạc nhiên:

– Cô nói ...

– Em nói ... Hình như Yên Phong đi đâu cùng với bạn rồi, Yên Phong không nói với anh sao ?

Ai cũng biết mối quan hệ giữa anh và Yên Phong nên anh tự nhiên nói:

– Thường khi Yên Phong rất cẩn thận .

– Làm việc cẩn thận là tất nhiên rồi, còn chuyện khác nữa chứ .

– Ý của cô bé ...

Hà Giang cười:

– Mà thôi, em không xen vào, anh ăn đi, em xin phép ...

Hà Giang mở phần thức ăn và ăn 1 cách ngon lành .

Hòa Nhiên nhìn đồng hồ, vé sốt ruột rồi nói:

– Anh xin lỗi .

Anh tránh ra phía ngoài và gọi điện cho Yên Phong . Giọng Yên Phong ngập ngừng:

– Dạ ... À! Anh đừng đợi em dùng cơm, em có việc ra ngoài không kịp nhắn với anh .

– Sao không gọi điện cho anh .

– Em thấy không quan trọng, vả lại em không biết là có người quen tìm nên không chuẩn bị tư thế .

Hòa Nhiên cũng đột ngột bực bội, anh nói:

– Thôi được rồi, chiều nay ... À! Tối anh sẽ đến, mình đi ăn nhé!

Hòa Nhiên trở lại nhà ăn . Hà Giang cười:

– Em ăn đã gần xong bữa rồi, anh ăn cơm đi rồi nghỉ trưa 1 tí nữa chứ!

Hà Giang đặt ly nước trước mặt Hòa Nhiên rồi nói:

– Anh uống ly nước mát rồi hãy ăn .

Hòa Nhiên uống ực cả ly rồi lặng lẽ ăn cơm .

Hà Giang cũng loay hoay 1 lúc mới lên tiếng:

– Có lẽ em không đúng, em xin phép anh vì đã ăn xong rồi ...

– Em không ngồi đây được 1 tí sao ?

– Anh đang ăn, chẳng lẽ em nói chuyện à!

– Cô bé này ...

Hà Giang tìm cách nói:

– Vâng! À! Anh à! Em xin lỗi vì đã vô tình nói, thật ra em không cố ý đâu .

Hòa Nhiên im lặng 1 lúc rồi lại lên tiếng:

– À! Xin cảm ơn cô bé .

– Sao lại cảm ơn em .

– Nếu em thấy cần nhận lời cảm ơn đó, còn không thì thôi, anh xin rút lại .

Hà Giang cười vui vẻ:

– Em không nhận đâu, để cho anh nợ chơi . Khi nào cần sẽ đòi đó .

– Anh sợ nợ lắm .

– Vậy thì mời em 1 tách cà phê hay 1 ly kem đi, em sẽ xóa nợ cho .

– Được rồi . Ngay bây giờ chứ!

Hà Giang lắc đầu:

– Không, bây giờ em nghỉ 1 chút để còn làm buổi chiều . Hay là tan ca chiều, anh cho em 1 tách cà phê cũng được, nếu để lâu em sẽ tính lỗi đó .

Hòa Nhiên phì cười:

– Sợ cô bé ghê!

Và rồi họ rời khỏi nhà ăn . Hòa Nhiên không vào phòng nghỉ trưa, anh đi loanh quanh trong khuôn viên của công ty nhất là ở phía ngoài cổng, bỗng dưng anh nghe buồn buồn, đã có lần Hòa Nhiên cũng nghe có người tìm Yên Phong, phải chăng cũng chính anh chàng này, nhưng tại sao Yên Phong lại không nói với anh . Thật ra giữa anh và Yên Phong cũng chưa thật sự được xem như 1 đôi tình nhân quen nhau và gắn bó với nhau, trong công ty nhiều người rất thương mến cô bé phải chăng vì cô bé trẻ trung xinh đẹp, còn anh 1 gã đã có 1 đời vợ và tệ hại hơn anh lại có 1 đứa con, chẳng lẽ vì thế anh không được yêu thương 1 cô gái nào hay sao ?

Dù chưa biết rõ 1 điều gì về Yên Phong với các mối quan hệ khác nhưng Hòa Nhiên cảm thấy đau lòng bởi vì dẫu sao cô bé vẫn là 1 đóa hoa đầy hương sắc, còn anh thì ... Có lẽ vì anh quá trân trọng với cô bé nên mới tự trách mình . Thật ra anh có thua kém ai đâu, chẳng phải mẹ anh cũng e ngại khi thấy các cô gái trẻ bây giờ . Nghĩ thế, Hòa Nhiên nhất định sẽ làm cuộc cách mạng ...

Anh thoáng thấy bóng Yên Phong trở vào cổng và 1 gã thanh niên lạ, Hòa Nhiên trở về phòng làm việc và chỉ mong cho đến chiều .

... Vừa tan việc, Hòa Nhiên suýt đã quên cuộc hẹn với Hà Giang, nhưng cô

bé đã cố tình đợi anh và nói:

– Em trông đến hết giờ làm ghê!

– Tôi cũng vậy .

– Thật sao ?

Thấy ánh mắt ngời sáng niềm vui của Hà Giang, Hòa Nhiên thoáng ngại, thì ra cô bé đã nhâm, hiểu nhâm anh hay cố tình nói thế!

Hà Giang cười vui:

– Hôm nay em không đi xe . Anh đưa em đi chứ!

– Phải vậy thôi .

Hà Giang thấy bóng Yên Phong nên trèo lên xe của Hòa Nhiên là đã tựa sát vào vai anh . Hòa Nhiên cho xe chạy mà không hay Yên Phong đứng lặng trông theo, và rồi nàng cũng chợt nghĩ, cũng như buổi trưa này nàng đã đi trên xe của Thế Kha và cùng ăn với anh . Phải chăng Hà Giang cũng yêu Hòa Nhiên, rất có thể, vì thế mà Hà Giang tỏ ra không mấy thiện cảm với cô, Yên Phong bật cười . Dễ hiểu thôi, và lại nàng cũng đang ở trong tình cảnh như thế .

Yên Phong trở về nhà với những băn khoăn trong lòng, càng đi sâu vào tình yêu, càng có nhiều người theo đuổi, càng khiến cho bản thân mỗi người tự cao ngạo hơn chẳng ? Không hiểu vì sao Thế Kha lại có vẻ tự tin trong mối quan hệ đối với nàng, theo Yên Phong biết, có lẽ do anh chàng tự tin vào địa vị và sự trẻ trung của mình và nhất là chỗ thân quen với cô dượng .

Yên Phong vừa tắm rửa xong định xách xe đến chỗ của Hà Ly, nàng ngạc nhiên khi thấy Hòa Nhiên đã đậu xe ở phía trước nhưng vẫn chưa vào nhà, nàng lên tiếng:

– Sao anh không vào .

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong rồi nói:

– Đợi xem có ai vào tìm em nữa không ?

Nhìn gương mặt và cách nói của Hòa Nhiên, Yên Phong chợt hiểu nhưng cô cũng đã lèo lái mọi việc .

– Điều đáng nói nhưng em đã không thể nói, em chỉ thấy thôi, chẳng biết anh nghĩ sao ?

Hòa Nhiên đẩy xe vào nhà, anh kéo Yên Phong lại gần và nói:

– Em nói đi . Tại sao không nói để anh biết buổi trưa này em không dùng cơm để anh không phải đợi không phải lấy .

– Đàn ông con trai gì kỳ thế . Chúng ta vẫn còn có sự tự do kia mà, em và anh ... dẫu sao ...

Hòa Nhiên vừa giận, vừa đau nên ôm chặt nàng vào và nói:

– Vì thế mà em muốn đi ăn với ai, lúc nào thì em đi chứ gì ?

Yên Phong biết nguyên nhân nên đổi phó:

– Cũng như anh thôi, tại sao anh lại đối xử với em như thế .

- Anh đối xử thế nào chứ ?
 - Anh giận em, nên chờ người khác đi chơi, đi ăn bù vào có phải không ?
 - Em nói sao ?
 - Anh chỉ nên trả lời cho em biết là hay không ?
 - Anh không biết em nói gì ?
 - Anh đừng giả đồ nữa . Thế buổi chiều ai chờ ai thân mật .
- Hòa Nhiên cười khẽ:
- Em cũng biết giận về việc đó à ?
 - Không giận nhưng anh ... anh như thế thật là tầm thường, thật là ích kỷ .
- Hòa Nhiên ôm chầm Yên Phong:
- Yên Phong, em đừng hiểu lầm, chỉ là vì anh nợ cô ấy, 1 tách cà phê nên trả thế thôi!
 - Em không cần biết điều anh nói có đúng không, có điều ... có lẽ chúng ta còn nhiều thời gian để hiểu nhau nữa .
- Hòa Nhiên nổi giận nhưng rồi trấn tĩnh lại và nói:
- Có phải vì anh chàng hào hoa đó không ? Em nói đi, nếu em muốn như thế, anh không ép, có điều anh hối hận sao lại quá yêu em .
- Yên Phong lặng im không nói lời nào, thật ra cô cũng không biết phải giải thích điều gì, Hòa Nhiên dường như không chịu được sự im lặng đó, anh hỏi gặng:
- Anh chàng là ai vậy ?
 - Chỉ là 1 người quen .
 - Dường như hẳn đến công ty tìm em hoài .
 - ...
 - Có phải ...
 - Em cũng không biết phải trả lời anh như thế nào .
 - Trả lời cái gì nữa, 2 người không đi ăn trưa với nhau hay sao ?
 - Là bạn thì không đi ăn với nhau được hay sao ?
 - Ý anh không phải như vậy ? Nhưng anh thấy dường như em đang có vấn đề, phải chăng trong lòng em không phải chỉ có anh . Yên Phong này! Hay là cuối tuần này anh đưa em về Bà Rịa, anh muốn đưa bé Tâm Nhiên về đây .
 - Việc đó tùy anh, nhưng ...
 - Nhưng sao ? Em đi cùng anh nhé! Nhất định gia đình anh sẽ thích em .
 - Anh quên là ... đối với mẹ anh, em cũng giống như bao nhiêu người khác, em không muốn mang tiếng là kẻ lợi dụng đâu . Em tự lập được mà không cần phải sống lợi dụng vào người khác .
 - Em đừng cay cú như vậy, có thể chỉ là nhất thời thôi . Mẹ anh không là người như thế đâu .
 - Em không tranh với anh đâu .

- Vậy thì hãy đi cùng anh nghe . Nhưng mà thế này, hãy khoan về nhà anh, hãy đưa anh về Sài Gòn gặp ba mẹ em đi, anh muốn thừa với ba mẹ em .
 - Gì mà nôn nao dữ vậy .
 - Vì anh cảm thấy có nhiều địch thủ đang rình rập anh .
 - Anh hay viễn vông .
 - Không phải viễn vông mà là anh lo, vì em lúc nào cũng rục rờ, làm sao anh yên tâm khi địch thủ của anh là 1 chàng trai cũng có địa vị, cũng có sự nghiệp, hẳn hơn anh thật nhiều vì hẳn không vương bận 1 gia đình với 1 đứa con, vì vậy mà anh luôn lo lắng, anh sợ sẽ mất em . Em vẫn còn giấu anh điều gì phải không ?
 - Em có điều gì giấu anh chứ!
 - Có phải em có nhiều bạn lắm không ?
 - Sao lại là nhiều bạn chứ! Thật ra có 1 người quen với cô dưỡng, anh ấy thỉnh thoảng cùng cô dưỡng đến thăm và đưa em đi ăn .
 - Vẫn là anh chàng đó . Thế anh chàng hay đến công ty . Rất tiếc anh chưa gặp hẳn .
 - Có cần phải gặp hay không ? Anh Nhiên à, chúng ta đâu sao cũng đã quen biết nhau bao năm nay mà .
 - Quen biết nhau lâu năm nhưng có phải là tốt hơn chỉ mới quen nhau đâu . Hòa Nhiên hôn thật sâu lên mắt, môi nàng, nổi đam mê cháy bỏng trong lòng, anh ôm chặt người yêu và đôi tay mân mê đôi bờ vai của nàng .
- Yên Phong khẽ kêu:
- Anh à! Đừng ...
 - Anh yêu em vô cùng .
- Siết chặt người tình trong vòng tay, trong nụ hôn say cuồng đến nghẹt thở, Hòa Nhiên như không muốn rời xa .
- "Đến bao giờ, bao giờ chúng ta mới được gần nhau hờ em"... (162)
- o O o
- Vừa đi làm về đến nhà, Hòa Nhiên đã phải tiếp 1 người khách lạ, không quen, không biết, vậy mà vừa ngồi xuống ghế gã đã lên tiếng trước:
- Tôi muốn tự giới thiệu với anh, tôi là Thế Kha .
- Thế Kha đưa 1 tấm thiệp cho Hòa Nhiên, Hòa Nhiên đặt lên bàn rồi nói:
- Anh uống cà phê nhé, đợi tôi 1 chút vì chị người làm đã về quê .
- Thế Kha ngăn:
- Tôi không uống đâu ? Hay là anh hút thuốc vậy .
- Thế Kha đặt gói thuốc lên bàn và rút 1 điếu đưa cho Hòa Nhiên . Khói thuốc bay vòng vèo, 2 gã đàn ông không quen cứ im lặng cho khói thuốc bay theo dòng suy nghĩ .
- 1 lúc sau, Thế Kha gạt thuốc vào cái gạt và nói:
- Anh không ngạc nhiên vì sao có 1 người đột ngột tìm mình à!

– Tại sao tôi phải ngạc nhiên chứ ?

Hòa Nhiên thoáng ngờ vực về anh chàng thanh niên nhưng vẫn ra vẻ bình thản, anh nói tiếp:

– Chắc chắn anh không tìm tôi vì công việc .

Gã thanh niên cười:

– Tất nhiên rồi .

– Vậy thì ...

– Anh có suy nghĩ đúng đấy, chính vì thế tôi muốn gặp anh để nói rõ vấn đề, 2 chúng ta có cùng 1 mục tiêu .

Hòa Nhiên lập lại:

– Cùng 1 mục tiêu .

– Anh không hiểu sao ?

– Không phải, tôi hơi ngạc nhiên . Mục tiêu của tôi và của anh giống ư ?

Gã thanh niên cười:

– Đúng rồi, nhưng tôi nói cho anh biết, giữa 2 chúng ta anh hãy xem lại coi mình có đủ tư cách hay không ? Nhưng chuyện tình cảm ai cũng có quyền theo đuổi mục tiêu của mình .

– Anh nói như thế có nghĩa là ...

– Anh không hiểu hay sao ?

– Không phải tôi không hiểu, nhưng tôi thấy tại sao anh lại chọn mục tiêu của tôi .

Thế Kha cười:

– Làm sao tôi biết là mục tiêu của anh chứ! Đến khi biết thì thật là phiền toái .

– Vậy sao anh không rút lui .

– Chuyện tình cảm mà phải nhường nhịn kiểu đó hay sao ? Tôi nghĩ ai cũng có bản lĩnh, có điều kiện sẽ chinh phục được .

Hòa Nhiên cười:

– Chúng tôi đã quen biết khá lâu . Khoảng thời gian đủ để chúng tỏ sự đồng cảm .

– Anh nhầm rồi . Đâu phải thời gian là thước đo tình cảm . Điều quan trọng là anh hãy tự suy nghĩ lại xem, liệu anh có bảo đảm cho cuộc sống của người mình yêu hay không khi anh đã có 1 mái gia đình, anh đã có vợ, có con .

Anh đủ tư cách yêu thương 1 cô gái hay sao ?

Hòa Nhiên nổi giận:

– Đó là chuyện riêng của tôi, điều đó không dính líu đến anh .

– Sao lại không chứ! Tôi không muốn anh làm tổn thương cô ấy! Anh Nhiên này, hoàn cảnh của anh như thế nào tôi không biết, có điều anh đừng ích kỷ như thế, Yên Phong là cô gái tốt, cô ấy phải được sống hạnh phúc và cuộc sống phải tốt đẹp . Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu .

- Bỏ hay không tùy cậu .
 - Nhưng tôi nói cho anh biết, anh không có quyền can dự vào chuyện của tôi, tôi có quyền theo đuổi cô ấy đấy!
 - Tôi đâu có cấm đâu!
- Thế Kha lại đốt 1 điếu thuốc rồi nhả khói vòng vèo, chột anh lên tiếng:
- Tôi muốn nói với anh 1 chuyện .
 - Cậu muốn nói ...
 - Tại sao anh không buông tha cho cô ấy, nếu anh thích những bông hoa bé nhỏ anh vẫn có thể kiếm tìm ở ... Tại sao anh lại yêu 1 cô gái còn trẻ trung .
 - Cậu thật sai lầm khi đề nghị với tôi chuyện đó .
 - Không phải tôi đề nghị . Tôi thấy anh nên tự trọng .
 - Tôi thấy điều đó không có gì quá đáng hay sai lầm . Nếu như đó là 1 bông hoa đẹp, ai cũng có quyền ngắm nhìn và ...
 - Đem cánh hoa về chưng trong phòng của mình . Điều này anh không có tư cách hơn tôi đâu ?

Cuộc đôi co giữa 2 người đàn ông xa lạ diễn ra thật không dễ dàng . Thì ra đây là gã thanh niên hay tìm và đón đưa Yên Phong đi ăn, anh chàng là chỗ thân quen với cô dượng của Yên Phong, thảo nào anh chàng có vẻ cao ngạo tự tin . Có điều nếu anh chàng tin vào mình tại sao lại tìm mình chứ . Hòa Nhiên nghĩ ngợi mãi, có lẽ anh chàng cũng không tự tin trước Yên Phong . Hòa Nhiên lấy tấm danh thiếp lên xem ... tiến sĩ . Thì ra hắn đã tốt nghiệp ở Úc, nguyên là giám đốc công ty ... dầu khí 2 . Thảo nào đầy tự tin, đầy cao ngạo, xem ra về địa vị hắn vượt xa anh, anh chỉ là 1 cử nhân . Nhưng trong chuyện tình cảm, Yên Phong dành tình cảm như thế nào đối với Thế Kha ? Điều này khiến cho Hòa Nhiên vô cùng lo lắng . Nhất định phải giữ được trái tim yêu của nàng ... Nhất định không thể cưỡng đoạt tình yêu, cũng như không thể cưỡng đoạt người yêu, dù anh luôn cháy bỏng nỗi khát khao tình yêu, nhưng với anh, Yên Phong vô cùng thanh khiết và đáng yêu, anh càng yêu và càng trân trọng người yêu trong vòng tay và thương yêu cuồng nhiệt của mình! (168)

o O o

Thế Kha ra về và tiến thẳng đến nhà trọ của Yên Phong, Yên Phong giật mình nàng định khép cổng nhưng Thế Kha đã dừng xe và nắm tay nàng .

– Em đuổi anh về à!

Yên Phong chau mày:

- Sao lại đuổi, đã hơn 9 giờ rồi anh nên về nghỉ .
- Anh đến thăm em không được sao ?
- Em cảm ơn anh .
- Vậy thì cho anh vào đi, anh không làm gì hại em đâu .

Vừa khi ấy tiếng xe của Hòa Nhiên cũng thắng gấp, Hòa Nhiên đứng lên, 1

tay đặt lên xe của Thế Kha và nói:

– Thế Kha, giờ này tối rồi xin đừng quấy rầy Yên Phong, cậu đến để làm gì ?

– Cũng như anh thôi, chúng ta có cùng 1 mục tiêu mà .

– Thế Kha, nếu xác định như thế thì hãy làm tốt chứ, dẫu sao cũng là thạc sĩ, tiến sĩ gì đó . Không nên hành động như người ...

– Vô văn hóa ư ?

– Đó là do cậu tự nói ra . Hãy để Yên Phong yên thân, dẫu gì ở đây cũng có những người lảng giềng .

– Anh kêu tôi về à! Vậy anh đến đây để làm gì ?

– Tôi và cậu đâu có giống nhau .

– Tất nhiên rồi, chỉ giống có mỗi 1 mục tiêu mà thôi .

Yên Phong bực mình nói:

– 2 anh vào nhà .

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong rồi nói:

– Sáng mai em còn đi làm nữa ... Và nhà ngủ sớm đi .

Hòa Nhiên ra hiệu cho Yên Phong và nhà rồi Hòa Nhiên đặt tay lên vai Thế Kha và nói:

– Tôi mời cậu vài ly được chứ!

– Được thôi .

2 gã đàn ông cùng chạy song song trên đường và ghé vào 1 quán rượu bên đường . Hòa Nhiên rót bia vào ly cho Thế Kha rồi cùng nâng ly, anh nói:

– Cậu còn non trẻ quá . Làm như thế là "không có điểm" ngay từ lúc ban đầu rồi .

– Anh định dạy khôn tôi à!

– Tôi làm gì dám, cậu là tiến sĩ mà!

– Anh muốn gì ?

– Tôi hay cậu muốn mà được hay sao ? Chúng ta nên tôn trọng Yên Phong .

– Tôi đã làm gì sao ?

– Vấn đề là chúng ta nên tôn trọng Yên Phong . Tất cả ai cũng có quyền thích và yêu cô bé, nhưng có được yêu hay không ... cũng như cậu, tôi cũng không bỏ cuộc đâu . Nhưng chúng ta đừng hành động như những kẻ không văn hóa .

Hòa Nhiên nói thật nhiều, toàn những điều ngầm chỉ trích thái độ của Thế Kha, khiến anh chàng chạm tự ái nên anh vội vã rời bàn rượu và không quên buông lời:

– Thế thì xin đừng ai can dự vào chuyện của ai cả . Đã là thương trường thì phải có sự tranh đấu .

– Nhưng anh bạn hãy nhớ chúng ta là những kẻ có văn hóa đấy nhé!

2 gã đàn ông rời khỏi quán rượu với trạng thái âm ức .

Hòa Nhiên quay trở lại nhà Yên Phong 1 lúc rồi mới quay trở về nhà, trong lòng anh không khỏi lo lắng khi Yên Phong ở đây 1 mình!

Đề Năng Mai Lên

Chương 5

Sau lần gặp Thế Kha tại nhà Yên Phong và lần Thế Kha tìm đến nhà gặp Hòa Nhiên, anh luôn luôn lo lắng cho Yên Phong, ngày nào cũng đón đưa, đợi chờ, mối quan hệ giữa 2 người dường như không còn gò bó thâm kín, Hòa Nhiên đùa với Yên Phong:

– Có lẽ chúng ta phải ra mắt bạn bè ở công ty, có như thế anh đỡ lo thêm 1 phần .

Yên Phong nhăn mặt nói:

– Đề mọi người biết chuyện chúng ta em ... em ngại .

– Anh không ngại vì sẽ không có anh chàng nào lên phén nói yêu em .

Yên Phong đánh vào người Hòa Nhiên:

– Anh chỉ tài .

– Đó là anh muốn bảo vệ tình yêu của mình, vậy mà bỗng nhiên ở đâu có 1 tiến sĩ xuất hiện, anh thấy lo lắng .

Yên Phong cười:

– Anh nói chuyện nghe cái lương quá đi!

– Anh nói thật mà! Tại em không biết đó, cậu ta thật cao ngạo và kiêu ngạo khi đề nghị anh 1 chuyện .

– Chuyện của 2 người, em không muốn biết .

– Tất nhiên là như vậy rồi, em chỉ nên biết rằng, anh rất yêu em .

Yên Phong tựa vào anh khẽ nói:

– Em biết rồi, khổ lắm, nói mãi .

– Nói hoài, nói mãi vì người ta vẫn chưa chịu nhận lời . Chẳng lẽ em còn muốn lựa chọn . Nếu không chấp nhận tình cảm của anh thì em cứ nói, anh sẽ không trách em đâu và anh cũng sẽ không quấy rầy em nữa .

Yên Phong vòng tay lên cổ Hòa Nhiên:

– Đã người ta bằng lòng về nhà anh rồi mà cứ nói hoài .

Hòa Nhiên vui sướng, kéo Yên Phong ngồi xuống rồi vuốt tóc nàng trong tay anh nói:

– Bé Tâm Nhiên sẽ vui nhất vì được gặp lại em và nhất là em lại đón con bé .

– Đi về quê cùng anh, nhưng em cứ mãi lo sợ .

- Chưa đến mà đã sợ rồi .
- Bây giờ em muốn đi về .
- Nhưng ngoài trời còn mưa mà em .
- Biết khi nào tạnh mưa .

Hòa Nhiên vòng tay ôm chặt Yên Phong và xoay nàng trong vòng tay và nói khẽ bên tai nàng .

- Mưa mãi thế này, anh sẽ "bắt" em ở lại đây!

Yên Phong chỉ ngón tay lên trán Hòa Nhiên và nói:

- Đừng có mà tham .
- Thật chứ không tham đâu bé ạ!

Bên cạnh Hòa Nhiên, Yên Phong cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái và bé nhỏ, còn bên cạnh Thế Kha nàng phải đối diện với những điều thật lớn lao trong xã hội, có lẽ Thế Kha luôn nghĩ đến bản thân mình với cái "mac" đi học ở nước ngoài về nên lúc nào cũng tự tin ở địa vị của bản thân mình .

Cơn mưa cứ trút những hạt buồn đều đều, Hòa Nhiên đút đĩa và mở nhạc .

- Em nghe lại những tình khúc mưa thật dễ thương nhé .

Vẫn muôn thuở lời ca trữ tình và anh dìu nàng trong tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương .

- Để anh dạy em khiêu vũ nhé, nhưng có lẽ ở thành phố em còn rành hơn cả anh .

- Làm gì rành .
- Thì dự tiệc sinh nhật chẳng hạn ...

"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ . Dài tay em mấy thuở mắt xanh xao .

Nghe lá thu mưa reo mơn gót nhỏ . Đường dài hun hút cho mắt thêm sâu .

Mưa vẫn hay mưa trên hàng lá nhỏ . Buổi chiều ngồi ngóng những chuyến mưa qua . Trên bước chân em âm thầm lá đỏ, chợt hồn xanh buốt cho mình xót xa .

Chiều nay còn mưa sao em không lại, nhớ mãi trong cơn đau vùi làm sao có nhau, hằn lên nỗi đau, bước chân em xin về mau .

Mưa vẫn hay mưa cho đời biến động, làm sao em nhớ những vết chim di .

Xin hãy cho mưa qua miền đất rộng . Để người phiêu lãng quên mình lãng du ."

Trong vòng tay của anh nàng cũng muốn phiêu bồng như không muốn rời xa . Có lẽ nàng cũng đã thực sự yêu và muốn sống gắn bó với anh, trước nay nàng vẫn thường ở lại để chăm sóc cho bé Tâm Nhiên vậy mà giờ đây ... mưa rơi và anh thở thở bên tai "Mưa mãi em ở lại đây, sáng anh đưa đi làm sẽ vào nhà em 1 chút".

- Nhà em hồi nào ?
- Thì nhà em ở trọ, không được sao ?
- Tại anh mong mưa đó .

- Ừ anh mong mưa để được đưa em về dưới mưa .
- Vậy em về đó .
- Em nhìn xem đã mấy giờ rồi, đằng nào cũng phải ngủ, anh năn nỉ đó, em ngủ lại nhé!
- Em sợ ...
- Sợ anh sao ?
- Không biết .
- Để anh ru em ngủ nha, chịu không ? À! Em đi tắm đi, có nước nóng ở trong phòng đó .

Yên Phong bước theo Hòa Nhiên . Anh nói:

- Đợi anh 1 chút .

Anh lên phòng và đem xuống 1 chiếc khăn và 1 chiếc áo thật đẹp, hương thơm tỏa ra thật dịu .

Yên Phong nhìn mặt:

- Sao anh có đồ này . Hay là ...

Hòa Nhiên để tay vào tay Yên Phong:

- Anh mua chiếc áo này ở siêu thị đó, để dành khi nào em có dịp ghé lại, em có để mặc . Chẳng lẽ để em mặc đồ pyjama của anh hoài sao ? Em mặc xem có vừa không ? Mong sao em mặc tuyệt đẹp .

- Em không mặc đâu .

- Anh có làm gì đâu nào ? Em xem anh rất trân trọng em, aah nghĩ rằng anh rất thành thật với em .

Hòa Nhiên năn nỉ mãi, Yên Phong nói:

- Thôi được rồi .
- Vậy anh lên dọn dẹp phòng bé Nhiên cho em nghỉ nhé!
- Vâng!

Yên Phong vào phòng tắm, chiếc áo ngủ màu trắng, tay dài, nơi cổ và tay bằng vải voan và có những đường viền trắng lấp lánh tuyệt đẹp, chiếc áo trông quý phái và cũng thật quyến rũ, nàng cảm thấy e ngại khi trở ra phòng khách gặp Hòa Nhiên, bỗng dưng Yên Phong cảm thấy hồi hộp, cô từng ghé ở đây để giúp anh chăm sóc bé Nhiên bao năm nay . 2 người thật thân và thật gần, vậy mà sao chưa lúc nào nàng cảm thấy vừa nôn nao vừa nghe cảm giác băng khuâng vu vơ lo lo, 1 điều gì ...

Yên Phong khoác chiếc khăn bông vào người rồi bước ra . Hòa Nhiên đợi nàng dưới chân cầu thang . Anh kêu:

- Em lạnh à!
- Không ?
- Vậy mà làm gì khoác cả 1 chiếc khăn bông to tướng vào người như thế .
- Ồ ...
- Em ngủ chưa, để anh đưa về phòng .

– Được rồi, để mặc em .

Hòa Nhiên cười:

– Không nghe anh hát ru à!

– Cho anh nợ đó .

– Không . Anh không muốn nợ đâu .

Hòa Nhiên nói:

– Thôi em vào phòng ngủ nhé .

– Không đưa em ... à!

– Anh sợ ... Vậy thì ...

Bất ngờ Hòa Nhiên bỗng Yên Phong lên, nàng kêu:

– Ô, anh làm gì vậy ?

– Anh đưa em về phòng .

– Hòa Nhiên, anh không được ăn hiếp em đó .

– Anh cam đoan, anh xin thề, anh chỉ đưa em vào phòng và hát cho em nghe, khi nào em ngủ anh sẽ trở về phòng .

Đặt nàng lên giường, Hòa Nhiên nói:

– Ước gì, trong tay anh là ...

– Là gì .

– Là vợ anh . Chúng mình cưới nhau nhé!

Hòa Nhiên cúi xuống hôn lên gương mặt và dùng râu ở đôi môi mỏng xinh xắn của nàng . Anh cất giọng trầm buồn bên tai nàng:

"Nắng chia nửa bãi, chiều rồi ...

Vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá sầu

Sợ buồn con nhện giăng mau

Em ơi! Hãy ngủ anh hầu quạt đây

Lòng anh mơ với quạt này

Trăm con chim mộng về bay đầu giường

Ngủ đi em, mộng bình thường

Ru em sẵn tiếng thùy dương mấy bờ

Cây dài bóng xế gần ngơ

Hồn em đã chín mấy mùa buồn đau

Tay anh em hãy tựa đầu

Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi"...

Và họ chìm vào giấc ngủ bình yên, đầy mộng đẹp và trong sáng . Văng vẳng bên tai nàng dư âm của lời ca cứ réo rắt, réo rắt . "Tay anh em hãy tựa đầu, cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi".

o O o

Bé Tâm Nhiên òa trong tiếng khóc vui sướng, cô bé ôm chầm lấy Yên Phong .

– Cô ơi! Con nhớ ba và cô .

Điều thật bất ngờ đối với Yên Phong đây là lần đầu tiên về nhà của gia đình Hòa Nhiên nhưng lại nhận được sự niềm nở từ mọi người . Nhất là bà Hòa, bà cười vui khi thấy nàng đi cùng Hòa Nhiên . Bà nói với Hòa Nhiên:

– Con đưa Yên Phong về đúng lúc ghê! Con bé nôn nao đòi về vì nhớ ba và cô .

Quay sang Yên Phong bà nói:

– Yên Phong nè! Xem ra con bé quý cháu lắm . Từ khi con bé lớn lên, biết nói cho đến lúc đi học . Nó chỉ tiếp xúc với cháu, lúc nào cũng nhắc đến cháu, khiến cho cả nhà ai cũng mong gặp cháu . Mà thôi, mới về vào rửa mặt cho khỏe rồi ăn cơm . Chiều con đưa Yên Phong đi chơi vòng vòng đâu đó Hòa Nhiên nhé!

Hòa Nhiên vui vẻ:

– Dạ . Con biết rồi .

Bé Tâm Nhiên xen vào:

– Con đi nữa nghe ba .

Yên Phong gạt đầu, vuốt tóc bé Nhiên rồi nói:

– Tất nhiên là bé phải đi cùng ba và cô rồi .

– Hoan hô cô, hoan hô ba .

Bà Hòa nhìn Yên Phong rồi gạt đầu vui vẻ, bà trở vào nhà .

Hòa Hân cô em út của Hòa Nhiên đi đâu về cũng reo vui khi thấy Hòa Nhiên:

– A! Anh đã về, con gái nhắc bố mãi, hè mới đưa về chơi có 2 tuần, mà không lúc nào lại không nhắc, dạ xin lỗi chị là ...

Hòa Nhiên xen vào khi thấy ánh mắt của Hòa Hân nhìn Yên Phong:

– Yên Phong, bạn cùng công ty và cũng là bạn ...

– Em biết vì bé Nhiên nhắc mãi mặc dù mới gặp nhưng bé Nhiên nhắc nên ai cũng có cảm giác thật thân quen . Anh này, ở chơi lâu chứ!

– Con bé này, lâu là bao nhiêu ngày, anh còn phải đi làm nữa .

– Vậy là chỉ có hôm nay và chủ nhật thôi ư ? Làm sao đi chơi . Hay là ăn trưa xong đưa chị Phong đi chơi suối nước nóng Bình Châu đi, chỗ này lúc này tốt lắm . Đi tắm nước nóng đến tối về, ngày mai đi ...

Hòa Nhiên lắc đầu:

– Được rồi , nhưng anh về là để thăm gia đình chứ có phải để đi chơi đâu, bộ người ta không biết hay sao mà bày thế cô bé!

Hòa Hân phụng phịu:

– Người ta sợ anh buồn nên mới vẽ chứ bộ ai ham lắm hay sao . Đừng có tưởng ... Chị Phong này, vào đây với em .

Hòa Hân rất vui vẻ và tề nhị, đưa Yên Phong về phòng mình, cô bé hỏi:

– Chị có muốn tắm cho khỏe không ?

– Ủ, chị cũng định nhưng ...

– Em biết mà! Để em lấy đồ chị mặc .

– À! Chị có mang theo đồ ngắn đây .

Sau khi tắm rửa thay đồ, Yên Phong vừa định vào bếp phụ với bác Hòa dọn cơm, nhỏ Hòa Hân đã kêu lên:

– Ôi! Chị mặc đồ đẹp như đi phố vậy, không mang đồ ngắn ở nhà à!

– Không sao đâu em . Ở nhà chị cũng mặc như thế này .

– Chị ăn mặc thật đẹp .

– Có gì đâu, em thích không, hôm nào chị sẽ chọn cho 1 bộ kiểu thế này .

– Nhưng em mặc có được không ?

– Sao lại không chứ . Hòa Hân mặc đẹp lắm đó, còn trẻ mà .

– Bộ chị tưởng chị lớn lắm sao ? Chắc tại chị quen với anh Hòa Nhiên nên chị tưởng chị ngang cỡ anh ấy, chị trẻ ghê . Mẹ em nhắc chị hoài .

– Nhắc sao ?

– Nói chung nghe mẹ nhắc đến chị ai cũng trông mong được gặp .

Yên Phong chỉ cười, nàng không biết bà Hòa thay đổi thái độ vì lý do gì .

Yên Phong và Hòa Hân phụ dọn cơm, cả gia đình đang ăn vui vẻ thì cô Hồng Nhạn xuất hiện . Bà Hòa lên tiếng trước:

– Ủa! Cháu Hồng Nhạn đến chơi à! Chắc là nôn nao đưa bé Tâm Nhiên về Vùng Tàu lắm phải không .

Quay nhìn Yên Phong, bà lên tiếng:

– Hòa Nhiên mới đưa Yên Phong về chơi . Để hôm nào con bé trở lên dì báo cho cháu biết .

– Dạ . Chắc cháu lên với cậu Nhiên phải không dì .

Bé Tâm Nhiên lắc lắc đầu nói:

– Cháu sẽ đi với ba và cô Yên Phong, cháu ...

Bà Hòa cười vui với cô Hồng Nhạn:

– Được rồi mai chiều dì sẽ gặp cháu .

– Dạ, cháu xin phép về ạ!

Khi Hồng Nhạn vừa khuất khỏi nhà ăn, bé Tâm Nhiên nói với Hòa Nhiên:

– Ba ơi, ba ơi! Con không chịu có cô Nhạn ở nhà mình đâu . Con không chịu đâu .

Hòa Nhiên đặt tay lên vai con bé và rầy:

– Nè! Không được mè nheo chứ . Có cô lo cơm nước cho con nhiều, khi ba đi làm về muộn .

– Nhưng con không thích, ba đưa cô về nhà mình đi .

Yên Phong tránh ánh nhìn của mọi người nhưng bé Tâm Nhiên ngồi cạnh bên cứ lú lú, hồn nhiên:

– Cô ơi! Cô về nhà của con nha cô . Ba ơi! Ba không mời cô đi ba .

Bà Hòa bỏ thức ăn vào chén cho Tâm Nhiên và nói:

– Con ồn quá rồi . Nè! Xem ông nhăn mặt, chú Phi, cô Hân cũng nhăn mặt,

làm gì mà cháu mè nheo dữ vậy .

– Cháu muốn ...

Hòa Nhiên ngăn con gái:

– Thôi được rồi con, chuyện của người lớn .

Bé Nhiên vẫn cần nhần:

– Con không chịu, không chịu có cô Nhạn ở nhà đâu . Có cô Nhạn, cô Phong không đến thăm con . Con ...

– Thôi nè!

Hòa Nhiên lấy tay ngăn miệng con gái, ông Hòa lên tiếng ôn hòa:

– Bé Tâm này, cả nhà sẽ lo cho ba và cháu được không, bây giờ con ăn cơm đi để cả nhà còn ăn nữa chứ! Ai cũng ngừng ăn kìa có thấy không ? Ăn cơm rồi nghỉ ngơi 1 chút sẽ đi chơi với ba và cô Phong, cô Hân có chịu không ?

Hòa Hân cũng lên tiếng:

– Con còn đi họp buổi chiều nữa ba mẹ à!

– Vậy sao con ?

Bà Hòa xen vào rồi nói tiếp:

– Vậy Hòa Nhiên đưa Yên Phong và Tâm Nhiên đi chơi nhé!

– Dạ, được rồi ba mẹ . Con về đây đâu phải để đi chơi, lâu ghê con mới về nhà .

– Biết vậy rồi, nhưng cháu Yên Phong mới về chơi, con đưa đi loanh quanh cho biết .

Yên Phong cười nói khê:

– Dạ 2 bác đừng lo cho cháu, cháu đâu phải là khách .

– Ủ! Cháu nói thế bác thấy vui đó .

Bữa cơm kéo dài và diễn ra trong bầu không khí ấm áp, vui vẻ . Hòa Phi ít nói nhưng cũng xen vào:

– Để sáng mai rồi, em với nhỏ Hân và anh chị đi chơi . Mình đi picnic nhé anh Nhiên .

Bé Tâm Nhiên hỏi:

– Sao không có con đi hử chú .

– Ủ! Bé nhỏ lắm phải ở nhà với ông bà nội chứ!

Tâm Nhiên phụng phịu:

– Cháu không chịu đâu, không chịu đâu!

Bà Hòa xoa đầu Tâm Nhiên:

– Được rồi, chú Phi chọc quê con đó, ai lại bỏ bé Nhiên ở nhà .

Bé Tâm Nhiên ôm cổ bà Hòa nũng nịu .

Yên Phong cùng Hòa Nhiên dọn dẹp bàn ăn, Yên Phong vô cùng e ngại nên ít góp chuyện vào, bởi vì lần đầu theo 1 người đàn ông về ra mắt gia đình anh ta nên cô gái nào mà không e ngại chứ! (193)

o O o

Hòa Nhiên đưa Yên Phong trở về Vũng Tàu lúc 6 giờ chiều, anh nói:

– Anh đưa em về nhà, khoảng 8 giờ anh đến đi ăn tối nhé!

Yên Phong nói:

– Mình ghé ăn 1 chút gì rồi về nhà luôn, em muốn nghỉ ngơi 1 chút .

– Em mệt phải không ? Được rồi chúng ta đi ăn rồi anh đưa về, nhưng tối anh sẽ sang thăm em đó .

– Em ngủ mà .

– Hay sang nhà anh .

– Anh tham lắm nghe .

– Không phải . Nhưng anh lo cho em .

– Trời đất, từ hồi nào đến giờ ...

– Yên Phong nè, vì từ bây giờ anh muốn chúng mình ...

– Không biết, em chưa trả lời anh mà!

– Lúc nào anh cũng ...

– Chỉ yêu và lo cho em, Yên Phong nè, hay là sang nhà anh nhé, tuần sau bé Nhiên trở lên rồi .

– Bộ anh không muốn hay sao ?

– Không phải vậy . Vì lúc này không có con bé chúng ta sẽ được tự do đôi chút .

Hòa Nhiên nắm chặt bàn tay Yên Phong, Yên Phong lên tiếng:

– 2 ngày nay đi chơi, em biết anh mệt lắm . Tối anh ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai còn đi làm nữa anh à!

Họ lại cùng vào quán ăn rồi lại đèo nhau trở về . Đưa người yêu vào nhà, Hòa Nhiên ôm chầm lấy nàng không muốn rời xa .

– Anh sợ em sẽ vượt khỏi vòng tay của anh .

– Anh đa nghi quá!

– Không đa nghi sao được, vì có người tuyên bố với anh là sẽ không bỏ cuộc mà . Vả lại địch thủ của anh hơn anh nhiều thứ quá, cơ bản nhất là anh chàng vẫn còn độc thân, mà lại địa vị hơn anh .

Yên Phong chỉ tay vào trán anh:

– Anh mà cũng thế cơ à!

– Sao anh lại không thế hử . Tình yêu mà em . Ai mà không "hỉ, nộ, ái, ố".

Thì có lẽ người đó có vấn đề rồi .

– Thôi mà, em muốn đi tắm rồi ngủ 1 giấc, anh về đi .

– Bỗng dưng anh lại không muốn về .

Yên Phong ngạc nhiên:

– Sao vậy, người ta muốn ngủ .

– Hay là anh ở lại đây nhé!

Yên Phong đẩy Hòa Nhiên ra:

– Em đã nói rồi, về đi anh .

– Cứ đuổi anh hoài .

– Không phải đuổi mà ...

– Em có yêu anh không ?

Hòa Nhiên khẽ khàng trong hơi thở:

– Nhận lời cầu hôn của anh nghe ... Anh sợ ...

– Sợ gì ?

– Anh không đủ tinh táo trước em . Anh đang muốn đốt cháy em trong tay anh, muốn nghiền nát em ra để em hòa tan cùng anh, để em là của anh, của anh, em có biết không ? Em có hiểu anh không ? Anh chỉ mong sao:

"Làm sao được tan ra

Thành trăm con sóng nhỏ

Giữa biển lớn tình yêu

Để ngàn năm còn vỗ ... còn vỗ ..."

Và có lẽ đã đến lúc khép lại tình yêu để bước lên ngôi vị của 1 thứ tình cảm thiêng liêng khác . Trời ạ! Nghĩ đến điều này Yên Phong thấy lạ lẫm và ngộ nghĩnh làm sao! Tình yêu và hôn nhân, nàng sẽ nhận lời cầu hôn để làm vợ của Hòa Nhiên sao ? Thật kỳ lạ, kỳ lạ làm sao ấy!

o O o

Sáng nay vào công ty, Yên Phong cảm thấy mệt nhoài, vì đêm qua Thế Kha lại ghé và trò chuyện thật lâu . Nàng không dám để Hòa Nhiên biết, vì anh chàng cứ nằn nì được ở lại nhưng nàng đã đuổi anh về . Vậy mà Thế Kha còn đến khi đã thấm chút men say . Giọng anh thật buồn:

– Anh đã trể rồi sao Phong, anh không được em chiếu cố hay sao ? Anh không muốn bỏ cuộc . Hãy cho anh cơ hội, cho anh cơ hội nghe em .

Và trong hơi men Thế Kha cũng đã ôm nàng mặc cho nàng cố đẩy anh ra . Thế Kha vẫn siết chặt .

– Hãy cho anh được yêu em, như thế này cũng không được sao, anh sẽ không làm gì em đâu ? Tình yêu ... anh yêu em mà .

Yên Phong cảm thấy như mình có tội, nàng đã có lỗi với Hòa Nhiên rồi, 1 gã đàn ông khác đã áp đặt và hôn nàng . Trời ơi! Nếu như Hòa Nhiên biết được điều này thì sao ? Nàng đâu thuộc loại phụ nữ thả môi bắt bóng, nên bị Thế Kha hôn nàng đã hoảng sợ vô cùng . Biết đâu hẳn lại chẳng nói cho Hòa Nhiên ... Biết làm sao đây, tốt nhất là đưa anh về nhà để gặp ba mẹ, và sẽ nhận lời cầu hôn của anh . Nhất định thế, có như vậy nàng mới thoát khỏi Thế Kha, nhưng liệu như thế có vội vàng không ? Có vội vàng khi quyết định con đường hạnh phúc tương lai của mình hay không ?

Ôi! Đầu óc nàng muốn vỡ tung ra, thật may buổi trưa Hà Ly đến cùng ăn trưa với nàng .

Nhỏ Hà Ly lên tiếng khi thấy Hòa Nhiên:

– Anh Nhiên ơi, trưa nay cho bọn em đi ăn bụi nghe . Cho em mượn Yên

Phong nhé!

Hòa Nhiên cười:

– Làm gì phải mượn chứ . Yên Phong luôn tự do mà Hà Ly .

Hà Ly cười:

– Nhưng trưa nào cũng có người đợi nhau cùng ăn mà .

– Thôi đi cô bé, vì thời gian và công việc . Thế thôi .

– Cũng mong như vậy .

Hà Ly cười rồi nói tiếp:

– Vậy bọn em đi nghe .

Hòa Nhiên đùa:

– Không cho anh đi cùng à!

– Làm gì có chuyện đó, bọn phụ nữ của chúng em "nhiều khê" lắm .

Yên Phong che miệng cười rồi nói:

– Sao hôm nay ngôn ngữ của mi lại đặc sệt chất ...

– Chất "Bắc bộ hay Trung bộ". Nhỏ này, vậy mà cũng nói nghề mà!

Rời khỏi công ty Hà Ly nói:

– Xem ra anh chàng rất thương mi, mặc kệ chuyện hắn đã có vợ con, bây giờ hắn đã là kẻ tự do rồi, hơn nữa ở hắn đã có sự chững chạc, và tất cả đều ổn định .

– Không bàn chuyện đó nữa . Nè! Đã nghiên cứu công việc đến đâu rồi ?

– Chuyện nghề nghiệp chẳng lẽ nói cho mi biết à!

– Ta không là bạn của nhỏ hay sao ?

– Bạn không có nghĩa là ta phải đem bí mật nghề nghiệp ra để nói cho mi biết .

– Xí, vậy mà tưởng bạn tốt . Ta làm rồi Hà Ly ơi!

– Có lẽ là như vậy . À, Yên Phong này tìm cho ta chỗ nào có bún riêu cua, có chả cá, có ... nói chung đồ biển .

– Làm gì có vẻ thèm dữ vậy .

Thấy Yên Phong cười, Hà Ly nói:

– Ê! Cấm nghĩ bậy đó nghe .

– Ủa! Ta nghĩ gì mà nhỏ sợ ta nghĩ bậy chứ .

– Ai biết đầu óc phong phú "cỡ bự" của mi, ta còn thua mà!

– Thua mà làm nhà báo, còn tao có được đâu nào .

– Tại mi đậu nhiều trường đại học nên bồi rồi không biết chọn trường nào để học .

– Xì . À! Mình vào đây, bún riêu cua, chả cá ngon lắm, có chả mực nữa .

– Ủ! Ngon quá! Ta ăn 2 tô nhé Phong .

– Sẵn sàng, sợ đói mất ...

– Không dễ đâu nghe . Món bún riêu ta ăn suốt ngày, suốt tuần thay cơm cũng được mà .

Yên Phong cười lớn:

- Ta chỉ sợ ăn xong đợt bún đó mi sụt cân .
- Sao lại sụt cân, bún cũng là gạo mà!
- Nhưng mi phải ăn nhiều rau, nè mà nhất là rau muống, rau muống thì có chất nhuận trường đó, mi sẽ phải ... Hì ... hì ...

Hà Ly đánh vào lưng Yên Phong:

- Con nhỏ khi này, ghẹo ta hả .

Suốt buổi trưa 2 cô ăn thật ngon 1 bữa bún riêu cua, chả mực . Hà Ly cứ xuýt xoa mãi:

- Ta sẽ ăn nữa đó . À! Trưa nay ta ở nhà đợi mi Phong nhé!
 - Ủ! Có thể chứ, làm gì mà đi Vũng Tàu cứ ở miết khách sạn, phải đến chỗ của ta đó nghe .
 - Ủ! Phải vậy chứ, không khéo người bạn thân của tôi giận thì khổ lắm .
- Những tháng còn đi học cứ hiện về rộn vui trong tâm hồn 2 cô bạn mỗi lần bên nhau .

Hà Ly đang ngồi trong nhà và mở cửa tung ra để chờ đợi nhỏ Yên Phong, nàng vừa ghi chép vừa hát ca ngâm nga: "Gọi nắng trên vai em gầy đường xa áo bay ..."

- May quá, hôm nay em đi làm về sớm quá vậy .

Nghe tiếng, Hà Ly giật mình quay lại . Cô khựng lại khi thấy 1 anh chàng thanh niên khá điển trai đang bước vào nhà . Hà Ly đứng lên .

Gã thanh niên biết mình hơi nên cười, nói:

- À . Cho tôi xin lỗi, cứ tưởng là Yên Phong . Cô là ...

– Hà Ly .

- Em của Yên Phong à!

– Sao cũng được .

– Hay bạn ?

– Đã bảo sao cũng được mà .

– Xin lỗi, chắc cô là bạn của Yên Phong ?

– Anh hỏi nhiều quá .

– Trời đất . Tôi chỉ hỏi cô có phải là bạn của Yên Phong hay không ? Vậy mà cô bảo là hỏi nhiều .

– Sao lại không nhiều, chỉ mỗi có 1 câu mà hỏi mãi .

Gã thanh niên lên tiếng:

– Vì câu trả lời không thỏa đáng .

– Làm sao anh biết thỏa đáng hay không chứ!

– Thì cô mách báo cho tôi biết .

– Vậy thì anh có gì hỏi nữa không ?

– Đến đây tất nhiên là phải có chuyện rồi .

– Nhưng mà ...

– Sao ?

Hà Ly nhăn mặt:

– Anh đang không gặp đúng người cần gặp, vậy sao anh lại không về .

– Cô bé này . Tôi tìm người nhưng chưa gặp thì phải đợi chứ!

– Vậy thì anh ngồi đợi 1 chút nhỏ Yên Phong sẽ về ngay .

Hà Ly bước vào nhà và trở ra với 1 ly trà chanh .

– Xin mời anh uống nước .

– Xin cảm ơn, 1 cô bé thật lịch sự . Cô bé thật tốt đó có biết không ?

– Trời đất, tôi và anh mới gặp mà anh lại khen tôi như thế . Đừng có "ước lệ" kiểu đó nhé! Tôi không hài lòng đâu .

– Cô bé nói chuyện có vẻ "báo chí" quá .

– Tất nhiên rồi, nhà báo mà . Hà Ly cong con đôi môi đỏ mọng và cao giọng

– Hay ... Bỗng dưng được gặp nhà báo tôi thích ghê!

– Anh thật xạo .

– Nhưng những lời nói của anh đủ chứng minh anh là 1 kẻ xạo . Xạo vô cùng .

– Hình như từ nãy giờ cô chỉ trích tôi nhiều . Đáng lẽ ra tôi được hỏi cô tên gì ? Và cô đáng lẽ phải hỏi tôi tên gì, hay ở đây ? Tìm Yên Phong có việc chi ?

– Tầm thường như thế sao ? Tôi không hay làm những điều như thế!

– Cô cũng ...

– Cũng gì .

– Cao ngạo đấy!

– Thế là xấu à!

Gã thanh niên lắc đầu nói tiếp:

– Sao, cao ngạo không là xấu đâu, yên tâm đi cô bé!

Hà Ly bực bội, tự dưng có 1 gã thanh niên cũng khá cao ngạo thật đến và làm choáng của cô 1 khoảnh khắc thật tuyệt vời cho công việc .

Vừa khi ấy ngoài trời lại lao xao những cơn gió, 1 cơn mưa sắp sửa đổ xuống . Và thật là cuống quýt khi những hạt mưa đã rơi ào ào xuống thật bất ngờ .

Hà Ly kêu lên:

– Mưa rồi .

– May quá!

Hà Ly quắc mắt:

– Làm gì may chứ . Xui thấy mồ .

Gã cười:

– Nhờ mưa tôi còn được ngồi ở đây . À! Xin lỗi cô tên gì để tiện gọi .

– Thì cứ gọi đại 1 cái tên nào đó .

– Ví dụ mẫu tự A, B, C phải không . Gã thanh niên hỏi .
Hà Ly im lặng .
– Có được không ?
– Sao ?
– Cô bảo tôi gọi cô bằng 1 cái tên nào cũng được, hoặc gọi tên cô là 1 loại hoa nào đó . À! Tôi có thể gọi tên cô bằng 1 đồ vật .
Hà Ly kêu:
– Trời ạ!
Gã thanh niên hất hất gương mặt lên nói:
– Gặp cô lần đầu, điều đáng nói là cô rất lịch sự nhờ ... nhờ cái này .
Anh chàng cầm ly trà và nói:
– Ly, cái ly ... Bạch Ly, ai lại là "ly trắng" . À! Hoàng Ly, ly vàng có được không ?
Kiểu lý sự gàn gàn nhưng cũng vui vui của anh chàng khiến cho Hà Ly cũng bót bực mình . Chẳng lẽ lại chấp nhận tên đó để hấn cao ngạo nữa hay sao ?
Hà Ly im lặng, gã thanh niên cũng im lặng . Khi ấy Yên Phong từ ngoài đẩy xe vào nhà, mưa bên ngoài vẫn không ngớt, vào đến nhà Yên Phong đã lên tiếng .
– Nhà có khách có phải không Hà Ly .
Hỏi là hỏi như vậy nhưng Yên Phong vẫn thừa biết đó là khách nào . Bởi lẽ chiếc xe dựng ở phía trong hiên nhà .
Gã thanh niên nhìn Hà Ly bằng ánh mắt tinh nghịch, Hà Ly bẽn lèn vì gã đã phát hiện ra tên nàng và hấn đã gọi gần đúng cả tên của nàng nữa chứ .
Yên Phong gạt đầu và nói:
– Chào anh Kha . Anh đến khi nào mà lại gặp mưa thế này .
Hà Ly đứng lên nói:
– Người anh cần tìm đã về . Xin mời anh .
Yên Phong nhìn Hà Ly rồi nhìn Thế Kha, nàng chưa hề kể về gã cho Hà Ly nghe, có lẽ anh chàng đến ... đối với Hà Ly thật bất ngờ, Yên Phong chợt nghĩ và cô bỗng vui vẻ nói:
– Hà Ly à! Tiếp bạn dùm ta nhé . Ta vào nhà ...
Hà Ly chưa kịp nói gì, Yên Phong đã bỏ vội vào trong . Khi ấy anh chàng Thế Kha có vẻ tâm đắc nên nói:
– Sao Hà Ly không nói gì cả vậy, có thấy tài đoán mò của tôi cũng không tồi chứ . Hà Ly là gì nhỉ ... "Sông Ly" chứ không phải ly vàng .
Hà Ly lên tiếng:
– Bộ vậy là tài à! Chẳng qua cũng có sự gợi ý anh mới đoán như thế .
– Nếu cô gọi cô là cô A, cô B gì đó thì sao ?
– Có sao đâu .
Yên Phong nghe 2 người đối đáp bỗng nảy sinh ý định mai mối, biết đâu 2

người lại là 1 đôi thật xứng, eo ui lúc đó nàng sẽ vui biết bao nhiêu vì sẽ thoát khỏi anh chàng này . Nghĩ thế Yên Phong gọi điện và bắt Hòa Nhiên tới gặp với lý do cụ thể . Yên Phong muốn rời khỏi nhà cùng với Hòa Nhiên để Thế Kha đừng gây cho nàng và Hòa Nhiên sự khó xử .

Hình ảnh anh chàng trong những buổi tối đến thăm và trò chuyện cùng nàng vẫn cứ khiến nàng lo lo vì Thế Kha thừa biết nàng với Hòa Nhiên và anh cũng đã tìm gặp Hòa Nhiên để khẳng định thái độ không bỏ cuộc của mình . Yên Phong rất sợ, sợ 1 lúc nào đó anh chàng bỗng đổi tính và bao nỗi lo sợ vu vơ .

Đợi đến khi Hòa Nhiên đến, Yên Phong nghe tiếng anh như nồn nóng . Anh hỏi Hà Ly:

– Hà Ly ơi! Yên Phong đã về chưa ?

Hà Ly ngạc nhiên hỏi:

– Yên Phong mới vừa về đó anh, có chuyện chi không ?

– Anh có chuyện, cho anh gặp Yên Phong .

Hà Ly vào trong và khẽ nói với Yên Phong:

– Con khỉ, làm gì để 2 anh chàng đụng độ thế này ?

– Sao ?

– Mi chưa nói gì về anh chàng Kha cho ta biết .

– Rồi mi sẽ biết .

Yên Phong đợi Hà Ly trở ra 1 lúc, nàng trang điểm nhẹ nhàng xinh xắn, nàng mặc chiếc quần jean và chiếc áo pull thật đẹp rồi bước ra .

Yên Phong lên tiếng ngay:

– Anh Nhiên . Sao anh bảo ...

Hòa Nhiên chặn lời cô, anh nói:

– Anh có chuyện nói với em . Bé Tâm Nhiên, con bé ...

Yên Phong lo lắng hỏi dồn dập:

– Nó thế nào ?

– Đi với anh đã .

Yên Phong ra về ngại ngùng rồi nói với Thế Kha:

– Yên Phong xin lỗi vì mới vừa về chưa kịp gặp anh Kha, Yên Phong phải đến xem bé Nhiên như thế nào ?

Nhìn Hà Ly, Yên Phong nói:

– Hà Ly, cảm ơn bạn đã tiếp anh Thế Kha . Vậy giúp mình nhé .

Không đợi cho mọi người có phản ứng gì, Hòa Nhiên bước ra khỏi nhà, còn Yên Phong cũng cầm theo chiếc áo khoác jean rồi nói:

– Hy vọng nhỏ Hà Ly sẽ giúp Yên Phong tiếp anh Kha chu đáo ... Hà Ly ơi đừng đợi com ta nhé!

Yên Phong cố tình nói như thế vì cô biết tính của Thế Kha, nhất định hôm nay anh chàng đến sớm là đã tranh thủ để đưa nàng đi ăn . Vì thế biết đâu

anh sẽ mời Hà Ly đi ăn và trong tình cảnh này anh chàng sẽ nản chí và oán giận mà bỏ cuộc .

Hòa Nhiên bỗng cười, khi xe rời khỏi nhà trọ của Yên Phong:

– A . Anh hiểu rồi, có phải em định chuyển đổi tình thế phải không, định cho anh chàng Kha tự ái phải không ?

– Em thấy Hà Ly có thể hợp với Thế Kha . Em định bàn mai mối, anh thấy thế nào ?

– Trẻ con quá cô bé ạ! Không dễ dàng đâu ?

– Sao ?

– Mà thôi, kể ra anh chàng cũng hơi bị đau, hy vọng sẽ thay đổi mục tiêu cho anh không phải lo sợ khi chúng ta chưa chính thức gì cả .

– Anh muốn ...

– Cầu hôn với em . Bằng lòng nhé!

Không phải lần đầu nhưng sao Yên Phong vẫn cứ ngỡ ngàng, ngỡ ngàng làm sao ấy! Nàng nép gương mặt vào lưng anh, và họ đi trong mưa rơi lất phất ...

Đề Năng Mai Lên

Chương 6

Được, sự đồng ý của gia đình, Hòa Nhiên càng cảm thấy an tâm và thoải mái hơn, vì mẹ đã chấp nhận chuyện tình cảm giữa anh và Yên Phong, Yên Phong không tự ái vì sự hiểu lầm về tình cảm của nàng đối với cha con anh . Những ngày tháng qua, Thế Kha vẫn theo đuổi Yên Phong và nàng cũng tỏ thái độ rõ ràng, Hòa Nhiên càng thương yêu nàng hơn ở tính cách rõ ràng trong những mối quan hệ tình cảm .

Hòa Nhiên đang nôn nao để cùng Yên Phong về Sài Gòn . Thấy Yên Phong trầm tư suốt buổi . Hòa Nhiên lo lắng hỏi:

– Em lo lắng chuyện gì phải không ?

– Em không biết, nhưng mà ...

– Em sợ ba mẹ không đồng ý .

– Em cũng không biết nữa .

– Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi, cũng như em, em sợ về nhà gặp gia đình anh, nhưng mà mẹ rất thương em, em thấy đó .

– Em cũng mong ba mẹ có cách nhìn như thế .

– Vậy thì đừng buồn, em xem kìa ...

Yên Phong nhìn ra theo ngón tay của Hòa Nhiên, Thế Kha và Hà Ly đang đi vào . Nơi đây là 1 điểm ca nhạc thu hút giới trẻ và mục đích của Hà Ly ra

Vũng Tàu cũng là để tìm đến địa chỉ này . Yên Phong cảm thấy vui vui khi thấy Thế Kha và Hà Ly có vẻ thân hơn .

Nàng khẽ nói với với Hòa Nhiên:

– Thấy Thế Kha với Hà Ly thân em vui ghê!

Hòa Nhiên cười, nắm chặt tay Yên Phong:

– Anh vui hơn em nhiều .

– Sao vậy ?

– Vì anh không phải lo Thế Kha săn đuổi em nữa, anh không còn địch thủ lợi hại . Anh có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi đó .

– Ghét anh ghê, em đã nói rồi ... Thế Kha ...

– Ủ! Thế Kha thích đeo đuổi em . Hắn nói với anh như thế, hắn sẽ không bỏ cuộc, hôm nào anh sẽ đền ơn Hà Ly .

– Sao không cảm ơn em đã có ý nghĩ tuyệt vời đó .

– Ủ nhỉ, anh quên nữa, cảm ơn bà mai tuyệt vời này mới đúng!

– Ngạo em hử .

– Không, anh nói thật đó!

Hòa Nhiên choàng 1 cánh tay lên vai Yên Phong, 1 tay cầm ly nước đưa vào môi nàng, anh khẽ nói:

– Em uống nước đi, đêm nay chương trình nhạc thật hay, anh cam đoan em rất thích "phố chiều" và "mưa" lắm, có đúng không ?

– Nhưng ...

– Nhưng sao ?

– Hôm nay có người thích hơn cả em nữa đó!

– Quyền của mỗi người mà!

– Đồng ý! Em cảm thấy vui ghê anh ạ .

– Anh biết tâm trạng của em mà!

– Biết sao ?

– Em đã thoát được sự theo đuổi của 1 gã si tình .

Yên Phong cười nói:

– Có khi nào anh theo đuổi giống như thế không ?

Hòa Nhiên bóp mạnh bàn tay Yên Phong .

– Tất nhiên là anh theo đuổi còn hơn thế nữa .

– Xạo .

– Thật .

– Em không tin sao ? Anh theo và chờ em suốt bao lâu nay và sẽ chờ em mãi mãi .

– Không tin .

– Anh phải làm gì để em tin đây .

– Đã bảo không biết mà .

Hòa Nhiên kéo Yên Phong sát vào và nói khẽ vào tai nàng .

– Vậy thì anh hôn em nhé!

– Anh ở đây là đâu chứ . Em không chịu đâu .

Yên Phong giật tay ra, Hòa Nhiên cười:

– Anh đùa tí thôi, chứ ai lại làm thế . Em xem kìa!...

M.C giới thiệu 1 bài ca mở đầu thật tuyệt vời, Yên Phong dường như vô cùng tâm đắc với bài ca "Chiều một mình qua phố, âm thầm ..."

Thấy nàng chăm chú với lời ca, Hòa Nhiên cười trêu:

– Sao em say với lời ca đến thế, có giống tâm trạng không . Hôm nào anh ...

– Anh định cho em đi phố 1 mình phải không ? Cứ thử đi xem .

– Anh đâu có khờ đến thế, để em đi 1 mình không biết bao nhiêu "cái đuôi" bám theo, anh không chịu nổi đâu cô bé ạ! Anh chỉ đang nôn nao, để về Sài Gòn cùng em .

Nghe Hòa Nhiên nhắc đến việc về Sài Gòn, Yên Phong cũng nghe nao nao nhưng lại lo lo vì cô biết chắc chắn mẹ sẽ không đồng tình, ba Yên Phong cũng không dễ dàng gì chấp nhận, nhưng mặc kệ, mọi người cũng thông cảm và hiểu vì sao nàng bỏ phố về biển kia mà!

– Em đang nghĩ gì ? Yên Phong này, ngày mai anh và em ghé thăm cô dưỡng em có được không ?

Yên Phong cản:

– Không được, phải về gặp ba mẹ trước .

– Sao vậy ?

– Anh biết không, chuyện của Thế Kha, 1 phần là do cô dưỡng em . Nếu như biết ...

Hòa Nhiên ngăn lời Yên Phong:

– Anh biết rồi .

– Nhưng anh đừng lo nhé! Ba mẹ rất thương em . Em nghĩ chuyện chúng mình sẽ tốt thôi .

– Anh chỉ mong có thế, để được đưa ba mẹ sang .

Suốt buổi đi nghe nhạc 2 người vẫn cứ trò chuyện mãi về việc ra mắt gia đình Yên Phong, Yên Phong cảm thấy không sao diễn tả được tâm trạng của mình, 1 điều gì đó thật lớn lao trong đời .

Đêm ấy Hà Ly được Thế Kha đưa về nhà Yên Phong . Sau khi Thế Kha ra về, Yên Phong vui vẻ nói:

– Hà Ly ơi! Mi thật tuyệt vời .

Hà Ly cười khi .

– Ta làm gì tuyệt vời như mi nghĩ chứ!

– Mi đã chinh phục được trái tim của Thế Kha .

– Con khỉ nè, chứ không phải mi định "pat-xê" qua cho ta hay sao ?

– Làm thế mà được à . Nếu Thế Kha không thích mi ai mà mai mối được .

Thật ra mi hợp với Thế Kha lắm, cho mi biết, anh chàng đang là giám đốc

đó, từ nước ngoài trở về . Ôi! Địa vị, ôi danh vọng, ôi ...

– Tiền tài . Ôi! Con khi nè, biết bao thứ "ôi" đó sao mi không nắm bắt .

– Cái số của ta đâu được như thế .

– Làm gì có số mệnh như thế hở nhỏ . Thôi, đi ngủ . À! Cuối tuần này mi về Sài Gòn ra mắt hở, chúc mừng mi .

– Mi có nôn nao không ?

– Sao ta phải nôn nao chứ! Ta với Thế Kha chỉ mới biết nhau có bao lâu đâu chứ!

– Đôi khi người ta chỉ quen nhau trong 1 thời gian ngắn nhưng lại tâm đầu và có duyên nợ với nhau . Ta mong sao mi có duyên nợ với phố biển để 2 đứa mình được gần nhau .

– Con nhỏ này, bộ mê xứ biển rồi bắt ta cũng phải theo về hay sao ?

– Ta làm gì có quyền bắt hay không bắt mi chứ . Ta chỉ có mỗi 1 việc là ...

– Mai mỗi phải không ?

– Ê! Ta cũng không mai mỗi ai bao giờ . Do 2 người quá "kênh" nhau ngay từ buổi ban đầu nên dễ gần nhau đây .

2 cô bạn khúc khích cười và thì thào trò chuyện suốt đêm ...

o O o

Những này về lại thành phố, Yên Phong như tìm lại chút yên bình 1 thời cấp sách .

Yên Phong và Hòa Nhiên đi dạo quanh những con đường, những công viên với ghề đá sân trường của ngày nào .

Hòa Nhiên cười:

– Từ dạo sau này, anh không có dịp để đi thành phố, không ngờ mỗi ngày thành phố của chúng ta càng đổi mới . Không biết sau này sống ở phố biển luôn em có buồn có nhớ Sài Gòn không ?

– Không biết nữa, bây giờ thì rất bình thường nhưng nếu sau này anh "hiếp đáp" em, em làm sao chạy về bên mẹ được chứ! Lúc đó em sẽ ra sao nhỉ .

– Ai dám hiếp đáp em chứ! Yên Phong này, anh thấy không ổn chút nào, tuy ba mẹ em không nói ra nhưng anh cảm thấy họ không hài lòng .

– Không có gì đâu anh .

Tuy nói thế nhưng nàng vẫn cố nén lòng vì mẹ đã nói riêng với nàng:

– Con đưa cậu ấy về làm gì ? Ba mẹ không đồng ý đâu . Con có phải là đứa xấu gì cho cam, tại sao lại ưng 1 người đàn ông đã có vợ, có con .

– Chuyện đó có gì quan trọng đâu chứ mẹ, bây giờ anh ấy và vợ đã ly dị .

– Nhưng mà con phải có 1 tấm chồng sao cho xứng chớ . Tại sao người như Thế Kha con lại không chọn chứ! Mẹ nghe cô con nói Thế Kha rất thích con . Tiến tới với Thế Kha tốt hơn con ạ!

– Mẹ ơi! Con xin mẹ hãy hiểu cho chúng con, tình cảm làm sao gò ép được hở mẹ .

– Không phải gò ép mà là con phải sáng suốt trong việc hệ trọng cả 1 đời chứ, yêu và cưới nhau là 2 khoảng cách thật lớn, con có biết không . Yên Phong cố nén nỗi buồn và cùng Hòa Nhiên đi chơi phố để ngày mai trở về Vũng Tàu . Mẹ nàng còn nói:

– Ba con bảo sẽ cùng mẹ về Vũng Tàu và đem con về Sài Gòn, con không thể ở đó 1 mình được, tưởng đâu có cô dưỡng chăm lo nhưng con đã không đồng tình, vì vậy mẹ càng lo hơn .

– Mẹ ơi! Con đâu phải trẻ nhỏ gì nữa đâu, con tự biết suy nghĩ về những gì mình có thể làm được mẹ à!

– Mẹ không nghĩ như thế, con và Hòa Nhiên hãy tự kết thúc chuyện tình cảm đi, con như thế mà lại chấp nhận người chồng đã có 1 đứa con hay sao ?

– Mẹ à!

– Mẹ sẽ không nói gì nhiều với con và Hòa Nhiên, nhưng ba bảo, ba sẽ nói chuyện với Hòa Nhiên đó .

– Mẹ à! Chúng con cũng đâu dễ dàng gì mới được quen nhau . Con xin ba mẹ hãy vì con .

– Vì thương con ba mẹ đã để cho con về Vũng Tàu để gần nội gần cô . Nhưng xem ra đó là 1 sự sai lầm .

– Mẹ à! Con đã về Vũng Tàu 5 năm rồi, mẹ cũng biết ngần ấy thời gian .

– Nhưng mẹ chỉ mới biết con và Hòa Nhiên quen nhau . Nếu như con quen 1 người khác ...

– Mẹ à!

Trong bữa cơm chiều ông bà Hoàng Yên, đã bày tỏ thái độ đối với Hòa Nhiên và Yên Phong, bà Hoàng Yên nói với con gái:

– Yên Phong ở lại ít ngày nữa, để chị Yên Thủy về chơi .

Quay sang Hòa Nhiên, bà nói tiếp:

– Cậu Hòa Nhiên thông cảm cho chúng tôi, có lẽ cậu phải về trước Yên Phong chúng tôi ... à! Chị của Yên Phong về chơi .

Hòa Nhiên rất hiểu những điều bà Hoàng Yên nói, sáng hôm sau anh xin phép về trước, vì suốt đêm rồi anh không sao ngủ được, bởi buổi nói chuyện riêng giữa anh và ông Hoàng Yên, những lời rất nhẹ nhàng và rất đàn ông khiến cho anh xót xa và không mấy hy vọng tuy rằng ông Hoàng Yên rất thông cảm:

– Yên Phong là đứa có bản lĩnh, nhưng trong tình cảm nó cũng rất phụ nữ, cậu cũng biết chúng tôi rất yếu đuối về chuyện này, cậu hãy hiểu dùm, chúng tôi cũng không có tư tưởng "cổ hủ" đâu, nhưng chúng tôi đâu muốn con gái mình bị tổn thương, cậu có nghĩ như vậy hay không ?

Hòa Nhiên hiểu ý của ông Hoàng Yên, sự tổn thương đối với Yên Phong là yêu 1 người có vợ như anh . Thật ra suy nghĩ của họ cũng thật hẹp hòi, Hòa Nhiên trở về Vũng Tàu thật sớm mặc cho Yên Phong định trở về cùng anh

nhưng anh cũng đã ngăn để Yên Phong ở lại cùng gia đình .

...

Hòa Nhiên đã rời khỏi nhà, Yên Phong buồn bã xách xe ra phố, bà Hoàng Yên đã ngăn lại .

– Yên Phong à! Con đang có tâm sự không nên đi phố 1 mình, để em con đi học về mẹ kêu nó đưa con đi chơi cho khuây khỏa .

– Mẹ à! Con không thể nào nghĩ thêm nữa, con phải về đi làm, ngày mai con sẽ về, con xin mẹ .

– Mẹ đâu có ngăn cản con về Vũng Tàu để làm việc đâu .

– Vậy thì ngày mai con về .

– Không được, con đang bị ...

– Tồn thương phải không mẹ, con nghĩ chuyện tình cảm của con với Hòa Nhiên bị ba mẹ ngăn cản là quá tổn thương đó .

Bà Hoàng Yên nhăn mặt và xẵng giọng:

– Yên Phong . Con có biết là con yêu 1 người đàn ông có vợ, có con như thế là làm cho ba mẹ thất vọng hay không ? Ba mẹ đau lòng nhiều lắm con có hiểu không ?

– Đau lòng, tại sao phải đau lòng thế mẹ, anh ấy cũng có nghề nghiệp nói chung cuộc sống ổn định, đáng lẽ mẹ phải vui vì con gặp được người tốt, sao mẹ lại ngăn cản con .

Bà Hoàng Yên lắc đầu:

– Ba mẹ không muốn ngăn cản con chuyện tình cảm nhưng con đã 1 lần yêu và đau khổ vì yêu . Chẳng lẽ bây giờ con lại tự mình lao vào nỗi đau khổ nữa hay sao ?

– Con xin mẹ đừng xen vào chuyện này, nếu con gặp khổ con sẽ chấp nhận .

Bà Hoàng Yên nổi giận:

– Yên Phong, con làm sao thế ... u mê rồi con ạ!

Yên Phong vốn ít khi cãi lại ba mẹ, nhưng lần này nàng tỏ vẻ phản đối vì ba mẹ không đồng tình chuyện tình cảm giữa nàng với Hòa Nhiên . Cuối cùng cô bé nói dối :

– Con xin phép đến Hà Ly 1 chút .

Bà Hoàng Yên lo lắng:

– Đến giờ này làm gì, Hà Ly bận đi làm .

– Con sẽ ghé tòa soạn .

Yên Phong nói dối không quen nên vội vã bỏ đi, hiện tại Hà Ly đang ở Vũng Tàu, nếu mẹ biết có lẽ Yên Phong không dám nghĩ đến điều này, nàng chỉ e ngại khi mẹ còn nói với theo:

– Mẹ thấy tiếc vì cậu Kha là người tốt .

Yên Phong đã biến ngay khỏi cổng rào, nàng chạy xe chậm chậm trên đường phố mà không biết đi đâu . Giả như có Hà Ly, Yên Phong sẽ ghé rủ nhỏ ấy

đi vòng vòng, đành này 1 mình, lâu rồi nàng không hay đến nhà bạn bè, nàng đã xa thành phố 5 năm, dường như thành phố biển đang là nỗi nhớ trong lòng nàng, phải chăng vì đó là tình yêu .

Chạy xe lòng vòng 1 lúc, những kỷ niệm 1 thời đi học dường như trong phút chốc nó ập đến khiến cho Yên Phong nghe nao nao trong lòng và rồi con tim nhói nhói đau khi hàng cây, ghé đá thân quen vẫn còn đây .

– Yên Phong, lại gặp em nữa rồi .

Tiếng nói nghe sao quen quen, nàng chưa kịp kiểm tìm thì hắn đã đi song song với nàng .

– Em về bao giờ, đi 1 mình à ? sao dạo này chúng mình lại gặp nhau hoài em nhỉ . Tìm nơi nào uống nước em nhé!

Trời ạ! Tại sao cứ là Duy Đăng . Anh đã chia tay với nàng cách đây đã 5 năm, giờ đây anh chàng là trợ lý cho 1 giám đốc nữ giàu sang, giám đốc là vợ anh . Anh đã vì giàu sang mà lãng quên nàng vậy mà gặp nhau còn làm như là thân thiết và nhất là thật trơ trẽn khi mà anh quên là mình đã có vợ rồi hay sao ?

– Yên Phong ? Mình ghé vào quán uống nước .

Yên Phong chau mặt:

– Tôi xin anh hãy để tôi yên, anh về lo công ty của anh đi . Tại sao chúng ta phải cùng nhau uống nước chứ!

– Em không còn xem anh như bạn sao ?

– Mọi việc đã qua rồi, tôi xin anh để tôi yên . Xin phép anh .

Yên Phong phóng xe thật nhanh như sợ ai đuổi bắt, vừa chạy nàng vừa lăm lăm cầu nguyện cho anh chàng đừng chạy theo .

Cứ mỗi lần gặp Duy Đăng, Yên Phong càng lo vì tai họa sẽ ập xuống đời nàng, chuyện của nàng với Hòa Nhiên có dễ dàng gì đâu . Được sự đồng tình của mẹ anh, Yên Phong cảm thấy vui nhưng không ngờ mẹ cô lại là người quyết liệt ngăn cản chuyện tình này, nàng và Hòa Nhiên chưa chấp nhận, chẳng biết đến khi nào nàng mới được 1 chút yên bình với hạnh phúc nhỏ bé của mình . Nếu nàng và Hòa Nhiên cứ như thế thì sao . Duy Đăng có theo cản trở chuyện tình cảm của nàng hay không, xem ra anh chàng này ngày càng thủ đoạn từ khi sống với người phụ nữ giàu sang, địa vị kia .

...

Buổi chiều cô Hiên cùng dựng Hưng đi Sài Gòn và ghé nhà, có cả vợ chồng chị Yên Thủy về chơi .

Bữa cơm được mẹ và chị Thủy chuẩn bị thật ngon . Yên Dũng đi học về thấy không khí ở nhà vui nhộn, Yên Dũng ồn ào:

– Thưa cô dựng mới lên chơi .

Dựng Hưng cười hỏi:

– À! Yên Dũng đi học về hờ cháu, bao giờ ra trường đây .

Yên Dũng cười vui:

– Dạ còn lâu mà dựng, cháu mới đi có nửa đoạn đường thôi .

Cô Hiên cười:

– Cái thằng này, hôm nay bày đặt văn vẻ nữa chứ!

– Con là 1 cây văn mà .

Yên Thủy xen vào:

– Cái thằng này, 1 cây văn sao không giỏi thi vào khoa ...

– Khoa báo chí, ngữ văn phải không ? Tại người ta không thêm chữ bộ .

Người ta thích công nghệ thông tin hơn, phải theo thời đại chứ bà chị .

– Cái thằng, dạo này miệng mồm ghê!

Nghe dựng nói thế, Yên Dũng nhăn nhó rồi đùa luôn .

– Tại sao này con ăn nhiều ớt quá, mà lại ớt hiểm nữa, nên "lột lưỡi" nhanh đó .

Mọi người cười vui trước lời pha trò của Yên Dũng chỉ có 1 mình Yên Phong nghe buồn buồn trong lòng, cố gắng để kiếm chuyện hòa vào không khí vui vẻ của gia đình nhưng sao Yên Phong không thốt được lời nào .

Suốt bữa ăn, cô Hiên cứ huyền não:

– Yên Phong về đây mà không báo cô dựng biết để cùng đi . À! Chừng nào về, có gì đi cùng với cô dựng luôn nhen .

Bà Hoàng Yên vui vẻ:

– Cũng may ghê! Hôm nay cô dựng lên đây, khi nào về cô cháu về 1 thể .

Dựng Hưng xen vào:

– Ngày mai bọn em đi công việc, ngày kia bọn em về còn đi làm nữa . Vậy thì ngày kia về luôn 1 thể Yên Phong nhé! Cháu đang nghỉ phép hở ?

Yên Phong thoái thác:

– Dạ! Cháu xin nghỉ có mấy ngày, có lẽ sáng mai cháu về Vũng Tàu cô dựng à! Cháu định về sớm để xem có kịp đi làm buổi chiều không ?

Cô Hiên phì cười:

– Cái con bé này, chẳng lẽ cháu không dự tính nghỉ mấy ngày để xin phép hay sao ? Được rồi để cô nhắn về công ty dùm cho rồi ngày mốt về luôn với cô dựng 1 thể . Lâu lâu cô mới đi Sài Gòn, không để cô dựng đi mua sắm hay sao ?

Cả nhà cười vui, cô dựng đều là nhân viên nhà nước nên cuộc sống của gia đình rất vui, bởi cô dựng làm bên kinh tế, trong gia đình ai cũng nể trọng cô dựng nên Yên Phong cũng e ngại không dám phản đối, nàng biết mẹ và cô rất tâm đắc về chuyện của Thế Kha . Cô lên lần này thế nào mẹ cũng sẽ nói về chuyện của nàng với Hòa Nhiên . Sẽ chẳng có ai đồng tình với mình, Yên Phong biết như thế nên rất buồn, và suốt buổi cứ lằm lũi ăn và rất ngại góp lời nào .

Buổi tối cả nhà đi coi ca nhạc cùng với cô dựng, miễn cưỡng Yên Phong

cũng đi cùng, mặc dù chương trình ca nhạc thật hay nhưng sao lòng nàng nghe như tan nát, đã 1 lần con tim rỉ máu vì yêu, nàng đã cố lãng quên bằng cách tìm về xứ biển để nghe sóng vỗ về đêm ngày quanh thân cát cho vui đi cuộc tình lãng du . Vậy là tình yêu không mỉm cười với nàng hay sao ? Những chiều trên phố biển cùng anh lang thang, những đêm nhạc trữ tình mới thật êm đềm làm sao! Mới như hôm nào dư âm của lời ca cứ vang vang trong lòng nàng đến nhói đau:

"Môi nào hãy còn thơm
Cho ta phơ cuộc tình
Tóc nào hãy còn xanh
Cho ta chút hồn nhiên
Tim nào có bình yên
Ta rêu rao đời mình
Xin người hãy gọi tên .
Khi tình đã vội quên
Tim lẫn trên đường mòn
Trên giọt máu cuồng điên
Con chim đứng lặng cầm
Khi về trong mùa đông
Tay rong rêu muện màng
Xin chờ những rặng đông .

...
Có đường phố nào vui
Cho ta qua 1 ngày
Có sợi tóc nào bay
Trong trí nhớ nhỏ nhoi
Không còn ai còn ai
Ta trôi trong cuộc đời
Không chờ, không chờ ai
..."

Nghĩ đến cả ngày ở nhà, có cả cô dưỡng Yên Phong cảm thấy vô cùng nặng nề, cô chỉ mong sao được về Vũng Tàu để được 1 mình đối diện với chính mình trong gian phòng tuy nhỏ bé nhưng nàng cảm thấy thư thả, dễ chịu, sự đông đúc và những người thân ít ai đồng cảm cho nàng . Sự thành công của chị Yên Thủy đã làm mờ nhạt hình ảnh của Yên Phong và nhất là nàng rơi vào chuyện tình không đoạn kết, để rồi bây giờ đối với mọi người nàng lại lao vào tình yêu bế tắc . Tại sao ai cũng nghĩ như thế để nỗi sầu cứ vương vương trong tâm hồn nàng mãi, trong gia đình Yên Phong chỉ có Yên Dũng là thân với cô nhiều hơn nhưng thời gian gần đây thằng nhóc bận học nên ít về Vũng Tàu thăm nàng, thằng nhóc rất mê biển, trước nay 2 chị em thường

về quê biển Long Hải để đắm chìm cả ngày dưới dòng nước mát lạnh còn bây giờ nó bảo "Em đi Vũng Tàu thăm chị nhưng không ghé nội và cô dưỡng, nhớ đừng cho mọi người biết, em bị rầy đó nghe chị".

2 chị em thường đi chơi nhất là dạo phố và xem ca nhạc cái dạo Yên Phong khổ vì yêu . Sau khi xem ca nhạc về, buổi tối thằng nhóc còn sang phòng Yên Phong và nói, vừa nói vừa cười:

– Báo cho chị 1 tin sốt dẻo đây!

– Cái gì sốt dẻo chứ!

– Thì chị nghe đã .

– Ừ! Nói đi .

– Em nghe mọi người bàn chuyện có ai đó định "coi mắt" chị đó, chị sắp đi lấy chồng hở . Bộ định ở Vũng Tàu luôn hay sao ? Em nghe cô nói để "ai đó" đến nhà luôn . Ủa mà chị có quen hay không ?

Yên Phong thừa biết thằng nhóc nói ai nhưng cô chỉ cười không nói điều gì, Yên Dũng hỏi tiếp:

– Bộ chị có người yêu mới rồi à!

Yên Phong gật đầu .

– Vậy thì đúng rồi .

Nhóc chìa tay ra và nói:

– Xin chúc mừng bà chị của em .

– Thôi đi thằng khỉ, không phải như em biết đâu, chị yêu là 1 chuyện, còn cái gã nào định đi coi mắt chị lại là chuyện khác nữa .

– Trời đất . Chuyện gì nữa đây chị, mà thôi, nếu chị có người yêu thì ừ cho rồi, ủa mà người yêu của chị có phải là anh gì mà chị đưa về nhà đó không ? Em thấy được đó . Vậy! À hay là cô dưỡng định làm bà mai, thôi chị cố gắng tự lo cho mình đi, em sẽ theo phe chị . Chuyện anh Nhiên đã có vợ con phải không ? Chuyện đó có gì là ghê chị nhỉ . Vậy mà có lẽ cô mình còn suy nghĩ phiền diện . Đàn ông đã có vợ thì sao chứ, vả lại anh Nhiên và vợ đâu còn với nhau, chuyện này có gì là lớn lao đâu chị nhỉ .

Yên Phong cười:

– Chúng ta thì có suy nghĩ như thế, chứ người lớn thì đâu có đơn giản như thế .

– Thật là phức tạp . Em không thèm xen vào chuyện tình yêu đâu ? Phiền phức vô cùng .

– Nhưng chẳng lẽ chúng ta sống mà không có tình yêu hay sao ?

– Cái gì đến tự khắc sẽ đến .

Yên Phong bắt chợt cười lớn và nói:

– Ngộ nhớ như sau này em gặp 1 phụ nữ đã có gia đình, có con thì sao ?

Nhóc Dũng cười:

– Cũng được, miễn sao cô ta phải nhỏ tuổi hơn em . Lớn hơn em là không

được, bởi vậy chuyện của chị, em thấy thật đơn giản .

– Nhưng không đơn giản chút nào phải không em ?

– Vậy thì 2 chị em mình hợp sức lại .

– Bằng cách nào ?

– Để em nghĩ cách giúp chị .

– Thôi đi nhóc, để chị tính .

– Chị tính gì .

– Làm sao chị biết được .

– Vậy mà cũng nói .

– Thôi về ngủ đi nhóc .

– Em về phòng nghe, chúc ngủ ngon . Ráng thêm 1 ngày nữa sẽ về Vũng Tàu chắc chị "sùng" lắm .

– Cái gì mà "sùng" chứ!

– Thì 2 chị em mình đừng như vậy mỗi khi bắt măn 1 việc gì .

– Ủ . Thôi ... chị biết rồi ...

– Vậy em về phòng nghe .

– Ủ . (#38)

o O o

Hòa Nhiên trầm ngâm, lo lắng ... Anh về đã 2 ngày mà Yên Phong vẫn chưa về . Có lẽ gia đình nàng đang có dự tính kéo nàng trở về Sài Gòn để tránh chuyện tình cảm mà họ không đồng tình . Trước đây Yên Phong lo sợ, đau khổ vì thái độ của mẹ anh, còn bây giờ lại đối diện với nỗi buồn đau đó . Thật tội nghiệp cho Yên Phong . Giờ đây anh mới cảm nhận được nỗi buồn đau của kẻ thất tình .

Vừa về nhà anh đã ngả dài trên ghế salông trong phòng khách chẳng muốn đi ăn bữa chiều . Hòa Nhiên dự định cuối tuần sẽ đưa bé Tâm Nhiên trở về để con bé đi học, có con bé anh sẽ đỡ cô đơn hơn .

Loay hoay với số điện thoại nhưng Hòa Nhiên cũng ngần ngại không dám gọi .

Khi anh trở về nhà bất ngờ gặp Nhã Băng đang đứng ở trước cửa nhà, Hòa Nhiên hoảng hốt kêu:

– Cô ... cô về đây để làm gì ?

Nhã Băng nhìn anh 1 lúc rồi lên tiếng:

– Anh vẫn lờ khờ như xưa ư . À! Tôi về mấy ngày nay rồi, không định gặp anh, nhưng tôi muốn gặp con bé . Anh cho tôi gặp con bé .

Hòa Nhiên như sực tỉnh anh nói lớn:

– Cô về đi, về soi gương lại xem có xứng đáng để gặp con bé hay không ?

– Anh Nhiên à! Tôi về lần này chỉ có 1 mình, tôi muốn thăm con bé, anh cho tôi gặp ...

Hòa Nhiên kiên quyết:

- Nó không có ở nhà, cô về đi .
- Anh Nhiên . Tôi là mẹ của nó ... Anh cho tôi gặp ...
- Cô về ngay cho tôi nhờ, cô thật là trơ đó . Bỏ con ra đi từ lúc nó chưa biết gì, giờ về đòi gặp, đòi bắt ư ? Cô thật là trơ cô không xứng đáng, xin hãy về cho, cô không đi thì tôi đi vậy .
- Anh Nhiên!

Nhã Bẵg gọi với theo, nhưng Hòa Nhiên đã quay đầu xe và phóng đi mất . Trời ạ! Tại sao Nhã Bẵg lại trở về 1 mình và tìm đến đây . Cô ta đã nhẫn tâm bỏ con khi con bé hãy còn bé nhỏ, và giờ đây con bé vừa đủ lớn để chuẩn bị vào lớp 1 . Cô ta tìm đến thăm con bé là có ý đồ gì đây ? Dứt khoát không để con bé trở về trong những ngày này . Trời ạ! Anh đang trong tình trạng khó xử vì chuyện riêng, cô ta trở về, mọi chuyện sẽ ra sao đây ? Gặp lại Nhã Bẵg anh bỗng lo sợ tai họa đến, thật khó xử khi chuyện tình cảm của anh và Yên Phong đang có vấn đề chưa giải quyết được .

Hòa Nhiên phóng xe đi loanh quanh và quyết định ghé vào nhà Yên Phong . Anh gõ cửa nhẹ và vui mừng khi thấy Yên Phong đang ở nhà . Hòa Nhiên nhìn nàng rồi hỏi:

- Em về lúc nào sao không cho anh hay ? Em định đi đâu phải không ?
- Yên Phong kéo Hòa Nhiên ngồi xuống ghế và ôm chầm lấy anh, nàng nói:
- Em vừa về tới, nhưng ăn tối xong cô dựng vừa về, em định gọi điện cho anh ngay đó .
- Tại sao không liên lạc mấy ngày qua với anh .
- Em định về ngay sau khi anh về nhưng thật xui xẻo .
- Sao ?

Yên Phong rung rung, giọng ghen ngào:

- Cô dựng em lên Sài Gòn có công việc, thế là ở nhà bắt em ở lại để cùng về với cô dựng, cô dựng xin cho em nghỉ thêm đó .

Hòa Nhiên vừa vui mừng vì gặp Yên Phong nhưng nhớ lại thái độ của gia đình nàng, anh lại hoang mang .

- Chuyện chúng mình rồi sẽ ra sao hở em ? Anh có hy vọng được gia đình em chấp nhận hay không ?

Yên Phong tựa sát vào Hòa Nhiên:

- Em cũng không biết nữa, nhưng chúng ta sẽ cố gắng thuyết phục gia đình nghe anh .

Hòa Nhiên ghì chặt người yêu vào lòng:

- Anh cũng mong em nói với anh như thế, anh sẽ làm tất cả để được gia đình em chấp nhận . Yên Phong à, anh chỉ xin em 1 điều ...

- Anh xin em điều gì ? Tại sao phải xin em chứ! Em làm được điều gì cho anh .

Hòa Nhiên hôn thật lâu lên đôi mắt Yên Phong, đôi tay anh càng ghì chặt

người yêu hơn, anh khẽ nói:

– Yên Phong, em yêu anh và không ngại vì anh đã có con chứ!

Yên Phong đưa tay ngăn miệng anh lại và nói:

– Sao hôm nay anh lại hỏi em chuyện đó .

– Vì anh lo sợ, lo sợ em không còn yêu anh vì những ngày qua em về nhà, anh sợ em sẽ thay đổi ý định .

– Anh ...

– Anh bỗng thấy mình khờ quá . Em à! Anh xin em hãy yêu thương bé Tâm Nhiên nha em . Anh sợ gia đình em không chấp nhận bé Nhiên, nên anh ...

Yên Phong gạt lời anh:

– Anh sợ em sẽ không yêu thương con bé phải không ? Anh đừng nói với em như thế, anh cũng biết tình cảm của em dành cho bé Tâm Nhiên kia mà!

– Anh hiểu, chỉ vì những ngày qua anh thấy buồn lo .

– Em cũng vậy, nhớ anh muốn trở về liền cùng anh, nhưng anh hãy hiểu cô dưỡng em ... về ...

– Đừng nhắc đến cô dưỡng, hay ai cả . Bây giờ chúng mình đi đâu đó nghe em, còn sớm anh biết em vừa về chắc còn mệt .

– Anh đợi em, em muốn tắm cho khỏe .

– Được rồi, để anh giúp em .

– Giúp em việc gì ?

– Anh muốn pha nước nóng cho em tắm, em vừa đi xe về, không khéo bị cảm vì tắm đó .

– Ồ . Sao anh rành thế!

– Chuyện nhỏ bé ạ!

Hòa Nhiên ra sau nhà và loay hoay pha nước và xách nước vào phòng tắm cho Yên Phong, xong xuôi anh trở lên phòng khách và nói:

– Em đi tắm . Anh ở đây đợi em .

Yên Phong và Hòa Nhiên sau vài ngày không gặp nhau, 2 người cảm thấy thật gần vì nỗi nhớ mong và đau khổ những ngày qua dài như thế kỷ .

Yên Phong với chiếc váy ngắn và chiếc áo pull, trông thật xinh xắn, Hòa Nhiên kêu:

– Ồ, mỗi ngày em càng thêm xinh đó biết không .

Và anh "mi" lên đôi má của nàng 1 cái rồi nói:

– Mình đi em .

– Đợi em 1 chút .

Yên Phong khoác thêm chiếc áo vào, Hòa Nhiên đeo nàg trên xe và nói:

– Mình đi đâu em, em ăn nhé!

– Em đã ăn rồi, mình đi chơi đi anh .

2 người giống như 1 đôi tình nhân thật quyến luyến, chỉ mới xa nhau vài ngày mà nghe thương nhớ, buồn lo đong đầy, Hòa Nhiên không dám đưa

Yên Phong trở về nhà mình vì sợ Nhã Băng quay trở lại, Hòa Nhiên bỗng đâm lo sợ, chuyện giữa anh và Yên Phong chưa được ổn vì gia đình nàng không ủng hộ vậy mà bây giờ bỗng dung Nhã Băng trở về và muốn gặp con . Trời ạ! Chẳng biết cô ta còn định việc gì nữa đây ? Nếu giao Tâm Nhiên cho cô ta không thể được, vì con bé là lẽ sống của anh, nhưng nếu như thế gia đình của Yên Phong có chấp nhận anh không ? Hòa Nhiên bỗng thấy lo lắng vu vơ . Phải chăng anh đã dành cho Yên Phong 1 tình yêu thật say đắm, nhưng liệu anh có thể tách khỏi đứa con gái thân yêu của mình hay không ?

Đề Năng Mai Lên

Chương 7

Vừa đẩy xe ra cổng, Hòa Nhiên giật mình khi thấy bóng Nhã Băng . Anh chưa kịp lên tiếng, Nhã Băng đã nói:

– Anh Nhiên, tôi đến đây sớm để mong anh cho gặp con bé . Anh không đưa nó đi học hay sao ?

Hòa Nhiên đóng mạnh cổng và nói:

– Tôi đã nói với cô rồi, con bé không có ở đây . Cô đã bỏ nó từ khi còn quá nhỏ, bây giờ liệu nó có biết cô không ? Cô cứ xem như không có nó . Không có nó cô vẫn sống tốt đẹp kia mà .

Hòa Nhiên lên xe định phóng nhanh nhưng Nhã Băng đã chặn xe và nói:

– Tôi xin anh đó . Tôi có thể nhìn nó cũng được .

– Cô có đủ tư cách đó sao ?

– Anh à!

– Xin lỗi, tôi phải đi làm .

– Tôi đi theo anh đó, nếu như anh không cho tôi gặp con bé .

– Cô thật là ...

– Anh có muốn nói tôi như thế nào cũng được, tôi chỉ xin được gặp con tôi .

– 1 người mẹ như cô ...

Hòa Nhiên cứ phân vân ngập ngừng mãi, Nhã Băng vốn là người bướng bỉnh, cô ta hành động tùy tiện . Trời ạ! Thật là tai họa, Hòa Nhiên cảm thấy mất thăng bằng và vô cùng lo lắng . Đứng đây đôi co mãi làm sao đưa Yên Phong đi ăn . Thôi đành tìm kế hoãn binh với loại người này, phải biết tính toán .

Hòa Nhiên nhìn Nhã Băng rồi nói:

– Nhã Băng . Tại sao chúng ta không gặp nhau và nói chuyện đàng hoàng và rõ ràng, cô đến đây lấp ló như thế xem ra không hay đâu .

– Vậy thì chúng ta đi đâu rồi sẽ bàn việc nhé!

– Bàn việc gì chứ ?

– Tôi nghĩ chúng ta có nhiều việc để bàn .

– Nhưng cô làm như thế đột ngột quá . Thôi thì để ít hôm nữa chúng ta sẽ gặp, tôi cũng xin nói để cô rõ, hiện tại bé Tâm Nhiên không có ở đây với tôi .

– Sao . Con bé ở đâu chứ!

– Cô không phải lo, đang mùa hè mà, cho con bé đi chơi . Do đó xin cô đừng phiền tôi . Để tôi xem con bé có thể gặp cô được không ?

– Gặp được hay không là do anh chứ sao lại hỏi con bé . Nó biết gì ?

– Cô đừng nói nữa . Tôi đi được chưa . Xin đừng làm rộn tôi .

– Tôi không muốn để anh đi chút nào, chúng ta cùng ăn sáng 1 thể nhé!

Hòa Nhiên nhìn đồng hồ, giờ này đến chỗ Yên Phong cũng muộn, anh miễn cưỡng:

– Thôi được rồi, chúng ta đi ăn, tôi cũng yêu cầu cô 1 điều .

– Điều gì ? Nhã Băng cắt lời Hòa Nhiên .

– Cô đừng làm phiền cha con tôi, chúng tôi đang sống bình yên .

– Anh đã có vợ chưa ?

Hòa Nhiên không buồn trả lời, 2 người vào quán ăn .

Nhã Băng lên tiếng:

– Lâu rồi em mới được vào quán ăn Việt Nam tại quê hương, em muốn được dùng món ăn thật quen thuộc .

– Cô cứ dùng món gì mình thích .

– Vâng!

Hòa Nhiên miễn cưỡng gọi thức ăn cho mình và tô miến gà cho Nhã Băng .

Nhã Băng ăn 1 cách ngon lành, vừa ăn cô vừa nói huyền thoại, Hòa Nhiên cũng không biết cô nói gì và muốn gì, anh chỉ mong sao được đến công ty để gặp Yên Phong, có lẽ cô bé đang trông chờ anh .

Rời khỏi quán ăn, Hòa Nhiên phóng xe thật nhanh đến công ty .

Suốt buổi sáng làm việc Hòa Nhiên không sao an tâm . Những gì xảy ra trong quá khứ như muốn hiện về đốt cháy tim anh, 1 nỗi đau day dứt, cô ấy trở về sau vài năm xa cách, chẳng biết có phải vì thất bại nên muốn quay trở lại hay vì 1 lý do nào khác muốn bắt bé Tâm Nhiên, cô ta không có tư cách vì trong khai sanh ... Thật ra khai sanh của bé Tâm Nhiên vẫn có tên người mẹ vì Nhã Băng bỏ đi khi con bé chưa tròn 2 sinh nhật . Trong lòng đứa con thơ 6 tuổi người mẹ đã mất, chết là gì nó cũng chưa đủ hiểu biết để cảm nhận điều đó, có lẽ phải để con bé ở lại với nội 1 thời gian nữa để Nhã Băng không gây rắc rối cho anh . Nhưng như thế nhờ Nhã Băng tìm về dưới thì sao ? Điều đó càng nguy hiểm hơn, đã nhẫn tâm bỏ con thì giờ đây cô ta cũng có thể nhẫn tâm để bắt con bé . Trời ơi! Chỉ nghĩ đến điều đó, Hòa

Nhiên đã lo cuống lên, dù chưa xảy ra chuyện gì, nhưng sao anh cứ lo lắng mãi .

Buổi trưa anh đón Yên Phong đi ăn và nói:

– Mình đi ăn Phong nhé!

Yên Phong lắc đầu:

– Để chiều đi anh, bây giờ mình xuống nhà ăn nhé! Phải tiết kiệm chứ, ăn ngoài hoài cũng ngán lắm đó!

– Ôi! Em biết tính toán từ bao giờ vậy cô bé .

– Không phải tính toán mà là phải lo xa chứ!

Hòa Nhiên và Yên Phong cùng xuống nhà ăn .

Mọi người vui vẻ lên tiếng:

– Bao giờ 2 người cho chúng tôi uống rượu đây ?

Hòa Nhiên cười đáp lời:

– Cảm ơn mọi người, chúng tôi cũng dự định đây .

– Vậy thì gấp, gấp lên nhé .

Yên Phong tránh ánh nhìn của Hà Giang . Cô bạn gái trong công ty, lúc nào Hà Giang cũng tỏ vẻ khó chịu đối với nàng . Yên Phong không biết lý do vì sao ?

– Ăn cơm đi em làm gì chờ người ra vậy ?

Mặc dù nhắc Yên Phong nhưng sao Hòa Nhiên cảm thấy lòng lo lo 1 điều gì, anh ăn miễn cưỡng, uể oải .

Yên Phong nhìn Hòa Nhiên đầy lo lắng, nàng hỏi:

– Kia! Anh sao có vẻ uể oải vậy . Anh bệnh phải không ?

Hòa Nhiên ơ hờ đáp:

– Ồ! Không có gì .

– Em thấy anh ăn có vẻ mệt lắm . Biết vậy hồi trưa em đi ăn với anh ...

– Không sao đâu ?

– Vậy thì anh ăn hết cơm đi .

– Ừ!

Hòa Nhiên rơi vào trạng thái lo lắng mà không thể bày tỏ với ai . Buổi chiều sau khi tan việc, Hòa Nhiên đưa Yên Phong về và nói:

– Yên Phong à!

– Dạ .

– Em có thể cho anh vào nhà được không ?

– Anh nói gì lạ thế, thì anh vẫn đến đây mà, vào nhà đi anh .

Vừa vào đến nhà, Hòa Nhiên dựng xe xong là ôm chầm Yên Phong rồi nói:

– Yên Phong, em để cho anh ở đây ít hôm có được không ?

Đôi mắt Yên Phong xoe tròn đầy ngạc nhiên rồi lại chùng xuống, nàng thoáng hiểu có lẽ anh lo lắng về chuyện của 2 người vì bị ngăn cản .

Yên Phong cười, nói nhỏ:

– Anh sao vậy, lo lắng về chuyện của chúng ta ư ? Em hứa với anh là sẽ cố gắng thuyết phục gia đình, chớ sao anh lại đòi ở đây chứ!

– Anh! Anh! Xin em đó . Anh muốn được yên tĩnh, nhưng anh chưa tìm được chỗ vì đột ngột quá . Anh chỉ xin ở lại đây để ngày mai anh sẽ tìm 1 chỗ nào đó ...

Yên Phong từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nhìn gương mặt đau khổ nhưng đầy quả quyết của anh, Yên Phong bối rối rồi nói:

– Em lo cho anh quá . Có chuyện gì không anh .

– Em đến nhà anh, lấy cho anh vài bộ đồ đi . Nhanh lên rồi trở lại đây .

– Anh . Hay là anh đưa em đến đó . Em ngại lắm .

Hòa Nhiên vuốt tóc Yên Phong nói:

– Nghe anh, ghé vào nhà rồi trở về đây nhanh nhé .

Yên Phong cười nói:

– Anh làm gì giống trinh thám quá vậy . Tự dưng nhà anh bắt em vô lấy đồ đạc, ngộ nhờ có chuyện gì thì sao ? Nè! Em không có ngu đâu, đừng đưa em vào bẫy .

Nghe Yên Phong nói, Hòa Nhiên lại chợt nhớ đến Nhã Băng . Biết đâu cô ta lại đang lảng vảng ở đó và chỉ đợi chờ anh về để được vào gặp bé Tâm Nhiên, gặp Yên Phong cô ta sẽ có hành động ra sao đây . Không thể được, chuyện của anh và Yên Phong đang gặp rắc rối . Giờ lại thêm chuyện này chắc chắn Yên Phong sẽ không chịu đựng nổi .

Hòa Nhiên nói:

– Anh thật ngớ ngẩn . Mà nè! Cho anh ở lại đây nhé .

Yên Phong nhìn anh ngạc nhiên:

– Em không hiểu hôm nay anh gặp chuyện gì . Em lo lắm .

– Không có gì đâu em, cho anh đi tắm 1 chút có được không ?

Yên Phong gật đầu nhẹ rồi lấy chiếc khăn bông đưa cho anh và khẽ nói:

– Anh lạ ghê! Có phải chạy trốn ai đó hay không ?

– Rồi em sẽ biết .

Hòa Nhiên trả lời rồi vội vàng vào phòng tắm .

Hòa Nhiên trở ra anh đề nghị:

– Chúng mình đi uống cà phê nhé Phong .

– Anh không nghỉ ngơi cho khỏe hay sao ?

Hòa Nhiên nhìn đồng hồ .

– Còn sớm quá! Anh muốn ra quán uống 1 cốc bia .

– Anh có chuyện gì phải không ? Sao giấu em .

– Ô! Không có gì đâu . Thôi em vào thay đồ đi anh đợi, ngoan đi cô bé đừng hỏi anh nhiều .

... Hòa Nhiên phóng xe thật nhanh rời khỏi trung tâm thành phố biển, anh chọn 1 quán vắng xa tiếng xe cộ ồn ào, quán nước nhìn xa xa là dòng nước

bên hàng phi lao xao trong đêm cùng tiếng sóng biển vỗ nhẹ nhàng .

Yên Phong ngạc nhiên:

– Sao anh lại đưa em đi xa thế này ? Ở đây buồn mà đẹp nghe .

– Em ngồi xuống đi .

– Giá như có trăng chắc đẹp lắm!

– Ủ! Hôm nào có trăng anh lại đưa em đến đây, có chịu không ?

– Em ngạc nhiên vì sao anh ...

Hòa Nhiên cướp lời nàng:

– Không hỏi anh điều đó nữa nghe, anh còn muốn hay là đêm nay chúng ta tìm chỗ trọ và ở lại đây nghe em .

Yên Phong cảm thấy lòng bùng bên tai, nàng thoáng lo rồi bỗng nổi giận, nàng nói trong sự tức giận:

– Anh sao vậy ? Có phải vì gia đình em chưa đồng ý chuyện của chúng ta nên anh muốn chúng ta ... Anh coi thường em đến thế sao ? Em đi về đây .

Yên Phong đứng lên, Hòa Nhiên kéo nàng ngồi xuống và nói:

– Em nghĩ và hiểu sai ý anh rồi, anh hoàn toàn không có ý đó đâu, anh sẽ chờ đợi sự đồng ý của gia đình, và anh sẽ mãi trân trọng cũng như giữ gìn em cho anh . Hãy tin anh đi .

Hòa Nhiên khuấy ly nước và kê vào môi người yêu . Yên Phong cầm lấy và nói:

– Vậy tại sao anh uống rượu, em muốn biết chuyện gì đã xảy ra .

– Anh nghĩ, không có chuyện gì quan trọng anh sẽ tự giải quyết được .

– Nhưng là chuyện gì ?

Hòa Nhiên rót bia ra ly và nốc cạn 1 ly to, Yên Phong giằng lấy và nói:

– Anh thật lạ . Tự dừng lại uống rượu . Nếu anh không nói, vậy em có thể san sẻ với anh bằng ly này nhé!

Yên Phong rót bia vào 1 cái tủy rồi đưa lên môi, Hòa Nhiên ngăn lại:

– Em à! Em không nên uống .

– Vậy thì anh nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra đi .

– Anh không thể . Rồi từ từ em sẽ biết .

Gương mặt Yên Phong đầy dỗi hờn nàng im lặng không nói gì thật lâu như thế .

Hòa Nhiên choàng tay lên vai Yên Phong, giọng anh thật lạ:

– Em biết không chuyện của chúng mình đã khiến cho anh thật buồn, thật đau lòng nhưng được thấy em hằng ngày, được ăn cơm cùng em hằng ngày anh cũng cảm thấy an ủi thật nhiều . Anh sẽ cố gắng để được gia đình em chấp nhận . Không vì thế mà anh định làm điều xấu xa . Có hiểu anh không .

– Nhưng tại sao anh lại không muốn về nhà và anh lại khổ sở như thế này .

Hòa Nhiên đưa tay Yên Phong lên và hôn nhẹ rồi nói:

– Được rồi, để sau này anh sẽ nói cho em nghe, chuyện này thật là phiền

phức cho anh thôi . Anh không muốn em để tâm tới đâu ?

Yên Phong cười:

– Làm như có chuyện gì dữ dội lắm không bằng . Em tưởng như có ai đó đòi bắt con gái anh vậy .

Hòa Nhiên lo lắng và ngạc nhiên không ngờ Yên Phong lại nghĩ đến điều này, anh trấn an nàng:

– Nghĩ vớ vẩn thật . Nè! Có muốn ra bãi biển không .

– Em muốn đến chỗ hàng phi lao kia .

– Ủ! Đến đó chơi nhé! Anh sẽ thuê cho em 1 phòng giữa rừng phi lao nghe, đêm nay em sẽ nghe sóng biển ru bản tình ca thật ngọt ngào: "Đêm nằm nghe tiếng sóng xa vọng về, nghe biển ru lên tiếng ru bồi hồi, chờ đón con tàu anh về bến, ngày mai con tàu anh ra khơi ..."

– Ôi! Cái anh này ngớ ngẩn ghê!

2 người rời quán và nắm tay nhau đi trên bãi cát trải dài đến rừng phi lao bạt ngàn, 1 cảm giác thật êm đềm hạnh phúc khi đu đưa trên chiếc võng và nghe tiếng lao xao của từng con sóng vỗ về như ôm nỗi nhớ thương vào lòng với ngút ngàn dấu yêu . Họ say trong tiếng sóng, tiếng gió để nghe hương yêu tràn về choáng ngợp cả nỗi lòng khắc khoải bao ngày qua . (#67)

o O o

Gần tuần lễ qua Hòa Nhiên không xuất hiện ở nhà, anh muốn tránh mặt Nhã Băng, Hòa Nhiên cũng đã báo cho gia đình biết để giữ bé Tâm Nhiên ở lại trong thời gian hè .

Vậy mà không ngờ Nhã Băng lại "dày mặt", cô tìm đến công ty trong khi anh đang làm việc .

Hà Giang cố tình nói để Yên Phong nghe:

– Có 1 phụ nữ cực kỳ sang trọng và đẹp đến tìm anh Nhiên .

Suốt buổi chiều Yên Phong không yên tâm để làm việc, nàng cứ loay hoay mãi, có lẽ vì những lời của Hà Giang "chắc họ có chuyện gì bí mật".

Buổi chiều vừa tan việc, Hòa Nhiên tìm gặp Yên Phong và nói:

– Yên Phong, anh có chút việc, tối anh sẽ ghé thăm em, và báo cho em 1 việc .

Yên Phong chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Hòa Nhiên trở ra cổng . Quả thật có 1 phụ nữ cao sang đang đứng ở ngoài cổng đợi anh . Yên Phong nghe tim mình đập loạn xạ, 1 nỗi hờn ghen 1 nỗi đau cứ nhói nhói trong lòng .

Yên Phong không buồn nhìn xem họ đi hướng nào . Nàng phóng xe về nhà, với nỗi buồn giậm tột cùng .

Hà Ly ghé chơi và từ giã để ngày kia về Sài Gòn, Yên Phong cười buồn:

– Nhanh ghê . Mới đó mà đã 1 tháng rồi, mi với anh chàng tiến triển tới đâu .

.

Hà Ly cười:

- Nghĩ cũng tức cười . Không ngờ cái gã định theo mi đến cùng đã gặp ta .
- Và hẳn đã chuyển hướng, cảm ơn trời phật đã đưa mi đến chỗ của ta trong thời gian qua . Hy vọng chuyện của mi với Thế Kha sẽ tiến triển tốt đẹp .

Hà Ly cười:

- Sao mi lại nghĩ như vậy ?
- Mi hợp với anh ấy!
- Con khi nè . Thật ra có lẽ vì anh ấy đang hụt hẫng nên gặp ta kịp thời, thế thôi .
- Mi trở về Sài Gòn thì sao ?
- Sao là sao ?

– Là "xa mặt cách lòng" đó! Cố gắng giữ lấy tình yêu của mình . Nếu được thì "A-lê-hấp" tiến tới cho nhanh, chứ đừng nuôi dưỡng quá dài . Có khi không tốt đâu nhỏ ạ! Cũng như ta đây .

Hà Ly nắm chặt tay Yên Phong nói:

– Nhỏ này, tình yêu muôn hình muôn vẻ . Biết đâu mi với Hòa Nhiên sẽ có 1 cuộc sống về sau thật tuyệt vời . Bởi vì anh ấy lúc nào cũng yêu thương và trân trọng mi .

– Đừng nói chuyện của Hòa Nhiên nha . 2 đứa mình đi ăn có được không .

– Đó là mục đích của ta khi đến đây đó nhỏ .

Yên Phong không hề thổ lộ chuyện riêng tư của mình, bởi lẽ cho đến bây giờ nàng cũng không biết chuyện tình của mình sẽ tiếp diễn như thế nào ? Ra sao ? Thôi thì cứ mặc cho mọi việc như cơn sóng vỗ về khi dữ dội, ồn ào, khi cũng lặng lẽ dịu êm .

Yên Phong cùng Hà Ly đi loanh quanh, nàng cố tình đi ngang qua khu phố nhà của Hòa Nhiên . Hình ảnh cô gái cao sang tìm Hòa Nhiên cứ chập chờn trong đầu óc Yên Phong .

... Hòa Nhiên vẫn giữ thái độ cứng rắn khi Nhã Băng đề nghị cho gặp bé Tâm Nhiên . Anh giận dữ nói:

– Cô nghĩ sao mà lại đòi gặp con bé chứ! Nó đâu biết rằng nó còn có 1 người mẹ, với nó cô đã chết nhưng chết như thế nào nó cũng còn chưa hiểu nữa mà, cô thấy mặt nó rồi lại ra đi . Tốt nhất cô cũng nên xem như mình đã không có đứa con này, như thế sẽ tốt hơn cho tất cả chúng ta .

Nhã Băng xuống nước năn nỉ:

- Em về nước lần này chỉ vì muốn được thấy con bé lớn như thế nào chứ không có ý định gì khác .
- Có đúng như vậy không . Có trời mà biết, có điều tôi thấy tốt nhất cô đừng gặp nó, gặp nó cô nói sao ? Chẳng lẽ nói với nó cô là mẹ hay sao ?
- Anh Nhiên à! Em không có ý định đó đâu, anh để em gặp nó . Anh có thể nói với nó em là 1 người quen hay 1 người bạn gì cũng được .
- Nhã Băng à! Tôi không quen nói dối, vả lại cô đã có 1 cuộc sống tốt đẹp

rồi, cô hãy để chúng tôi được sống yên ổn, tôi xin cô đó .

Bất chợt Nhã Băng lên tiếng hỏi:

– Anh đã có gia đình khác chưa ?

– À! Cũng sẽ ... Cô hỏi để làm gì ?

Nhã Băng cười nói:

– Chúc mừng anh, nhưng xem ra nếu anh có vợ thì làm sao con bé không bị cảnh mẹ ghẻ con chồng chứ!

Hòa Nhiên trân mắt nhìn Nhã Băng, trong lòng không khỏi ngỡ vực, lo lắng . Thì ra cô ta về với ý định bắt con . Chẳng lẽ cô ta chưa có con nữa hay sao ? Thật ra khó xử cho anh vô cùng .

Hòa Nhiên trầm ngâm 1 lúc rồi nói:

– Cô muốn gì thì ra pháp luật mà đề nghị, chuyện đã đi qua hãy để nó đi qua . Nè! Chúng ta đã không còn ràng buộc gì, vả lại tôi là người được nuôi con bé mà .

– Chỉ tại lúc ấy em gặp tình thế nên phải đành đoạn xa con . Chứ người mẹ nào lại như thế .

– Cô đừng có nói điều gì cả, bây giờ đâu phải là lúc chúng ta ngồi lại để kể lể mọi chuyện .

– Anh lúc nào cũng bảo thủ, thật bất hạnh cho cô gái nào sẽ là vợ của anh .

Hòa Nhiên đập tay lên bàn:

– Cô im đi . Tôi nghĩ cô đừng nên tìm tôi ở bất cứ nơi đâu đâu là ở nhà hay ở công ty .

– Nếu muốn tôi không tìm anh ở đó thì hãy cho tôi được gặp con gái của tôi .

– Cô thật trơ trẽn . Tại sao cứ 1 mực đòi gặp con bé chứ!

– Đơn giản vì tôi muốn gặp con tôi . Thật ra anh để con tôi ở đâu . Tại sao tôi không gặp con bé ở đây, chẳng lẽ ...

Nhã Băng không nói tiếp, trong lòng cô nghĩ ngay đến ông bà nội của con bé, rất có thể như thế ... Phải nhanh chóng hơn anh ta vì ... Anh ta còn phải lo công việc .

Hòa Nhiên thoáng cảm nhận sự tính toán trong suy tư của Nhã Băng, anh biết cô đang nghĩ gì . Trời, cái cô gái này đã từng là vợ của anh để rồi cô đã nhẫn tâm bỏ anh không hề nuôi tiếc . Như vậy mà đòi gặp con để làm gì . Cô ta có lương tâm của 1 người mẹ hay không ? Trời ạ! Phải làm sao đối phó với cô ta đây . Rất có thể cô ta sẽ về quê cũng nên, tốt nhất đưa bé trở về đây và nhờ Yên Phong ... Hòa Nhiên cảm thấy như tìm được 1 giải pháp tương đối để đối phó với Nhã Băng .

Hòa Nhiên đuổi theo dòng suy nghĩ của mình và đôi mắt nhìn sang Nhã Băng . Thật ra cô ta là người như thế nào ? Bản chất thật của cô ra sao ? Bộ mặt thật của 1 người phụ nữ đành đoạn bỏ đứa con mới lên 2 để đi theo tình

nhân cũ ra nước ngoài . Những ngày tháng ấy đối với anh thật kinh khủng .
Thật kinh khủng và đau lòng .

Và rồi anh đã quen Yên Phong từ dạo ấy, Yên Phong thật vô tư, hồn nhiên và vô cùng duyên dáng, cô bé có bản tính đòi hỏi được 1 cái gì khi đã thật tình giúp đỡ người khác . Vậy mà mẹ anh lại không tin vào điều đó, có lẽ chuyện của Nhã Băng ngày trước đã khiến cho bà chẳng dám tin vào ai ?

(#77)

o O o

... Nhã Băng trở về khách sạn 1 mình với tâm trạng không sao giải thích được, thật ra cô có muốn bắt con về để nuôi đâu, cô có tư cách gì kia chứ, tại sao chồng cô lại muốn đưa con bé về chứ, hẳn có tư cách gì hơn cô . Chẳng biết tương lai con bé rồi sẽ ra sao, nhưng nếu con bé sống với Hòa Nhiên có lẽ con bé sẽ được sung sướng, hạnh phúc . Và lại về pháp luật cô đâu còn là người nuôi dưỡng, và mọi quan hệ của cô với gia đình anh đã không còn gì . Chồng cô có âm mưu gì không, điều đó thật khó nói vì con bé bây giờ hãy còn quá nhỏ . Nhã Băng không dám nghĩ đến chuyện xa xôi đó . Thật tình cô chỉ muốn được nhìn thấy con bé xem nó lớn lên ra sao ? Có giống nàng hay không ? Ai cũng bảo cô rất đẹp, nếu con bé giống cô có lẽ rất đẹp và xinh xắn, nhưng làm sao có thể nói lên điều này . Mặc kệ, có thể sẽ dùng mọi cách để nó lên điều này . Mấy năm qua cô vẫn chưa có thêm đứa con nào dù cuộc sống bên ấy thật tốt . Giờ đây làm sao có thể xin được nuôi để đem con bé sang bên ấy được . Lần này về, Nhã Băng muốn tìm cách để thương lượng với gia đình và nhất là với Hòa Nhiên để xem có cách nào để cô được nuôi dưỡng con bé, nếu như Hòa Nhiên đã có vợ và con bé sống bất hạnh, đằng này có lẽ ... Hòa Nhiên đưa con bé về nội nghỉ hè 1 thời gian . Nhã Băng không hối tiếc vì đã tàn nhẫn chia tay với Hòa Nhiên để trở lại với người tình cũ . Có điều bỏ con gái lúc còn nhỏ dại như thế quả thật là tàn nhẫn, nhưng lúc đó cô không thể làm khác được . Nhã Băng cố suy nghĩ để tìm cách trao đổi với ba mẹ Hòa Nhiên . Mong sao họ không thay đổi chỗ ở mặc dù ở đâu cũng có thay đổi không biết có tìm được nhà hay không ? Nhã Băng bỗng nghe nôn nao thế nào ấy .

... Chưa đến 9 giờ sáng, Nhã Băng đã tìm được ngôi nhà của gia đình Hòa Nhiên, ngôi nhà được sửa sang lại, chung quanh cũng là khu vườn nhỏ, cô bỗng ngập ngừng khi bước chân vào nhà . Nổi nôn nao bỗng dưng nhường lại cho nỗi lo lắng, hồi hộp, cô mang theo nhiều quà cáp và cô cũng chuẩn bị để đối phó với mọi người bằng những tờ đô la ... Điều này rất dễ vì mẹ Hòa Nhiên tuy khó khăn nhưng nhược điểm của bà ... Nhã Băng mỉm cười .

Ngày tháng xa xưa đã có 1 thời bà rất yêu thương nàng .

Nhã Băng gặp Hòa Phi đang định đi đâu, cô vội vào nhà và gọi ngay:

– Có phải Hòa Phi, chú Hòa Phi không ?

Hòa Phi nhìn thẳng vào người phụ nữ cao sang đang bước vào nhà . Hòa Phi lên tiếng:

– Xin lỗi, chị tìm ai .

Nhã Băng cười:

– Chú không nhìn ra tôi sao ?

– Chị là ...

– Nhã Băng .

– Chị Nhã Băng . À! Chị về nước bao giờ .

– Chú không mời tôi vào nhà à!

– Dạ! Xin lỗi, ở nhà đang không có ai, tôi định đi có chút việc .

– Chú không đuổi tôi chứ!

– Xin lỗi . Tôi không dám, tại sao tôi phải làm như vậy .

– Như vậy là chú không hoan nghênh sự có mặt của tôi ở đây rồi . Nhưng xin chú thông cảm, tôi muốn gặp ba mẹ . À! Xin lỗi, cho tôi gặp cả nhà ta có được không ?

Cả nhà có nghe Hòa Nhiên dặn dò về việc này nên cũng định tìm cách đối phó, không ngờ sáng nay chị ta đến sớm thế này, Hòa Nhiên định đưa bé Nhiên trở về nhà . Vậy mà người phụ nữ này đã tìm đến trước 1 bước rồi . Thật là không ngờ .

Hòa Phi nhìn đồng hồ tay rồi nói:

– Xin lỗi chị ...

Nhã Băng nhăn mặt nói:

– Được rồi, chú không cho tôi vào nhà thì tôi đi vậy . À! Mà thôi, tôi về đây .

Nhìn vẻ mặt và thái độ của Nhã Băng, Hòa Phi bỗng e ngại, quả thật là người phụ nữ này đã 1 thời là chị dâu của anh mà bây giờ sao chị ta kỳ lạ đến thế . Có lẽ Nhã Băng nghĩ mình là Việt kiều nên tỏ vẻ kiêu kỳ, mà thôi mặc kệ cô ta . Hòa Phi gật đầu chào rồi lên xe và phóng đi .

Nhã Băng tìm cách để đối phó với mọi người trong gia đình Hòa Nhiên .

Nhã Băng kêu xe chạy ra chợ và tìm 1 nơi đỗ xe rồi 1 mình nằng đi loanh quanh chợ .

Như 1 người dân nơi đây, Nhã Băng cứ đi hết khu bán vải sang khu bán đồ chơi, đi loanh quanh nơi bán thức ăn . Đi tới, đi lui mãi và tìm nơi để ghé vào ăn trưa .

Và thật may mắn cho cô, dường như 2 bà cháu đang đi ở đâu đó, Nhã Băng bèn gót và đến gần . Thật ra, người đàn bà không phải là mẹ của Hòa Nhiên, có lẽ vì nôn nóng mong được gặp con nên cứ thấy người đàn bà đứng tuổi đi cùng 1 đứa bé là nằng ngỡ là bà Hòa và đứa con gái . Đi gần suốt cả buổi sáng nhưng cũng không có chút hy vọng nào, Nhã Băng đành quay trở lại nhà bà Hòa, nhất định cả ngày hôm nay phải tìm gặp họ .

Thật may cho Nhã Băng, cô gặp 2 bà cháu đang trở về nhà . Nhã Băng cho

dừng xe và chạy vội theo khi bà vừa bước vào trong sân nhà .

Nhã Bẵg kêu:

– Thưa mẹ ... mẹ ...

Bà Hòa quay mặt lại . Nhã Bẵg lặp lại .

– Thưa mẹ, có nhận ra con không .

Bà Hòa nhìn chằm chằm vào Nhã Bẵg rồi lắc đầu . Nhã Bẵg đặt tay lên vai bà, trong lòng cô vô cùng vui sướng:

– Mình vào nhà đi mẹ, xin phép cho con được gọi như vậy .

Thấy nhà vắng vẻ, Nhã Bẵg càng mừng thầm trong lòng . Cô lên tiếng:

– Sao ở nhà không có ai vậy mẹ .

Bà Hòa lên tiếng:

– Sao cứ gọi tôi như thế ... Cô ...

– Thưa mẹ, con vừ về nước được hơn tuần nay . Mẹ thấy con có khác không mẹ .

Bé Tâm Nhiên lên tiếng khi thấy bà và khách trò chuyện .

– Bà ơi! Con vào nhà .

– Ừ .

– Cháu à! Thưa mẹ ...

Bà Hòa kéo Tâm Nhiên vào rồi nói:

– Cháu vào nhà đi .

Đợi cho bé Tâm Nhiên vào trong nhà, bà Hòa lên tiếng:

– Cô đến chúng tôi để làm gì, chúng ta không còn liên quan gì nữa .

Nhã Bẵg tự nhiên nắm tay bà Hòa và nói:

– Mẹ à!

– Đừng gọi tôi như thế khó nghe lắm .

– Mẹ à!

– Cô muốn gì ? Nhớ đừng gọi tôi như thế, đừng tìm chúng tôi, chúng ta chẳng còn quan hệ gì cả, tôi không dám, hãy gọi tôi như bình thường để nghe hơn .

– Mẹ à! Con xin mẹ . À! Con có 1 số quà biếu gia đình mình .

Bà Hòa lên giọng:

– Cô muốn gì ?

– Hay con mời mẹ đi ăn trưa, con sẽ trình bày cho mẹ rõ .

– Xin lỗi . Chúng tôi với cô chẳng còn quan hệ gì xin cô hiểu cho điều này .

Chúng tôi không hoan nghênh cô đâu .

Nhã Bẵg lấy phong thư và đặt vào tay bà Hòa, nàng tha thiết nói:

– Mẹ à! Con xin biếu mẹ 1000 đô . Thật ra con không có ý đồ gì đâu mẹ, con về đây lần này 1 mình nên muốn ghé nhà ta xem con bé của con đã lớn như thế nào . Có thể thôi, mẹ xem có cách nào cho con gặp con bé hay không ?

– Thì cô đã gặp nó khi nãy rồi đó .

Nhã Bẵg cười:

– Như vậy là con chỉ thấy nó thôi . Hay mẹ kêu nó ra chơi 1 chút đi, mẹ nói con là người quen được rồi .

Thấy Nhã Bẵg vui vẻ, bà Hòa không ngờ vực như lời Hòa Nhiên cảnh báo, bà dò xét Nhã Bẵg:

– Mục đích của cô là như thế sao ?

– Mẹ nghĩ xem chẳng lẽ con lại nhìn con gái của con hay sao ? Vả lại nhận để làm gì, khi con chỉ ở đây 1 thời gian ngắn rồi sẽ trở về Mỹ .

Nhã Bẵg năn nỉ và nói ngọt với bà Hòa 1 lúc, bà siêu lòng và cho con bé ra chơi . Cô đã khiến cho bà Hòa cảm thấy vui hơn và rồi cô lại đưa con bé đi mua sắm và bữa chiều sẽ mang về trả cho Hòa Nhiên vì cô sẽ về Vũng Tàu, Nhã Bẵg đã khôn khéo nên bà Hòa rất vui vẻ và cho bé Tâm Nhiên theo cô .

...

Buổi chiều tan việc là Hòa Nhiên về Bà Rịa ngay . Biết ra việc này anh vô cùng đau khổ và trách mẹ .

– Mẹ ơi! Con đã báo cho cả nhà biết trước rồi, không ngờ cô ấy lại đi trước 1 bước .

Cả nhà ai cũng trách bà Hòa, bà chỉ lên tiếng:

– Tôi nghĩ đàn bà mà, bỏ con rồi nhớ con, chớ bắt con để làm gì, bộ để đem đi nước ngoài lắm hay sao, nó bảo có thể sẽ đưa con bé về nhà luôn . Hay là con về nhà có lẽ nó sẽ đưa con đến đó .

Bà Hòa đưa tấm thiệp nhà hàng khách sạn "Hải Đăng" ở Vũng Tàu và nói:

– Nó ở đây nè, có gì con trở về và đến tìm nó .

Hòa Phi buồn bã nói:

– Mẹ thật là bị mấy tờ đô la của chị ta mà quên hết mọi chuyện .

Bà Hòa giận:

– Tiền à! Ủ! Ai lại không mê . Nhưng mẹ có "ngừa" tay xin cô ta đâu ?

Hòa Nhiên trầm ngâm lo lắng, rất may là anh chưa nói ý nghĩ của mình về việc cho bé Nhiên ở cùng với Yên Phong trong thời gian này, để Nhã Bẵg không biết và không tìm đến quấy phá anh .

Mọi người tìm cách để gặp Nhã Bẵg . Hòa Nhiên đi cùng mẹ tìm về nhà cha mẹ của Nhã Bẵg, còn Hòa Phi, Hòa Hân cũng xách xe đi loanh quanh . Đến tối cũng không nghe Yên Phong báo tin về, Hòa Nhiên tức tốc trở về Vũng Tàu . Sau khi đã bàn mọi việc với gia đình .

Hòa Phi cứ trách móc bà Hòa mãi:

– Đã anh Hòa Nhiên báo trước rồi, vậy mà mẹ còn nghe cô ta, con giận mẹ ghê!

– Ai mà biết nó lừa mình . Mà nó bắt con bé để làm gì, chẳng lẽ nó ở lại Việt

Nam luôn chờ trở về bên Mỹ thì làm sao đưa con bé đi được .
Hòa Hân định theo Hòa Nhiên về Vũng Tàu, nhưng phải ở lại để cùng bà Hòa tiếp tục tìm Nhã Băng .
Hòa Nhiên trở về nhà vừa đúng 10 giờ đêm .
Yên Phong đợi anh ở nhà cô kêu lên khi thấy Hòa Nhiên:
– Kia! Sao trông mặt anh mệt mỏi quá vậy . Để em nấu cái gì cho anh ăn rồi nói cho em nghe chuyện gì đã xảy ra .
Dừng xe ở góc nhà rồi bất chợt ôm chầm Yên Phong, Hòa Nhiên thốt lên trong nghẹn ngào .
– Bé, bé Tâm Nhiên bị bắt cóc rồi, bị người ta bắt đi rồi .
Thấy Hòa Nhiên xúc động, Yên Phong cũng hoảng hốt nói:
– Anh nói bé Tâm Nhiên bị bắt cóc, nhưng ai, ai bắt chứ . Chuyện gì đã xảy ra ... anh ...
Chợt nhớ đến địa chỉ khách sạn "Hải Đăng" . Anh nói:
– Đi với anh .
Yên Phong ngạc nhiên:
– Anh đang mệt, hay vào tắm cho khỏe đã .
– Không! Em đi với anh có được không thì bảo, anh nhờ em đó .
Yên Phong trở mắt nhìn Hòa Nhiên, cho đến lúc này anh cũng chẳng hiểu gì cả, chỉ biết sau khi đi làm về được 1 lúc thì anh điện báo sang nhà anh đợi xem có 1 phụ nữ nào đưa bé Nhiên về thì cố gắng giữ lại, nhất là bé Tâm Nhiên . Nàng tức tốc đến nhà anh lúc trước 7 giờ cho đến bây giờ . Vậy mà còn cau gọng với nàng nữa .
Như chợt biết mình vô lý, Hòa Nhiên đặt 2 tay vòng lên cổ Yên Phong rồi nhẹ giọng:
– Xin lỗi em, Yên Phong, anh đang có chuyện rối lăm, anh sẽ giải thích cho em rõ . Hãy đi cùng anh đến khách sạn Hải Đăng .
Trời ạ! Anh đưa nàng đến khách sạn để làm gì ... Trong đầu Yên Phong cứ lờn vờn hình ảnh 1 người phụ nữ nào đó mà nàng biết cô ta đã đến công ty tìm anh . Chẳng lẽ anh lại có quan hệ với 1 phụ nữ khác ngoài nàng . Nhưng chuyện đó có gì liên quan đến việc bé Tâm Nhiên bị bắt cóc . Yên Phong chỉ biết ngồi sau xe để xem anh đưa nàng đến khách sạn với mục đích gì, nếu như anh có ý đồ xấu, nhất định nàng sẽ từ bỏ anh ngay, Yên Phong tự nghĩ như thế, suốt đoạn đường đến khách sạn Hải Đăng nàng chỉ im lặng với mớ suy nghĩ rời rạc trong đầu những ngày qua Hòa Nhiên thật đáng ngờ . Anh chạy trốn ai mà lại tìm đến nàng rồi bây giờ lại muốn ràng buộc nàng chẳng ? Thật là đê tiện . Thật là ...
Dừng xe trước cổng khách sạn, anh nói:
– Để anh gọi xe rồi vào đây với anh, anh muốn tìm xem con bé Tâm Nhiên có bị đưa đến đây hay không ?

Yên Phong thở phào nhẹ nhõm, lại là chuyện khác rồi . Vậy mà nàng lại hiểu lầm anh . Thật là xấu hổ .

Yên Phong lẳng lặng theo anh, và tự nhủ sẽ làm theo những gì anh cần . Có lẽ anh đang có chuyện rắc rối lắm đây! ...

Đề Năng Mai Lên

Chương 8

Nhìn vẻ mặt của Hòa Nhiên, Yên Phong không nỡ trách cứ mãi . Nàng cũng yên lặng nhìn ra biển . Đêm thật sâu vậy mà anh cứ ngồi lặng mãi .

1 lúc, Yên Phong lên tiếng:

– Mình về đi anh rồi sẽ tính . Phải chi anh cho em biết trước về việc này .

Hòa Nhiên nắm chặt tay Yên Phong:

– Anh xin lỗi, chỉ vì chúng mình đang gặp chuyện không vui nên anh không thể cho em biết về việc mẹ của Tâm Nhiên từ Mỹ trở về . Anh sợ em không vui .

– Chớ không phải anh giấu em nên em mới ngờ vực, và để rồi ...

– Yên Phong ơi! Anh biết làm sao đây nếu không tìm được bé Nhiên .

– Sao mình lại không báo công an hỏi anh ?

– Ừ! Anh cũng có ý định đó . Nhưng mẹ bảo về khách sạn tìm không ngờ cô ta lại đi Sài Gòn . Ngày mai em đi với anh nhé!

Yên Phong gật đầu:

– Tất nhiên rồi, cho nên bây giờ anh phải về để còn thu xếp mọi việc . Và lại anh phải nghỉ ngơi một chút chứ!

– Anh lo cho bé Tâm Nhiên quá!

Yên Phong cố an ủi anh:

– Em nghĩ chắc chị ấy cũng không nỡ hại con bé đâu . Dẫu sao cũng là con của mình mà!

– Anh không có chút tin tưởng nào đối với người phụ nữ đã bỏ rơi đứa con .

– Mình về thu xếp công việc và chờ đợi xem ở khách sạn họ báo tin gì hay không ?

– Anh không chờ nổi, nếu không có em anh đã đi Sài Gòn ngay .

– Đừng xúc động quá anh, không khéo anh lại bệnh đó .

Thuyết phục mãi Hòa Nhiên mới chịu về nhà, trời đã khuya lắm rồi . Vậy mà anh cứ trần tọc mãi bên tách cà phê nóng . Yên Phong cũng ngồi bên cùng thao thức suốt .

Hòa Nhiên kéo nàng ngả dài trên ghế salon rồi nói:

- Tôi nghiệp cho em quá . Tự dưng lại phải thức suốt đêm vì anh . Ngủ đi em, sáng mai anh sẽ đến công ty xin phép vài ngày để chúng ta đi tìm con bé . Chẳng biết hạnh phúc của chúng ta bao giờ mới nắm bắt được đây . Về Sài Gòn chắc là không thể ghé nhà em được, vì ba mẹ đâu có ủng hộ chúng ta .
- Không sao đâu anh .
- Không được, để anh tìm chỗ ở .
- Thì cứ lên trên đó rồi tính .
- Anh không biết sẽ phải bắt đầu từ đâu .
- Vẫn chưa liên lạc được với tài xế xe mà chị ấy thuê hay sao ?
- Ủ! Có lẽ cô ta đã mua chuộc cái gã tài xế cho nên chủ khách sạn vẫn chưa liên lạc được .

Bất chợt Hòa Nhiên hốt hoảng:

- Không biết người phụ nữ đó còn làm điều gì nữa đây . Có ở trong tổ chức mua bán trẻ em và phụ nữ hay không .
- Chẳng lẽ lại "tán tận lương tâm" như thế . Nếu vậy phải báo cho công an để họ giúp chúng ta anh à! Không thể chần chờ được, sáng nay nhất định anh phải báo cho công an biết .
- Có lẽ anh phải làm thế . Càng nghĩ anh càng giận mẹ ghê . Tại sao mẹ lại dễ dàng như thế . Thật là quý quái, cô ta thấy ba đồng đô la là mẹ anh chóa ngay . Thật là ...
- Thôi đi anh đừng trách mẹ như thế . Vấn đề quan trọng là anh phải tính toán xem sẽ làm sao đây .

2 người cứ to nhỏ bàn bạc với nhau suốt đêm và đến khi họ mê mệt ngủ thiếp đi tự lúc nào không hay . (100)

o O o

Hà Ly nhận được tin của Yên Phong báo sẽ lên thành phố vài ngày để tìm con gái Hòa Nhiên, cô cũng lo cuống lên vì tuy chưa gặp bé Tâm Nhiên nhưng nghe Yên Phong nhắc mãi lên Hà Ly cũng cảm thấy gần gũi với con bé .

Thế Kha cũng đang có mặt ở thành phố nghe tin này anh bàng hoàng, chẳng lẽ thời đại này mà vẫn còn có kiểu bắt cóc như vậy hay sao ?

Thế Kha nói với Hà Ly:

- Chúng ta phải giúp họ .
- Anh không lo công việc của anh hay sao ?

Thế Kha cười:

- Yên tâm đi cô bé, trước sau gì anh cũng sẽ chuyển công tác về đây thôi .

Hà Ly chợt nói:

- Vậy dự định đi Đà Lạt thì sao hở anh ?
- Em thấy thế nào ?

Hà Ly ngáp ngừng:

– Mình đi có ít ngày, chắc không sao đâu .

– Vậy ...

Thế Kha hiểu ý nên nói với Hà Ly:

– Em không phải thuê thêm phòng, kêu họ cứ ở tạm đây ít ngày để lo công việc . Khi nào chúng ta trở về sẽ tính chứ thuê nữa để làm gì . À! Bây giờ anh có chút việc đến chỗ của gia đình người chị họ, em ở đây tìm cách giúp Yên Phong .

Mặc dù trước đó Thế Kha rất thích Yên Phong nhưng giờ đây tình cảm nằng với anh thật gắn bó, thời gian quen nhau không bao lâu nhưng anh vào nằng đã dự định tiến tới hôn nhân, nghĩ đến chuyện này Hà Ly cũng chưa muốn, nhưng chẳng biết nghĩ sao ? Trong tình cảnh này không thể kể cho Yên Phong nghe được, Hà Ly mong gặp Yên Phong để giao căn phòng trọ và dặn dò bạn đôi chuyện mới đi cùng Thế Kha .

Đến chiều khoảng 4 giờ, Hòa Nhiên và Yên Phong mới tìm đến chỗ thuê trọ mà Hà Ly đã tìm . Hà Ly kêu:

– Sao 2 người lên trễ quá vậy ?

Yên Phong cười:

– Đâu có . Anh Nhiên và Yên Phong đã đi dạo khắp thành phố từ sáng đến bây giờ đó .

– Trời ạ! Đã ăn uống gì chưa .

Hòa Nhiên cười:

– Lên Sài Gòn mà sợ đói gì, chỉ sợ không có đủ tiền để mà ăn đó thôi .

Hà Ly vui tươi:

– Cái anh này . À! Yên Phong nè, ta giao lại phòng này cho mi, nếu cần sang nhà chủ ... để trao đổi nhé!

– Còn mi thì sao ?

– Ta không ở đây, anh Kha ở, nhưng bọn này định đi Đà Lạt đấy .

Yên Phong đặt tay lên vai Hà Ly:

– Ta có làm phiền mi không ?

– Phiền gì chứ, con nhỏ này . Có gì nhớ báo cho ta biết với, bây giờ ta đi công việc riêng nhé .

Hà Ly đã chuẩn bị túi xách đồ đạc và Thế Kha đã mang đi đến chỗ của người chị họ .

Hà Ly đi rồi, Hòa Nhiên ngã dài trên giường, thật mệt mỏi . Giọng anh đầy vẻ lo lắng:

– Chẳng biết ở nhà thế nào rồi .

Yên Phong tựa vào người Hòa Nhiên:

– Anh đã báo công an rồi, và lại theo lời của chủ khách sạn ở Vũng Tàu thì chị ấy đã thuê xe và tài xế đưa đi chơi ở thành phố, em nghĩ khoảng vài ngày sẽ về ngay .

- Lúc ấy, không biết con bé sẽ ra sao ? Anh thật có lỗi với con gái của anh .
- Đừng nói như thế nữa . Em tin là mình sẽ có tin tức của con bé, anh nghỉ ngơi một chút đi rồi chúng ta sẽ đi tìm nữa .

Hòa Nhiên ôm ghì Yên Phong rồi nói:

- Tội cho em quá . Vì anh mà phải vất vả toàn những chuyện đầu đầu không hà . À! Em có định về nhà thì cứ đi đi, bây giờ đến tối chắc cũng khó mà tìm được, anh ở đây được rồi .

Yên Phong ngã dài bên cạnh anh rồi nói:

- Em đi lên đây cùng anh là vì bé Tâm Nhiên, anh không định để em ở đây với anh hay sao ?

Hòa Nhiên choàng tay gối đầu cho người yêu, giọng anh xúc động:

- Chỉ vì anh không nở bắt em phải khốn khổ lê la khắp thành phố biển bây giờ lại lên Sài Gòn, cứ lang thang, như thế này cũng đâu phải là cách phải không em ?

- Đành là như vậy, nhưng biết làm sao hơn vì con bé là con gái của anh, không lo làm sao được .

Trò chuyện một lúc dường như sự mệt mỏi đã làm cho họ thiếp đi . (106)

o O o

Đến Đà Lạt, Thế Kha và Hà Ly không đi cùng mọi người vì 2 người muốn được thoải mái hơn trong mọi việc, Hà Ly nói:

- Em có người cô ở Đà Lạt, mình sẽ ghé thăm cô .

Thế Kha cũng cười nói:

- Anh cũng có mấy người bạn, tụi nó nhấc anh lên đây chơi hoài . Nè! Mình không về cùng với mọi người nhé!

- Vâng!

- Chị Phương Trầm bảo đi có vài ngày thôi, anh muốn ở đây một tuần may ra ...

- May ra cái gì ?

- May ra mới tìm đến được với mấy thằng bạn .

Bỗng dưng Hà Ly hỏi:

- Không ngờ anh lại có thể về Sài Gòn để làm nhanh đến thế .

- À! Gia đình chị Trầm ở nước ngoài nhiều, nên mấy công ty cứ phải sang lại . Bà ấy lúc đầu không định đi, bây giờ trở chứng muốn đi .

- Sao ?

- Ai biết được . Em muốn biết, có dịp anh cho gặp họ, dạo trước nghe đâu vì ông chồng này mà "bà chị" này không đi, còn bây giờ anh không biết .

- Em cũng đâu muốn biết về họ để làm gì .

- Vậy thì tốt . Anh cũng ít khi quan tâm đến chuyện người khác . Bây giờ đã đến Đà Lạt, chúng ta ghé đâu trước ?

Hà Ly cười:

- Thuê chỗ ở ...
- Sao em bảo ghé nhà cô .
- Ghé chơi chứ có phải ở lại đâu ?
- À! Vậy thì bây giờ đi thuê chỗ rồi chuẩn bị đi ăn, anh đói rồi đó .

Hà Ly chỉ tay vào trán Thế Kha:

- Xấu ăn nghe .

Hà Ly nghĩ đến tháng ngày sắp tới, Thế Kha sẽ về thành phố để làm, không ngờ anh chàng lại tốt số đến thế, thật ra gia thế anh chàng cũng khá tốt . Nghe đâu người chị họ định giao công ty lại cho Thế Kha, hình ảnh người phụ nữ tuyệt đẹp đầy kiêu hãnh kia với uy quyền và tiền tài . Hà Ly chợt giật mình . Trời ạ! Có phải chăng đây là người phụ nữ mà người yêu của Yên Phong đã phản bội con nhỏ để đến với sự quyến rũ của tiền tài và sắc đẹp . Trời ạ! Đúng rồi, giá như có gặp anh chàng Duy Đăng chắc chắn rằng Hà Ly sẽ nhận ra ngay . Nhưng sao lần này anh ta không đi cùng chứ ? Nghĩ đến điều này, Hà Ly nuối tiếc, giá như nàng đoán ra việc này sớm nhất định nàng sẽ kêu Thế Kha ở cùng khách sạn với họ . Nàng muốn khám phá mọi việc . Trời ạ! Nếu như Thế Kha không gặp nàng mà anh với Yên Phong thì sao nhỉ ? Cho đáng đời một kẻ bạc tình chỉ vì ham giàu sang . Nhất định sẽ kêu Thế Kha đến thăm họ để có dịp khám phá mọi việc .

...

Suốt cả ngày đi chơi ở khu rừng ái ân, ở thung lũng tình yêu, Hà Ly cảm thấy mê say với cảnh vật, chiều qua ghé thăm cô Thuần, Hà Ly bị rầy một trận vì không chịu ghé nhà cô để ở . Thế Kha còn hứa hẹn thay cho nàng là sẽ ghé chơi một ngày trước khi về .

Phương Trâm gọi điện nhắn Thế Kha đến nhà hàng cùng ăn bữa tối, một bữa tiệc dưới ánh lung linh của những ngọn nến, Phương Trâm và những người thân cùng nâng cốc . Phương Trâm nói với ông bà giám đốc gì đó, rồi quay sang Thế Kha, Phương Trâm nói:

- Cậu Kha quyết định lên thành phố là tốt nhất . Cậu đã học ở nước ngoài về thì phải ở thành phố, đáng lẽ ở bên Úc hay bên Mỹ ai lại có điều kiện mà lại về quê . Nè! Định giới thiệu cô em dâu ở Mỹ về, vậy mà buổi chiều cô ấy đưa con bé đi chơi, chắc đưa con gái mua sắm ở siêu thị rồi .

Hà Ly có nghe Thế Kha nhắc đến họ nhưng những ngày qua họ không đi cùng nên Hà Ly cũng không biết họ là ai ?

Thế Kha chợt hỏi:

- Chị ấy không ở cùng các chị hay sao ?

Phương Trâm lắc đầu:

- À! Không vì con bé nó không quen .

Như sợ phải nói nhiều nên Phương Trâm im bặt . Hà Ly ngồi nghe và bất chợt nghe tim mình đánh "lô tô", cô bé cũng không hiểu sao, ước gì được

gặp 2 mẹ con người phụ nữ này . Vả lại ... Hà Ly cũng không biết gì về họ . Trời ơi! Bỗng dưng Hà Ly nghe nao nao như mình sắp phát hiện ra một điều gì, nhưng rồi buổi tiệc cũng kết thúc và người phụ nữ cũng không thấy xuất hiện, Hà Ly cười thầm cho sự cả nghi của mình . (111)

o O o

Phương Trâm nói với Nhã Băng:

– Thôi các người ăn sau nhé . Ngày mai gặp lại .

Đợi cho Phương Trâm lên xe đi khuất, Nhã Băng cũng kéo Tâm Nhiên lên xe và nói với người tài xế:

– Anh đưa 2 mẹ con tôi đến nhà trọ và chúng ta ăn ở đây luôn nghe .

Người tài xế tỏ vẻ e ngại:

– Cô à! Đã mấy ngày rồi tôi không nhần về cho giám đốc không khéo tôi bị đuổi việc .

– Anh sợ đuổi việc à! Tôi nghĩ tôi có thể giúp anh có một chiếc xe thể này để anh chạy riêng . Nếu như anh bị đuổi việc, tội gì anh phải làm công .

Quán trọ Thạch Thảo tuy nhỏ nhưng thật ấm cúng bởi không gian thật đẹp, trên đôi đầy hoa thạch thảo và dã quỳ, Nhã Băng đã cố tách riêng mọi người để không ai biết .

Cô bé gương mặt đầy nước mắt, giọng nức nhen nó hỏi:

– Chùng nào cô đưa cháu về ba và nội . Sao bà nội cho cháu đi với cô vậy .

– Thôi cháu ăn cơm đi, đừng có hỏi . Nè! cháu có muốn gọi cô là mẹ không ?

Con bé lắc đầu:

– Không đâu . Mẹ Nhiên đã chết rồi .

– Sao ? Ai nói với cháu vậy ?

– Ba nói, ông nói, ở nhà ai cũng nói như vậy .

– Còn cháu, cháu có biết không ?

– Không biết, ba bảo cô Phong sẽ thế làm mẹ của cháu đó .

– Cô Phong nào ?

– Là bạn của ba .

– Cô có thích cháu không ?

– Ba bảo không có cô Phong cháu đã không còn nữa . Không còn là sao hở cô ?

Nhã Băng ôm chầm con bé, nàng nhen ngào, đã mấy năm từ khi cô về Vũng Tàu và đưa bé đi Sài Gòn rồi đi Đà Lạt, cô đã nhờ anh tài xế đi cùng và tắt mọi liên lạc để không ai quấy rầy, cô biết làm thế này sẽ kinh động Hòa Nhiên, nhưng cô không còn cách nào vì Hòa Nhiên nhất định không cho cô gặp con bé . Thật ra cô chỉ muốn gặp con bé trước còn những dự tính khác thì sẽ tính sau . Vợ chồng của người chị họ của chồng cô bây giờ muốn có đứa con nuôi và họ muốn đưa con bé vào với danh nghĩa là con của người

chị để sau đó đưa con bé ra nước ngoài . Nhã Băng đành liều lĩnh hành động điên rồ là đưa con bé đi chơi loanh quanh và mua sắm cho con bé với mong lấy được tình cảm ở con bé . Nhưng xem ra con bé là một đứa bé rất ngoan . Buổi tối khi con bé đã ngủ say, Nhã Băng ngồi một mình với cốc rượu trên tay . Sẽ phải đối diện với sự thật là trả con bé về, nhưng rất may những ngày qua gã tài xế này đã ủng hộ cô bằng cách im lặng . Thật ra cũng không dễ dàng gì, đâu phải những tờ đô la kia đã thu phục được anh chàng tài xế láu cá này .

Ôm con bé trong tay, Nhã Băng cảm thấy xót xa vô vàn, tại sao nàng lại ra nông nỗi này, bây giờ trở về Vũng Tàu ư, nàng sẽ ra sao ? Hay là nhờ gã tài xế đưa con bé về Bà Rịa rồi trở lên thành phố nàng sẽ đưa cho hẳn một số tiền để hẳn mang hộ nàng một ít hành lý còn bỏ ở khách sạn . Không nên trở về, biết đâu ... Những ngày qua, Nhã Băng cảm thấy như có mây mù giăng khắp lối, nàng không đủ sáng suốt để tỉnh nhận được mọi điều, nàng chỉ biết rằng được thấy mặt con, được ăn cùng con rồi dẫn con đi mua sắm . Tất cả như trong một giấc mơ, giấc mơ đẹp .

Con bé thức dậy và gào thét lên đòi ba và cô Phong nào đó, Nhã Băng bực mình xằng giọng:

– Cháu có dậy không, cô đưa đi ăn rồi đi vườn hoa chơi .

Con bé vẫn nằm và râm ran khóc, khóc mãi .

Nhã Băng cũng mệt mệ đi một lúc đến khoảng 8 giờ sáng cô mới thức dậy, con bé vẫn ngủ say . Sờ trán thấy nóng ran, Nhã Băng lo cuống lên, nàng gọi gã tài xế vào và hỏi:

– Có phải con bé bị bệnh rồi không anh, bây giờ phải tính sao ?

– Mua thuốc cảm cho nó uống . Chắc lên đây không chịu lạnh quen .

– Nhưng nó nóng sốt mà .

Gã tài xế cãi:

– Thì cảm cũng nóng sốt vậy .

– Trời ơi! Tôi phải làm sao đây ? Nó có sao hay không ?

Gã tài xế ra vẻ suy nghĩ rồi nói:

– Hay chúng ta đưa nó đi bác sĩ .

– Biết bác sĩ ở đâu mà đưa đi .

– Thì hỏi người ta . Nè, cô sửa soạn cho nó đi tôi chuẩn bị xe . Thật là ...

Anh ta định nói phiền phức, tự dưng lại lo chuyện đâu đâu, nhưng gã lại im bặt .

Và rồi trên đường họ cũng đưa được con bé vào một phòng mạch tư của bác sĩ Thạch và con bé phải ở lại phòng mạch cùng với Nhã Băng . Con bé bị viêm phế quản, và không khí lạnh đột ngột đã ảnh hưởng đến sức khỏe con bé .

Bác sĩ dặn dò:

– Phải cẩn thận chăm sóc cho cháu . Cháu bị mất sức ...

Nhã Bạng vô tình:

– Sao ? Mấy ngày nay đưa cháu đi chơi đây đó, tôi bồi bổ cho nó nhiều lắm .

– Bà tưởng cho ăn uống như vậy là đủ à! Con bé bị kiệt sức vì nhiều lý do lắm đó!

– Thật là tôi không hiểu ra làm sao nữa .

– Bà cho nó đi du lịch à! Bà ở đâu .

– À! Chúng tôi ở thành phố .

– Lên đây được bao lâu rồi ?

– Dạ, mới có 2 ngày .

– 2 ngày à!

Nhã Bạng cau mặt:

– Sao bác sĩ hỏi nhiều việc đâu đâu quá vậy ?

– À! Xin lỗi . Tại bà chưa rõ, tôi muốn biết chỗ để định trạng được tình hình sức khỏe của cháu .

Nhã Bạng lo lắng hỏi:

– Tôi muốn đưa nó về Sài Gòn ngay có được không ?

– Nó đang bệnh, đợi vài ngày rồi hãy tính .

– Cháu phải ở đây bao lâu ?

– Để khỏi bệnh phải ở lâu đấy, có thể một tuần hoặc hơn .

– Trời đất, có phải vì đây là bệnh viện tư nên ...

Bác sĩ Thạch cướp lời Nhã Bạng:

– Cô lại suy đoán thật tai hại cho chúng tôi rồi, chúng tôi vẫn làm việc ở bệnh viện đây . Cô đã đưa bệnh nhân đến phòng mạch của chúng tôi sao lại có những suy nghĩ phiến diện như thế!

– A! Không phải như thế đâu, thưa bác sĩ .

Nhã Bạng chợt lo lắng vì sợ bác sĩ hiểu lầm mình nên cô im lặng, trong lòng cô bây giờ không biết phải tính thế nào, giá như cô đừng đưa con bé đi Đà Lạt, cứ ở thành phố chơi một tuần rồi trả con bé về . Bây giờ thì cả nhà của bé Nhiên đang lao xao đi tìm để đưa con bé trở về, liệu họ có báo công an hay không, nằng tin rằng gia đình Hòa Nhiên sẽ không làm như thế vì bé Nhiên đang đi cùng cô và nhất là mẹ của anh đã nhận số tiền nằng gửi cũng đủ làm quà khá tốt rồi còn gì . Nhất định họ sẽ không báo công an . Nhưng để đề phòng nằng sẽ cho gã tài xế đem con bé trả lại . Đúng như dự định .

Gã tài xế mang thức ăn cho Nhã Bạng rồi nói:

– Hay là cô đi ăn, ở gần đây có quán ăn, tôi trông con bé giúp cô cho, sợ tôi mua thức ăn không vừa ý cô .

Nhã Bạng cười:

– Như thế là tốt lắm rồi . Anh nhớ những gì chúng ta thỏa thuận chứ, đừng để mọi người ở đây ...

Gã tài xế nhăn mặt:

– Bà không tin tôi à! Tôi đã làm công việc đưa đón bà suốt gần một tuần nay, làm thì phải cho trót chứ .

Nhã Bẵg cười:

– Vậy thì tốt quá . Tôi chỉ sợ anh không giữ đúng lời .

– Đã "đồng kham cộng khổ" bao nhiêu ngày qua rồi, cô tưởng tôi muốn mà được sao ?

– Thôi được rồi, thì anh đã "lời" quá rồi còn gì ?

Gã mỉm cười:

– Chỉ trong tích tắc của hiện tại thôi chớ, rồi cốt khí vẫn hoàn cốt khí .

Nhã Bẵg im lặng, càng nói với gã càng sa đà, xem ra gã này cũng không vừa . Thực ra các nhà nghề tài xế đều như vậy . Nhã Bẵg không muốn bàn thêm chuyện gì nữa, cô chỉ mong sao bé Nhiên khỏe để đưa con bé trở về nhà, lúc này đây Nhã Bẵg mới cảm thấy mình đã quá liều lĩnh . (123)

o O o

Mấy ngày nay Thế Kha và Hà Ly thường cùng ăn trưa hoặc ăn tối với những người chị họ của Thế Kha, Hà Ly cố tình để xem có gặp một người phụ nữ mà chị Phương Trầm của Thế Kha có nhắc đến, không ngờ 2 ngày nay không gặp .

Họ lại sắp trở về Sài Gòn . Thế Kha chợt nói:

– Hay chiều nay chúng ta đến Đà Lạt Sứ Quán, đêm nay sẽ được sinh hoạt bên ánh lửa bập bùng với người dân tộc .

Phương Trầm cười nói:

– Chị cũng muốn nhưng định ngày mai trở về Sài Gòn .

– Thêm một ngày nữa có sao đâu chị .

Phương Trầm tỏ vẻ lo lắng:

– Nhưng không biết cô Nhã thế nào mà mấy ngày nay lại không đến, nó bảo nó sẽ không về cùng vì còn muốn ở chơi thêm ít hôm để sau đó còn về Mỹ . Hà Ly chăm chú nghe, nhiều lần định hỏi nhưng rồi lại thôi, Hà Ly chợt cười thầm có cái tính nhà báo của mình . Rõ ràng nghề báo đã khiến cho Hà Ly hay liên tưởng sự việc, để rồi tự đùa với mình về bệnh nghề nghiệp .

– Sao chị ấy lại không đi chơi cùng hờ chị .

Thế Kha tự dưng buông lời . Phương Trầm cười:

– Ôi! Để ý làm gì, lần này về, thằng em của chị không về là vì muốn cho nó có điều kiện để đi tìm lại đứa con riêng . Nhưng thôi, có lẽ vì thế con nhỏ muốn được thỏa thích mua sắm cho con bé .

Hà Ly nắm tay Thế Kha, 2 người tự dưng nhìn nhau và như có một giác quan thứ 6 kỳ diệu mách bảo, nên cả 2 cùng im lặng, Hà Ly càng thót tim khi nghe điều này, nhưng nếu hỏi ra thì e rằng họ sẽ ngờ vực .

Phương Trầm như thanh minh với Thế Kha:

– Thế Kha đi tu nghiệp ở Úc bao năm qua nên đâu biết mọi việc . Mà thôi bây giờ tụi nó sống Tây lắm . Thằng em chị lấy con bé này, khi nó đã có chồng, bọn nó là người yêu cũ . Ồi! Cũng như chị thôi . Đòi mà! À, bao giờ các em cưới nhau. Sớm sớm nhé, biết đâu chị lại đổi ý đi Mỹ sớm, lúc đó không dự được đám cưới của 2 đứa .

– Chị vẫn muốn đi à!

– Trước thì không nhưng có lúc chị lại muốn đi, chỉ tại Duy Đăng chồng chị, anh ấy cứ lần lần cần bảo ở đây biết bao là công việc để làm .

Cái tên Duy Đăng khiến cho 2 tai của Hà Ly lùng bùng, đôi môi nàng mấp máy định lên tiếng nhưng rồi tự chủ được . Trời ạ! Thì ra đây là người phụ nữ kiêu sa, đài các mà Duy Đăng đã gặp trong một buổi dạ tiệc để rồi chị ta đang tay ra ... Và cuộc sống xa hoa đã khiến cho một gã nhân viên vừa đi làm được một thời gian ngắn choáng ngợp . Nhưng biết đâu lại là sự trùng hợp tên, đã vậy cái cô Nhã nào đó với một đứa bé ... mà Hà Ly cứ nghe nhắc đến trong chuyện đi Đà Lạt này vậy mà những ngày đi chơi chẳng bao giờ Hà Ly được gặp . Nhưng nếu có gặp Hà Ly có biết họ hay không . Chắc chắn là bệnh nghề nghiệp của chị đã mách bảo những gì mình nghĩ là đúng . Có điều ... Hà Ly chẳng dám thổ lộ vì sợ Thế Kha không rõ việc gì ngộ nhờ anh vô tình nói ra sẽ hỏng mất . Ngay lúc này, Hà Ly muốn được gọi điện cho Yên Phong để nói rõ những gì mình biết và nhất là xác định ngay tên của người phụ nữ kia là gì, những tình tiết mà Phương Trâm nói và cả cái tên Duy Đăng . Trời ơi! Đúng là anh chàng người yêu đã phản bội nhỏ Yên Phong, nên con bé quá đau khổ mà bỏ thành phố để tìm lãng quên tình đầu ở một thành phố biển . Tội nghiệp Yên Phong là một đứa có bản lĩnh, nên một mình vẫn sống vui và tốt ở nơi xa .

– Kia Hà Ly, ăn đi chứ!

Thế Kha gấp bỏ thức ăn cho Hà Ly, cô ngẩng mặt nhìn mọi người nói cười, ăn uống vui vẻ, còn cô từ nãy giờ cứ trầm lặng mãi, không khéo Thế Kha khám phá ra nỗi lo của mình nên Hà Ly vội lên tiếng như để Thế Kha nghe:

– Em chợt nhớ đến một việc ở tòa soạn nên ...

– Nên quên ăn chứ gì ? Cô bé lúc nào cũng chỉ là công việc . Nếu không vì công việc, làm sao anh gặp em ở Vũng Tàu chứ!

Hà Ly đập lên chân Thế Kha ngầm ý không cho anh nói tiếp . Nàng cứ sợ, sợ một điều gì đó . Trời ạ! Giá như ngay lúc cô phát hiện ra mọi việc là lúc mọi người mới đến Đà Lạt để nàng báo cho Yên Phong biết . Liệu có kịp hay không, bây giờ thì muộn rồi, gần một tuần qua Yên Phong và Hòa Nhiên đã mất ăn mất ngủ về chuyện này, và nàng với nghề nghiệp, nàng cảm thấy mình đã có những suy nghĩ đúng . Bây giờ cố gắng dò la xem người phụ nữ có tên Nhã gì đó đang ở đâu và nhất là cho Yên Phong với Hòa Nhiên hay, để họ cấp tốc lên đây . Nếu thế phải xui Thế Kha giữ mọi người ở lại chơi

thêm một hai ngày nữa . Biết đâu ...

Hà Ly vội xin phép ra phía ngoài và gọi điện về cho Yên Phong, lúc nàng nói dối là gọi về tòa soạn .

Nghe giọng của Yên Phong, Hà Ly lo lắng và kể vắn tắt mọi khám phá mà tình cờ mình biết được để Yên Phong suy nghĩ . Hà Ly chỉ dặn dò:

– Nếu có lên thì thu xếp ngay ngày mai phải có mặt ở Đà Lạt, chúng ta sẽ gặp lại nhé nhỏ .

Hà Ly trở lại bàn ăn và cười với mọi người rồi nói một câu khóa lấp:

– Mình ăn trưa rồi về thu xếp liệu có đi Đà Lạt Sứ Quán kịp hay không ?

Phương Trâm cười:

– Xem ra Hà Ly nôn nao rồi đó!

– Bỗng dưng em muốn được đến và ở đó một vài ngày để tìm hiểu một vài phong tục tập quán .

Thế Kha cười và nói:

– Bệnh nghề nghiệp rồi phải không ? Chị Trâm à! Hay sáng mai chúng ta đi Đà Lạt sứ quán rồi ở lại đêm mai, ngày kia chúng ta mới về đây rồi sáng mốt sẽ về, chắc em cũng sẽ đi cùng mọi người .

Phương Trâm cười vui:

– Cái cậu này, mày biết tánh chị ham vui, dụ hoài phải không, được thôi, ở lại vài ngày nữa xem con Nhã Băng nó có liên lạc hay cùng về với chúng ta hay không ?

Hà Ly không ngờ mình lại thốt lên một điều vô tình mà lại đón nhận được điều cô mong muốn . Nhất định mọi việc rồi sẽ được giải quyết . Hà Ly thầm nguyện cầu một mình . (131)

o O o

Mặc dầu biết ba mẹ không đồng tình cho chuyện của mình và Hòa Nhiên, Yên Phong vẫn ghé nhà và kể cho mọi người nghe về chuyện bé Tâm Nhiên con gái của Hòa Nhiên bị mất tích, những ngày qua chính nhờ ý kiến của ba nên Yên Phong và Hòa Nhiên mới yên tâm hơn khi chuẩn bị đi Đà Lạt vì ba đã báo cho những người quen ở Đà Lạt và nhất là báo cho công an biết là điều cần thiết để họ phối hợp mà tìm ra Nhã Băng sớm hơn .

Bà Hoàng nói với chồng:

– Xem ra anh phải ra tay mới may ra Hòa Nhiên sẽ có thời gian gặp con bé sớm hơn .

Ông Hoàng cười:

– Làm như tôi là công an không bằng .

– Thì bạn bè ông ở Đà Lạt làm công an thiếu gì, ông xuất thân từ trường sĩ quan .

... Khi Yên Phong và Hòa Nhiên đi rồi, bà Hoàng chợt cười và nói:

– Thấy cậu Hòa Nhiên mất con cũng tội, nhưng sao chúng ta nhiệt tình quá

vậy, có phải ông cũng bằng lòng 2 đứa nó hay không ?

Ông Hoàng nhăn mặt:

– Chuyện nào ra chuyện đó chứ, cậu Hòa Nhiên mất con chúng ta có thể giúp gì thì giúp, còn chuyện cậu ấy với Yên Phong nhà mình, tôi cũng chưa đồng ý đâu ? À! Mình à! Liệu 2 đứa này ...

Bà Hoàng đặt tay lên vai chồng rồi nói:

– Yên Phong là đứa con gái có lý trí rất mạnh . Anh thấy đó, nó không lụy tình và sống buông thả đâu .

– Nhưng chính vì vậy mà con gái của mình phải có một người chồng cho xứng đáng chứ . Không cần giàu sang, miễn sao có công việc ổn định, đăng này con nhỏ gặp phải một gã đàn ông có một đời vợ, và có cả con . Tội cho Yên Phong quá! Chẳng lẽ nó lại không may mắn như mọi người hay sao ?

– Anh làm như có mỗi mình anh là thương và lo cho con gái không bằng .

Bà Hoàng bỗng dưng thật buồn, bà nói:

– Cô Hiền tiếc vì đám mà cô ấy làm mai không thành .

Ông Hoàng cười:

– Tội trẻ bây giờ mà mình biểu cô ấy làm mối .

– Cô ấy thấy cậu Kha ở nước ngoài về sau khi tu nghiệp mấy năm và gia cảnh rất tốt nên muốn mai mối . Nghe đâu con bạn của Yên Phong với cậu Kha đang quen nhau .

– Thì cũng tốt thôi .

Bà Hoàng cảm thấy nuối tiếc cũng như cô em chồng của mình, hôm nghe cô Hiền báo tin bà cảm thấy thật buồn .

Giọng cô Hiền đầy nuối tiếc .

– Em tức cái con bé Yên Phong nhà mình nghe, chị biết không, Thế Kha quen với bạn của Yên Phong, nghe đâu con nhỏ làm phóng viên .

– Vậy sao cô ?

– Gia đình Thế Kha tốt lắm, em nói tốt là gia thế của họ đó, Thế Kha có cảm tình với Yên Phong ngay từ đầu vậy mà con bé bỏ lỡ cơ hội . Tội nghiệp cậu Kha . À! Nghe đâu sẽ chuyển về Sài Gòn làm giám đốc đó chị!

Bà Hoàng buồn bã:

– Tại cái số con bé .

– Số với mệnh gì chứ . Do mình tất cả, vợ chồng em cứ tiếc rẻ mãi, anh Hưng nhà em nói Thế Kha là đứa tốt, có tài có đức như vậy không dễ kiếm đâu .

– Sao dượng ấy biết rành về cậu Kha quá vậy ?

– Chỗ quen biết mà chị .

Bà Hoàng nhớ những lời cô em chồng mà cảm thấy thật buồn, bà không có phúc phần hay con gái bà không có duyên ?

Để cho Yên Phong đi cùng với Hòa Nhiên chẳng khác nào vợ chồng bà đã

nhượng bộ . Nhìn con gái tất tả lo công việc của thiên hạ bà mới nhận ra rằng tình yêu đã giúp cho con bé xông xáo và sẵn sàng phó mặc tất cả . Những gì về Thế Kha khi nghe cô Hiền nhắc đến cứ khiến cho trái tim người mẹ như bà đau nhói . Bởi vì cha mẹ nào lại chẳng mong cho con gái có được một tấm chồng thật xứng đáng, chị của Yên Phong cũng đã yên ổn, chỉ có Yên Phong khiến bà lo lắng mãi . Đã 25 tuổi còn gì ...

Cô Hiền còn tỏ ra tiếc nuối nhất là việc Thế Kha về Sài Gòn làm giám đốc và sẽ có một căn nhà ở trung tâm thành phố .

– Chị thấy con bé Phong nhà mình thật khờ quá phải không ? Ở thành phố lại không ở, cũng như em vì công việc, và lại gia đình đã ổn định chớ có điều kiện ai lại không chịu về thành phố chứ!

Bà Hoàng tiếc nuối:

– Không còn cách nào nữa phải không cô ?

– Thế Kha và con bạn của Yên Phong tuy mới quen nhau nhưng đã tính tới hôn nhân rồi, con bé đó cũng khéo ghê! Nó thừa biết Thế Kha đeo đuổi Yên Phong kia mà, vậy mà không bỏ lỡ cơ hội . Người ta biết tranh thủ chớ ai như con bé Yên Phong .

– Cô à! Cái số nó đã như vậy rồi .

– Số gì ? Em không hiểu nổi bọn trẻ bây giờ .

Bà Hoàng lắc đầu cười buồn:

– Cô còn trẻ mà không hiểu chúng hướng gì tới . Mà thôi, chị thấy chắc là anh chị phải nhượng bộ nó quá!

– Sao lại như thế ?

Cô Hiền mở to mắt rồi nhắm lại và lắc đầu:

– Cũng đúng thôi, vì có một mối tốt như Thế Kha mà nó đã tự để vuột khỏi tầm tay rồi, đâu dễ gì tìm được người như thế . Hội đủ điều kiện cho một người thật là "đốt đuốc mà tìm" đó chị, mà thôi, em không làm bà mai, bà mối nữa đâu .

Đề Năng Mai Lên

Chương 9

Nhã Bạng dứt cơm cho bé Tâm Nhiên ăn và dỗ dành:

– Ráng ăn cho mau khỏe lại mới về nhà được chứ con .

Tâm Nhiên nói trong sự mệt mỏi:

– Ba ... Ba cháu đâu . Sao cô đưa cháu đi đâu mà không cho ba đi với .

Nhã Bạng vuốt tóc bé và nói khẽ:

- Cháu đừng có hỏi nhiều, giữ gìn sức khỏe ngày mai cô đưa về nội .
 - Không cháu muốn về với ba, cháu nhớ ba và cô ... Cô Phong thương cháu lắm .
 - Thương hơn cô thương cháu à! Cô sắm cho cháu nhiều đồ mới, nhiều đồ chơi .
 - Không! Cháu có nhiều đồ chơi của cháu rồi .
- Nhã Bẵg nổi giận nhưng kịp trấn tĩnh tinh thần, cô ôm chầm con bé rồi lại dỗ dành tiếp:
- Mau hết bệnh đi con .

Biết con bé rất thương một cô gái nào đó có tên là Phong . Nhã Bẵg vừa vui nhưng trong lòng vẫn ngậm một nỗi ghen hờn vu vợ, mình có tư cách đó ư ? Nếu thế cô sẽ nói cho nó biết để sau này nó sẽ không dành tình cảm cho cô gái xa lạ kia nhiều . Biết đâu khi lớn lên nó sẽ nhớ đến cô mà tìm kiếm . Nhưng thế càng hay, vài năm nữa khi Hòa Nhiên cưới vợ, chắc chắn tình cảm sẽ không còn dành nhiều và con bé, và nhất là cô gái đầu có thánh thiện đến đâu cũng không thể nào tránh khỏi: "Mấy đời bánh đúc có xương . Mấy đời dì ghẻ mà thương con chồng".

... Sáng hôm sau Nhã Bẵg đã xin đưa con bé về, năn nỉ mãi bác sĩ mới cho về và dặn dò chăm sóc con bé cẩn thận . Nhã Bẵg nghĩ có lẽ mấy ngày nay nàng đưa nó đi nhiều quá nên nó mệt và bệnh chớ thật ra cô lo cho nó ăn uống thật đầy đủ làm sao mất sức được, bỗng dưng về nhà trọ Nhã Bẵg cảm thấy sợ vì phải trở về Sài Gòn và trả con bé về Vũng Tàu . Sẽ không còn cơ hội nào để nói với con bé . 6 tuổi đầu đời liệu con bé có hiểu gì hay không ? Dầu thế nào nàng cũng sẽ nói để con bé suy nghĩ và có thể 5 năm hay hơn nữa . Cô sẽ quay về, khi ấy biết đâu nó lại muốn được sống với mẹ . Lúc đó cô sẽ sẵn sàng lo giấy tờ để đưa con bé đi nước ngoài . Tốt nhất sẽ nói cho con bé biết rồi kêu gã tài xế đưa nó về thẳng Bà Rịa . Dầu có bị khiển trách và cho buộc thôi việc hay gì gì thì gã tài xế này cũng không thiệt thòi gì . Cô sẽ cao chạy xa bay về Mỹ ngay, thời gian cô về Việt Nam lần này không nhiều, chỉ vì muốn được gặp con để tìm cách vạch ra kế hoạch để được đưa con bé trở về với cô .

Nhã Bẵg cùng dự định khi cô và bé Tâm Nhiên trở về Sài Gòn mới báo tin cho mọi người biết những ngày qua cô không đến ăn cơm cùng họ .

Nhã Bẵg thuê một chiếc xe ngựa rồi cùng Tâm Nhiên đi chơi, nàng không muốn đưa con bé đến những nơi sinh hoạt đông đúc người, biết đâu ở đó lại xui xẻo .

Nhã Bẵg nhờ người đánh xe đưa đến những nhà vườn có nhiều bông hoa đẹp, nàng muốn tìm chút không khí yên tĩnh để nói chuyện với Tâm Nhiên, dễ dàng hơn khi nãy gã tài xế định đưa 2 mẹ con cô đi, nhưng cô ngần ngại vì sợ có người theo . Từ lúc đón bé Nhiên ở Bà Rịa đến lúc này mọi chuyện

đều bình yên, chỉ mong sao ngày mai là bé Nhiên sẽ về đến Bà Rịa, nàng sẽ đợi gã tài xế ở một nơi khác không phải là chỗ khách sạn nàng đã ở . Nhã Băng không ngờ gã tài xế này lại nghe nàng một cách triệt để như vậy . Nhã Băng dắt bé Tâm Nhiên ghé vào một ngôi nhà vườn xinh xắn, chủ nhà là một người đàn bà trông thật phúc hậu, Nhã Băng xin phép được ở lại, chủ nhà vui vẻ đồng ý, Nhã Băng cảm thấy yên tâm vì ở đây một hai ngày nữa bé Nhiên sẽ khỏe hơn, ở đây yên tĩnh, chung quanh có vườn hoa xinh xắn, có cây ăn quả và chạy dọc theo ngôi nhà gỗ xinh xắn này là những liếp trồng dây bông cải, su hào . Suốt buổi sáng bé Nhiên tung tăng vui chơi thật vô tư, có lẽ 2 ngày bệnh không được đi chơi, trông cô bé hôm nay thật tươi tắn, Nhã Băng cảm thấy an tâm hơn khi thấy con bé đã bớt bệnh, nhìn con bé vui chơi mà lòng cô đau nhói, kè bên con mà sao không thể thốt nên lời . Nhất định bây giờ là thời điểm nàng có thể nói để con gái biết và sau này, biết đâu hiểu được chuyện nó sẽ quay về với nàng . Nghĩ đến điều này nàng cảm thấy vô cùng sung sướng .

...

Khi chiếc xe rời khỏi thành phố Đà Lạt, Nhã Băng mới cho Phương Trầm biết về việc vắng mặt nàng mấy ngày qua vì đứa cháu bị bệnh phải đưa đến phòng mạch của bác sĩ Thạch, Hà Ly đã báo cho Hòa Nhiên và Yên Phong biết vì nàng sợ không gặp được Phong khi cô và Thế Kha cùng mọi người đi Đà Lạt Sứ Quán . Thế Kha và những người nhà của Phương Trầm thật hào hứng trước cảnh núi rừng hoang dã bên ánh lửa bập bùng cùng những sơn nữ múa ca nhảy nhót thật tung bừng .

Thấy nàng đắm chiêu ở một góc vắng, Thế Kha đến bên và trêu:

– Sao lại ra đây, không tìm được một "sơn nam" nào để cùng múa ca sao cô bé!

Hà Ly cười rồi đánh nhên người Thế Kha:

– Làm gì có sơn nam, cùng với các cô để múa ca chứ! Nè! Anh có bắt mắt cô sơn nữ nào không, em sẽ để anh ở lại đây luôn .

– Thật chứ!

– Thật ... đó ...

– Anh sợ có người bỏ phố về núi với anh luôn đó .

– Xí, làm như ngon lắm .

Bất chợt Thế Kha nói:

– Phải chi em đi có bạn, có lẽ em sẽ vui hơn .

– ...

– Anh muốn nói giả như có Yên Phong cùng đi với chúng ta có lẽ em sẽ vui hơn .

– Em vui hay anh vui .

– Anh ư ? Không dám đâu .

– Chớ không phải anh ...

Thế Kha ghì Hà Ly vào và hôn lên môi người yêu khiến cho cô không nói được tiếp lời .

– Á! Anh kỳ ghê, không sợ ... ai hết .

– Có ai đâu mà cười chứ! À! Em biết không, chị Trầm bảo ngày mai về chị sẽ ghé chỗ bác sĩ Thạch để xem cô Nhã và đứa cháu thế nào để ngày kia về .

– Vâng! Em cũng muốn đi cùng để xem cô gái ấy là ai ?

– Chi vậy ?

– À . Thì cô ta là Việt Kiều mà .

Hà Ly không dám nói nổi ngờ vực về cô gái đó chính là người vợ trước của Hòa Nhiên và cô ta đã bắt đứa bé con của Hòa Nhiên đi từ những ngày qua, chẳng biết lúc đó thế nào, nhưng Hà Ly đã báo cho Hòa Nhiên biết và hy vọng 2 người đã đến đó và kịp nhận ra cô ta nếu quả thật ... Có lẽ giờ này đã có chuyện xảy ra .

Hà Ly nôn nao trong lòng, nhưng nỗi niềm này không dám bày tỏ cùng Thế Kha vì dù sao giữa họ có mối quan hệ họ hàng gì đó, không phải là cô ta mà là người chồng ở bên Mỹ với Phương Trầm, là người thân . Trời ạ! Nhỏ Yên Phong biết điều này chắc sẽ khó chịu vô cùng và cũng may mắn vì con nhỏ và Thế Kha không quen nhau .

– Em sao vậy Ly ?

– Không sao cả . Tự dưng buồn ...

– Ồ đi chơi mà buồn à!

– Không biết nữa, chắc là không có một gã thổ dân nào đến mời em cùng múa ca nên thấy thiếu thiếu một cái gì đó .

– Thật chứ! Nào đi với anh, anh tìm cho .

Hà Ly vụt bỏ chạy, Thế Kha đuổi theo ...

Buổi sáng vừa trở về khách sạn, Hà Ly đã tìm cách gọi cho Yên Phong và điều kinh ngạc của Hà Ly khi nghe Yên Phong nói:

– Cảm ơn Hà Ly, đã nhắn cho ta lên Đà Lạt .

– Như vậy là đúng rồi sao ?

– Đúng chắc rồi, nhưng ta không gặp vì họ đã đưa con bé về Bà Rịa rồi, ta và Hòa Nhiên trở về rồi . Hẹn gặp mi sẽ rõ mọi việc .

Hà Ly vẫn chưa hiểu rõ việc gì và cũng không nói được điều gì với Yên Phong thì con nhỏ đã cúp máy và Thế Kha cũng đã có mặt .

– Nhớ ai mà gọi nhắn sớm thế .

– Anh này cứ trêu em, khi nào thì về hờ anh ?

– Sáng mai về sớm . Minh về luôn với chị Trầm nhé!

– Vâng!

– Cảm ơn em .

– Sao lại cảm ơn em ?

- Anh nghĩ em con muốn ghé đâu đó để không về cùng họ .
- À! Em nghĩ đi cùng về cùng sẽ tốt hơn .
- Không ngờ cô nhà báo cÚa tôi lại suy nghĩ thấu đáo thế .
- Khi mình về thành phố chắc là Yên Phong và Hòa Nhiên cũng đã về Vũng Tàu .
- Vâng!
- Sáng nay mình đi đâu .
- Tùy anh .
- Trời ạ! Hôm nay anh được quyền quyết định sao ?
- Anh làm như em dành hết của anh vậy . À! Hay là mình đến chỗ bác sĩ thăm cô gì đó .

Thế Kha nói:

- Chị Trâm đã đi rồi, chắc không có gì đâu ?
- Hà Ly nghe nói thế càng nao nao . Chắc chắn cô gái nọ định bắt lại con nên cố tình đưa đi loanh quanh và lạy trời những gì mình đoán sẽ không sai, quả là bệnh nghề nghiệp đã giúp Hà Ly tinh tế trong mọi việc, tội nghiệp cho cô, 2 ngày nay canh cánh lo làm Thế Kha không biết sự cố gì đã xảy ra . Vất vả cho Hòa Nhiên và Yên Phong, con nhỏ Phong thật đáng thương đã dang dở một mối tình thời sinh viên tuyệt đẹp để rồi sau mấy năm bỏ phố về biển nhỏ ấy lại va vào một cuộc tình éo le, thế mà Yên Phong cũng chẳng đón nhận tình yêu một cách trọn vẹn . Thương nhỏ ấy vô cùng .

o O o

Hòa Nhiên và Yên Phong mệt nhoài khi vừa đặt chân vào nhà .

Hòa Nhiên mệt mỏi hỏi mọi người trong gia đình:

- Bé Nhiên được đưa về nhà như thế nào ?

Bà Hòa ôm bé Tâm Nhiên và khóc nghẹn:

- Má thấy nó đi vào nhà, mặt mày nhợt nhạt, vào nhà là gọi bà rồi rít, mẹ sau nhà chạy lên chỉ thấy có mỗi mình nó, chẳng có ai cả .

Hòa Nhiên ôm con vào lòng và hỏi:

- Những ngày qua con thế nào ?
- Con bị bệnh, con bệnh ... bác sĩ chích thuốc .

Yên Phong sà xuống và nắm tay con bé và xúc động nói:

- Thế cháu có biết mấy ngày qua mình đi đâu không ?
- Bà ấy nói đi thành phố sắm đồ và đi ... đi ...
- Đà Lạt phải không ?

Tâm Nhiên gạt đầu rồi òa khóc và ôm chầm lấy Hòa Nhiên:

- Ba ơi! Ba ơi! Con không chịu đâu .

Mọi người ngạc nhiên nhìn con bé, Hòa Nhiên lo sợ vu vơ, anh trấn an con bé:

- Không sao đâu con, bây giờ con sẽ theo ba về Vũng Tàu, bà ấy không đến

tìm và đưa con đi nữa đâu .

Tâm Nhiên vẫn không thôi khóc và nói:

– Bà ấy nói ... híc híc ...

Mọi người hốt hoảng nhìn nhau . Trời ạ .

Con bé vẫn ôm chầm Hòa Nhiên rồi nói:

– Bà ấy nói ... Bà ấy là mẹ, mẹ đẻ ra con ... mẹ đẻ là sao hở ba ?

Mọi người sửng sốt nhìn nhau . Thật là tai họa, việc này ngoài dự định của mọi người, ai có ngờ Nhã Băng đi Mỹ và trở về sớm như vậy, và ai lại ngờ chuyện này lại xảy ra . Bé Nhiên chỉ biết rằng mẹ nó đã chết vì bệnh đẻ rồi bây giờ đột ngột như thế, con bé làm sao hiểu hết mọi việc khi tuổi mới tròn 6 . Chuyện này đối với mọi người thật là to tát, thật là khó vô vàn .

Rất may khi ấy Hòa Hân còn đủ sáng suốt để an ủi bé Tâm Nhiên và mọi người có thời gian để bàn bạc về việc này, Hòa Hân đến gần và vuốt tóc bé Nhiên rồi nói:

– Nè! Cháu có biết vì sao bà ấy nói thế không . Bà ấy muốn có một đứa con như cháu nên muốn dụ cháu để sau này đưa cháu đi Mỹ với bà ấy, cháu có muốn đi Mỹ và gọi bà ấy là mẹ không ?

– Không! Không! Con chỉ muốn ... muốn cô Yên Phong là mẹ của con thôi . Bé Tâm Nhiên ôm Yên Phong và khóc nức nghẹn .

Mọi người xúc động để cho Yên Phong, Hòa Nhiên và bé Tâm Nhiên bên nhau dù đã có lúc bà Hòa không đồng ý về việc Hòa Nhiên quen với Yên Phong, nhưng khi hiểu ra bà rất xúc động vì thấy được tình cảm chân thành mà Yên Phong đã dành cho Tâm Nhiên cũng như Hòa Nhiên, có lẽ cô gái này mới đem đến cuộc sống hạnh phúc cho cha con Hòa Nhiên .

... Sau buổi cơm trong gia đình, Hòa Nhiên và Yên Phong đưa Tâm Nhiên trở về, và Hòa Nhiên quyết định không thuê cô Hồng Nhạn giúp công việc cho anh nữa .

2 ngày khi bé Tâm Nhiên được Hòa Nhiên đưa về nhà, thì Hòa Nhiên được tin Nhã Băng và gã tài xế của khách sạn đã bị bắt để điều tra làm rõ mọi việc và Hòa Nhiên cũng được mời đến cùng với gia đình vì họ đã báo cho công an để kịp thời ngăn chặn hành vi mà họ sợ đó là Nhã Băng đã bắt cóc bé Tâm Nhiên .

Hòa Nhiên nhắn tin và cho người về quê để đưa những người thân lên để ra phòng công an .

Nhận được tin này, Hòa Nhiên không biết nên vui hay buồn . Thật ra anh chỉ muốn gặp lại con để được lo lắng, chăm sóc cho con . Còn Nhã Băng chỉ mong sao cô ta về Mỹ để mọi chuyện được yên ổn .

o O o

Những ngày qua như cơn lốc đối với Yên Phong, vì ai mà nàng lo cuống lên, giờ đây ngồi lặng một mình nàng vừa cảm thấy mệt và buồn vô hạn . Chẳng

biết mọi việc rồi sẽ đi về đâu ? Như thế nào ? Yên Phong nhớ hoài những ca từ trong những tình khúc của Trịnh Công Sơn, cứ mỗi lần nghe cội lòng đau xé, nằng nghe vu vơ trong nỗi cô đơn và nỗi đau rách xé, nào "sống trong đời sống cần có một tấm lòng".

"Để làm gì em biết không

Để gió cuốn đi

Để gió cuốn đi

Gió cuốn đi cho mây qua dòng sông

Ngày vừa lên hay đêm xuống mênh mông

Ôi trái tim bay theo thời gian

Làm chiếc bóng đi rao lời dối gian

Những khi chiều tới

Cần có một tiếng cười

Để ngậm ngùi theo lá bay

Rồi nước cuốn trôi

Rồi nước cuốn trôi

Hãy nghiêng đời xuống

Nhìn suốt một mối tình

Chỉ lặng nhìn không nói năng ..."

Nghe ngoài trời mưa rơi, nghe trong lòng bơ vơ trước những điều Hà Ly đã nói, Yên Phong hoàn toàn bất ngờ và không biết nên buồn hay nên vui trước những sự việc thật lạ lùng . Đáng vui mừng nhất là chuyện của Hà Ly và Thế Kha, Thế Kha sẽ về thành phố để làm việc và việc của họ tiến triển thật tốt đẹp . Không tốt đẹp sao được khi họ là một cặp "tra tài gái sắc", và những lời của cô Hiền như cứ lớn vồn trong đầu Yên Phong:

– Cô thấy bây giờ cũng chưa muộn Yên Phong ạ! Sao cháu khờ quá vậy .

Trong tình yêu cũng phải suy nghĩ một chút chứ, lý trí phải mạnh hơn cảm xúc chứ, biết rằng Hòa Nhiên cũng có công việc ổn định, nhưng con xem con kia ... Xinh xắn, trẻ trung như thế, tương lai thật tốt đẹp nếu chấp nhận Thế Kha, đảng này ...

Yên Phong chẳng buồn cãi lý với cô, đã thế cô còn giảng đời:

– Ba mẹ cháu càng buồn hơn khi con gặp tình cảnh này, cô thấy vợ của cậu ấy trở về bắt con như vậy là có vấn đề đó . Tình xưa nghĩa cũ người ta cũng quay về cho mà xem .

Bất bình Yên Phong chỉ nói:

– Cô à! Chuyện tình yêu không thể nói được cũng như không thể đem so đo kiểu này kiểu nọ được .

– Đồng ý với cháu nhưng cháu phải sống thực một chút chứ .

– Thì cháu vẫn sống rất thực .

– Cháu mơ tưởng đâu đâu thì có, nếu sống thực cháu đã không chấp nhận

Hòa Nhiên mà đón nhận tình yêu của Thế Kha .

Nỗi khổ tâm của Yên Phong là cứ phải nghe mãi những điệp khúc chán ngắt như thế này và nhất là do người cô cứ gặp nhau là "ca cẩm". Tại sao mọi người lại không thông cảm cho cô, cô và Hòa Nhiên đâu phải dễ dàng gì đến với nhau một cách dễ dàng như thế .

Yên Phong chưa hết bàng hoàng và buồn bã về những việc đã xảy ra thì bất ngờ nàng lại đối đầu với Duy Đăng .

Hắn vào nhà khi nàng vừa định xách xe đi loanh quanh . Vừa thấy Yên Phong trong bộ đồ đi phố xinh xắn, Duy Đăng đã lên tiếng:

- Dường như mỗi ngày em càng lộng lẫy và xinh xắn ra .
- Xin lỗi tôi không quen nghe những lời không mấy "đúng đắn" như thế .

Duy Đăng cười:

- Sao lại không đúng đắn, anh khen thật đấy .
- Tôi đã nói rồi, anh đến đây làm chi nữa, giữa chúng ta đâu còn ... Hãy để cho tôi yên .
- Em thật lạ, anh vẫn muốn quan tâm đối với em không được sao ?
- Anh đã có vợ, xin hãy để cho tôi yên .
- Anh nghĩ ... Tại sao em lại đi yêu một gã đã có vợ con chứ!
- Chuyện đó không liên quan đến anh .
- Không à! Anh nghĩ một phần lỗi do anh nên anh muốn được lo lắng cho em .
- Anh im đi . Tại sao cứ theo đến đây để gây phiền phức cho chúng tôi .
- Chúng tôi . Nực cười cho em thật .

Duy Đăng đến bên cạnh Yên Phong, anh đặt tay lên vai Yên Phong và nói:

- Thật tội cho em ...

Yên Phong gạt tay Duy Đăng và cao giọng:

- Anh thật là vô liêm sỉ, giữa chúng ta bây giờ đã không còn gì, nếu là người tốt, chúng ta có thể xem nhau là bạn . Đàng này anh khiến cho tôi ghê sợ . Tôi ghê sợ anh .

Vừa khi ấy một phụ nữ xinh đẹp, đầy uy quyền và thật cao sang, vừa bước vào cô ta đã lên giọng:

- Tôi biết ngay anh đến đây mà, có điều chắc anh không ngờ tại sao em biết mỗi lần đi Vũng Tàu là anh tìm cách đến đây .

Yên Phong đã nhận ra người phụ nữ cao sang đã một thời nàng phải đau khổ . Nhưng mọi chuyện đã đi qua rồi không ngờ cùng lúc chuyện của Hòa Nhiên, bây giờ lại chuyển sang chuyện của nàng . Có lẽ có ai đó đã bám theo để phá nàng cũng nên, làm gì có sự trùng hợp như vậy .

- Thật ra tôi không quên cô đâu .
- Cô quên hay nhớ tôi, chuyện đó có liên quan gì tới tôi chứ, tôi xin các người hãy để tôi yên . Tại sao lại quấy phá tôi .

– Tại sao à!

Phương Trầm cao mặt, rồi nói tiếp:

– Tôi nhắc cho cô biết, cô nhớ chuyện của Nhã Băng chứ, cô ấy là em dâu của tôi . Các người cho rằng cô ấy bắt cóc con à! Con bé không là con của Nhã Băng hay sao ?

Yên Phong cười mỉa:

– Đúng là con vậy mà có người đã bỏ đi giao đứa con còn bé nhỏ cho chồng rồi lại đi theo tiếng gọi của tình yêu, cô ta có xứng là mẹ hay không ?

Duy Đăng nhìn Phương Trầm rồi nhìn Yên Phong hỏi:

– 2 người nói gì, tôi không hiểu .

Phương Trầm cười:

– Anh không biết à! Không biết gì sao cứ đến đây hoài vậy . Anh biết Nhã Băng mà, họ đã thừa Nhã Băng bắt cóc con gái của họ .

– Họ nào ?

Phương Trầm tự đắc:

– Các người tưởng làm thế để làm tiền hay Nhã Băng phải bị giam và thật tệ hơn nữa là bị giữ hộ chiếu hay sao ?

Rất may cho Yên Phong, Hòa Nhiên đến từ nãy giờ, anh ngờ vực nên đợi ở ngoài và khi anh bước vào, anh nghe những lời của Phương Trầm anh càng khó chịu, sau việc của Nhã Băng, Hòa Nhiên mới biết những người này, có điều gã đàn ông này thì Hòa Nhiên không biết .

Hòa Nhiên nói:

– Xin lỗi, chị đến đây để làm gì, chúng tôi không biết chị .

Phương Trầm hất mặt nói:

– Tôi cũng không quen cậu, có điều đứa bé này ...

– Cô im ngay đi, chuyện đó không liên quan đến cô .

– Nhưng Nhã Băng là em tôi .

– Chuyện đó tôi không cần biết .

– Anh không biết à! Chớ không phải các người định thừa em tôi để tống tiền hay không vì cô ấy từ Mỹ về .

– Chuyện đó không liên quan đến chúng tôi .

– Sao lại không chứ . Vì cô ấy đã một thời là vợ anh, cũng như chắc anh không biết người này là ai à . Họ cũng đã một thời yêu nhau . Vậy đó, anh ta đã tìm đến đây bao nhiêu lần rồi anh có biết không, cũng may là lần này tôi đến, nhưng thôi mình về anh Đăng .

Duy Đăng nhìn Hòa Nhiên rồi nói với Phương Trầm:

– Em về trước, anh muốn nói chuyện với họ .

– Sao ? Anh còn muốn nói gì chứ . Phương Trầm hỏi .

Hòa Nhiên xằng giọng:

– Xin lỗi, anh chị về cho . Chúng ta không quen biết, tất nhiên sẽ không có

chuyện gì xảy ra, còn những gì thuộc về quá khứ, thiết nghĩ cũng chẳng liên quan đến ai cả . Xin lỗi chúng tôi còn phải đi công việc .

Phương Trầm kéo Duy Đăng về và cũng không quên cay cú:

– Đó anh thấy chưa, vậy mà anh còn tìm đến đây, cuộc sống đế vương của anh như vậy chưa đủ sao . Tôi nói cho anh rõ, anh đừng hòng có ý định gì khác, à hay anh tỏ ra quân tử từ lúc nào vậy ? Anh lên tôi để gặp người xưa . À! Có phải anh luôn cung cấp cho nó hay không . Thảo nào bỏ thành thị về đây để anh có dịp đến mà ... bởi vậy, tôi nói đi nước ngoài anh không chịu, có ai lại không muốn đi bao giờ đâu, chỉ có anh là ngược lại . Đó, anh thấy chưa ... rồi cô ta thì sao ? Lại đi nuôi con của kẻ khác . Người ta đã về bây giờ người ta muốn đưa con đi Mỹ có phải tốt hơn không ?

Yên Phong giận run trong lòng, nàng nói trong sự uất giận:

– Cô im ngay, những lời của cô thật khó nghe . Xin mời đi về cho và cả anh nữa .

Yên Phong nhìn Duy Đăng rồi nói tiếp:

– Chuyện của chúng tôi không liên quan đến các người .

Phương Trầm vẫn chanh chua:

– Không liên quan à! Chúng tôi cũng muốn bắt lại con bé .

Hòa Nhiên ôm bé Tâm Nhiên:

– Trời ạ! Cô tự đứng ở đâu lại nhảy vào đòi bắt con tôi chứ .

– Con bé là con của Nhã Băng, Nhã Băng là em của tôi .

– Xin cho chúng tôi không biết chuyện đó . Tôi chỉ biết rằng con gái tôi là do tôi nuôi dưỡng, một đứa bé 2 tuổi đầu làm gì nên tội mà bị bỏ rơi chứ . Nếu như các người không về, chúng tôi sẽ mời công an đến .

Chuyện rắc rối đối với Nhã Băng chỉ mới xảy ra chưa kịp lắng đọng nên Phương Trầm chỉ muốn vạch mặt Duy Đăng vì cô ngờ vực tình cảm của Duy Đăng . Phương Trầm kéo tay Duy Đăng ra về .

Yên Phong ngồi gục xuống bàn, nàng kêu lên:

– Em không ngờ mọi chuyện lại như thế này .

Hòa Nhiên lộ vẻ buồn:

– Người phụ nữ thì chúng ta đã quen, nhưng gã đàn ông anh mới gặp, anh ta là ...

Bé Tâm Nhiên chột lên tiếng:

– Ba ơi! Con đói bụng .

Hòa Nhiên chột nhớ đến sự có mặt của Tâm Nhiên nên anh gượng cười và nói với Yên Phong:

– Minh đi ăn đi em, rồi anh đưa em sang nhà anh .

– Em muốn về nhà .

– Anh có chuyện muốn nói với em .

– Ba ơi! Cô mặc đồ đẹp ghê .

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong cười rồi nói nhỏ:

– Đi chưa em .

Yên Phong mang theo chiếc xách tay nhỏ bỏ những vật dụng linh tinh con gái, bé Tâm Nhiên đòi ngồi phía sau xe với Yên Phong .

Hòa Nhiên vui vẻ khi cho xe dừng .

– Bây giờ ăn gì con gái với cô Phong chọn đi .

Yên Phong nắm tay Tâm Nhiên hỏi:

– Con muốn ăn gì hử ?

Tâm Nhiên cười:

– Con không biết đâu, ba ơi cho con ăn nhiều đó, con đói lắm .

Hòa Nhiên cười:

– Con nhỏ này làm như ba bỏ đói dữ lắm vậy, không sợ cô cười con háu ăn đó .

– Cô thương con mà .

Hòa Nhiên gấp bỏ thức ăn cho 2 cô cháu thật nhiều . Bé Tâm Nhiên nói:

– Bữa nay con ăn ngon lắm ba ơi! Bà kia con sợ lắm .

Nghe con bé nói, Hòa Nhiên nhìn con rồi nói:

– Con đã về với ba rồi . Không sợ nữa .

– Cái ông kia với bà ấy ... Ba ơi!...

– Nè! Không được nhắc chuyện đó nữa, ăn nhanh ba sẽ đưa đi chơi .

– Vâng!

Hòa Nhiên nhìn bé Tâm Nhiên rồi nói với Yên Phong:

– Em biết không, từ hôm bị Nhã Băng đưa đi đến bây giờ con bé ngủ là mơ, là mê gọi sáng ... anh lo lắm ...

– Thật tội nghiệp con bé . Anh không định thuê người để phụ trông nom con bé với anh .

Hòa Nhiên nắm tay Yên Phong:

– Em, em thấy anh phải làm sao đây .

Suốt đêm ấy Hòa Nhiên đăm chiêu bên khói thuốc liên tục . Yên Phong ngăn:

– Sao anh lại hút nhiều thuốc quá vậy ?

– Anh biết làm sao khi thấy con gái khao khát tình thương . Yên Phong có phải anh sẽ không có được em hay không .

– Kia anh, sao lại nói như vậy, em ...

– Bây giờ anh lại biết ra một chuyện ... anh chàng đó thường tìm em lắm sao ? Anh ta ...

– Chuyện của em cũng đã là quá khứ thôi, cũng như anh vậy, có điều em và anh ta chưa kết hôn đã chia tay rồi, khi ấy cô ta đến ... Mà thôi, đừng nhắc đến nỗi đau của em nữa .

– Anh không hiểu tại sao hấn lại đến tìm em . Có phải vì anh ta thấy lỗi lầm

của mình nên muốn chuộc lại .

Biết Hòa Nhiên lo lắng nên nàng chỉ lắc đầu và nói:

– Anh đừng nghĩ vu vơ, em ...

Hòa Nhiên kéo Yên Phong sát vào và khẽ nói:

– Anh sợ hấn sẽ quay lại tìm em, trong khi anh, anh chưa là gì của em . Đã vậy ba mẹ em lại không đồng ý anh, chúng ta phải làm sao đây ?

– Thật là khó cho chúng ta . Tự dưng Nhã Băng trở về, có phải cô ấy muốn trở lại với anh không . Biết đâu anh đồng ý cô ta sẽ quay trở về Việt Nam đó .

– Em nói sao ?

– Chỉ cần anh lên tiếng bé Nhiên sẽ có mẹ bên cạnh . Em nghĩ cô ta muốn quay trở về với con gái, tức là cô ấy muốn anh tha thứ để trở về đó ... cô ấy đi mới có vài năm thôi ... Anh thấy có đúng không, nếu không có ý quay về, cô ấy đã không về đây sớm thế .

Hòa Nhiên kéo Yên Phong ngã vào lòng, anh ôm chặt người yêu hơn và nói:

– Mặc kệ cô ấy muốn gì ? Anh chỉ muốn cưới được em, được yêu em nhiều hơn và nhất là bé Tâm Nhiên sẽ có được một người mẹ như em . Anh muốn được cưới em .

Hòa Nhiên hôn đắm say trên gương mặt xinh xắn của người tình bé nhỏ, giọng anh buồn nản:

– Ước gì em ở mãi bên anh như thế này, kề cận bên nhau mà sao vẫn cứ vời vợi xa .

Trong vòng tay anh người yêu vẫn bé bỏng, trong sáng một cách đáng yêu ... yêu thương và chờ mong được ở bên nhau, được sống bên nhau . Nâng niu, trân trọng nàng như một báu vật .

Nỗi khát khao tình yêu, nỗi đam mê đó lúc cuốn xoáy anh . Vậy mà anh vẫn khô khan cứng nhắc . Hà Giang, cô bạn trong công ty đã cùng làm ở đây rất lâu, lúc nào cô cũng muốn đến với anh và luôn tỏ ra khó chịu đối với Yên Phong .

Hà Giang có lần cô đến nhà chăm sóc anh và bé Nhiên, cô sẵn sàng ngã vào anh để tình nguyện lo lắng cho anh, cho con anh .

– Tại sao anh phải khổ như thế . Anh à! Em ...

Và cô đã tình nguyện với anh . Nhớ lại Hòa Nhiên còn rùng người vì có lần anh đã suýt sai lầm khi đưa Hà Giang về nhà trong một lần có công việc mà hôm ấy Hà Giang lại không đi xe .

Hà Giang rất sành sỏi trong việc chinh phục đáng mày râu cũng nên một chút men nồng đã khiến cho cô càng mạnh mẽ và đầy quyến rũ . Rất may cho anh, đối với Yên Phong anh khao khát trong sự nâng niu trân trọng . Giờ đây được kề cận bên người yêu vậy mà không biết anh và Yên Phong phải chờ đợi đến bao giờ mới được gia đình chấp nhận .

Buổi sáng còn ngon giấc vì sáng nay là ngày nghỉ nên Yên Phong ngủ vùi, vì cả đêm thao thức bên cạnh Hòa Nhiên, có tiếng điện thoại reo. Yên Phong chợt giật mình với tay lấy điện thoại di động, nàng e ngại khi nghe ...

Mới sáng sớm mà mẹ đã gọi cho nàng và nói:

– Yên Phong, con còn ngủ à!

– Dạ. Hôm nay chủ nhật con còn nằm nướng mẹ à.

– Con đang ở đâu vậy?

– Dạ ở chỗ của con. Sao mẹ lại hỏi thế.

Giọng của bà Hoàng Yên thật lo lắng:

– Mẹ nghe nói, lúc này con ít ở nhà. Đừng nghe con, phải ráng mà giữ tiếng nghe con.

Chẳng biết tại sao mẹ lại nói như thế, tự thuở giờ mẹ vẫn tin nàng, tại sao sáng nay lại tỏ vẻ lo lắng như thế.

Yên Phong làm dấu cho Hòa Nhiên im lặng khi anh vừa bước lại chỗ của cô.

Yên Phong trấn an mẹ:

– Mẹ à! Mẹ yên tâm đi, con của mẹ vững lắm mà!

– Vững cái gì chứ. Ừ! Hà Ly bạn của con sắp đám cưới với Thế Kha phải không?

– Vâng ạ!

– Mẹ thấy buồn lo cho con ghê. Hay là con xin trở về thành phố để tiện việc đi làm. Cô con bảo Thế Kha sẽ về làm việc ở Sài Gòn, cậu ấy là giám đốc một công ty, con nên xin về đó cũng tốt.

Có lẽ cô Hiền đã nói điều gì với mẹ nên mẹ mới lo lắng như vậy. Yên Phong cúp máy rồi sau đó cùng với Hòa Nhiên và bé Tâm Nhiên đi ăn sáng. Hòa Nhiên đề nghị:

– Lâu ghê không đi tắm biển buổi sáng, nhân thể hôm nay đi một thể Yên Phong nhé.

Yên Phong vừa mới lắc đầu với Hòa Nhiên, bé Tâm Nhiên đã nhảy vào lòng cô và nũng nịu:

– Cô ơi! Đi tắm nghe cô, rồi cô về đây với con và ba nghe, con sợ cô kia lắm, cô bắt con đi nữa đó ... ba ơi!...

Hòa Nhiên nhìn Yên Phong một cách âu yếm, đôi mắt anh như có sự nấn nỉ ở đó. Yên Phong có muốn từ chối cũng không đành lòng và cuối cùng họ giống như một gia đình thật hạnh phúc trong một ngày chủ nhật tuyệt vời.

Yên Phong vừa vào nhà khoảng 10 phút, chưa kịp thay bộ đồ vừa đi chơi biển về với cha con bé Tâm Nhiên thì cô lại đón một người khách không mời mà tới.

Hà Giang cô gái cùng công ty nhưng cô cùng làm với Hòa Nhiên rất lâu, và lại 2 người cũng cùng một phòng làm việc.

Yên Phong lên tiếng:

- Mời bạn vào nhà .
- Hình như Yên Phong vừa đi đâu về .
- Ủ! Mình đi tắm biển và đi vòng vòng .

Hà Giang hất gương mặt lên và cao giọng:

- Chắc cùng với anh Nhiên và con bé ...

Yên Phong im lặng không trả lời, Hà Giang lên tiếng:

- Mình sắp nghỉ việc, mình sẽ về Sài Gòn để làm việc . Bây giờ mình mới thấy về Sài Gòn làm việc sẽ tốt hơn, không hiểu sao Yên Phong lại từ bỏ thành phố sôi động để về một nơi bé nhỏ như thành phố Vũng Tàu .
- Chuyện đó thật khó lý giải .

Hà Giang thật khó chịu nói:

- Chẳng lẽ vì tình yêu mà bỏ cả một tương lai tuyệt đẹp như thế không nên có phải không Yên Phong .

Yên Phong trân mắt nhìn Hà Giang, 2 cô vốn không có thiện cảm ngay từ buổi ban đầu cùng làm trong một công ty .

- Có chuyện gì muốn nói với Yên Phong xin cứ nói . Còn những chuyện riêng tư, xin lỗi Giang, khó nói lắm .

Hà Giang cười mai mỉa:

- Yên Phong biết mình về Sài Gòn làm ở đâu không, công ty do anh Kha làm giám đốc . Sắp tới đây anh chị Trâm sẽ đi nước ngoài .

Hà Giang ... Thì ra cô bạn gái này là chỗ thân quen, họ hàng với Phương Trâm ... Thảo nào mà Duy Đăng lại biết chỗ ở, biết cả mối quan hệ giữa nàng với Hòa Nhiên nhưng mà anh ta lấy tư cách gì để đến quấy rầy cô chứ! Yên Phong chỉ muốn mời cô gái này ra khỏi nhà nhưng chẳng biết làm cách nào .

- Tiếc quá Yên Phong nhỉ .

Yên Phong giả vờ không nghe để không phải trả lời, cô thừa hiểu Hà Giang muốn nói gì . Tiếc nuối về việc nàng không ưng Thế Kha chứ gì . Ai cần đến cô ta chứ! Mục đích cô ta đến đây để làm gì, chẳng lẽ để nói cho nàng biết cô sắp về Sài Gòn ư ? Vô lý thật .

Yên Phong đành lên tiếng:

- Chắc là Hà Giang đến đây có chuyện chi phải không ?

Hà Giang đứng lên:

- A! Cũng không có gì, mình sắp thôi việc ở đây nên bỗng dưng cũng thấy nuối tiếc một chút . Dầu sao cũng cùng công tác nên cũng nghe buồn vậy mà . Thôi mình về .

Hà Giang để quên một gói gì đó, Yên Phong chợt kêu lên:

- Hà Giang, Hà Giang bạn bỏ quên đồ nè .
- Ô không! Của bạn đó .

Hà Giang đi rồi, càng ngạc nhiên hơn khi thấy một gói giấy để trong một phong thư, thắc mắc nàng lại mở ra xem . Trời ạ! Mắt Yên Phong hoa lên, nàng chao đảo khi xem những tấm ảnh của Hòa Nhiên với Hà Giang . Sao lại thế này, có phải đây là nguyên nhân khiến cho Hà Giang đến đây ? Mục đích của những bức hình này là gì ? Chẳng lẽ cô ta và Hòa Nhiên đã từng quan hệ . Trời ơi! Cũng có thể, anh là đàn ông ... Chẳng lẽ anh lại không khao khát tình yêu và nhất là Hà Giang là cô gái đầy hấp dẫn, đầy sức quyến rũ .

o O o

Tại sao mọi việc lại lạnh lùng đối với nàng như thế . Nàng đã làm gì có tội mà tình yêu cũng không trọn vẹn, mẹ đã đến và vô cùng giận khi biết Hòa Nhiên quan hệ lăng nhăng, vậy mà còn đòi cưới Yên Phong .

Giọng mẹ thật buồn:

– Con ơi! Chẳng lẽ số của con lại như thế . Hòa Nhiên đã không ra gì, nó có thật lòng với con đâu, sao con lại thật tình như thế .

Yên Phong đã cố trấn an mẹ để bà yên lòng:

– Con không tin việc đó đâu . Mẹ đừng quá lo lắng cho con .

– Sao lại không lo, ba con giận lắm, cô Hiền bảo con bé đó với Hòa Nhiên quen nhau từ lâu rồi . Khi con chưa về làm cùng . Biết người ta cùng công ty, biết người ta có tình cảm như thế vậy mà con cũng yêu . Có một tình yêu và tự đánh mất một tình yêu . Thật không hay chút nào . Tốt nhất con nên xin nghỉ việc rồi về Sài Gòn . Mẹ ở đây đến khi nào con thu xếp trở về trên ấy thì thôi .

Năm ni biết bao mẹ mới trở về thành phố, còn lại một mình trong nỗi buồn vô biên, Yên Phong nghe tê tái trong lòng . Tình yêu của nàng thật nhạt như màu nắng tàn phai lúc chiều tà, một cuộc tình đẹp trôi vào dĩ vãng trong nỗi đau triền miên khi nhớ là lúc nỗi đau đông đầy, chất ngất ... Lãng quên đi ngày ấy để phôi pha theo một cuộc tình không trọn vẹn khi người ta đã một lần đổ vỡ . Những tìm chút hương yêu bên cuộc tình muộn màng này, vậy mà mật ngọt đâu chẳng thấy, sao cay đắng cứ dâng đầy . Hết chuyện nọ đến chuyện kia, sao yêu một người lại khốn khổ thế này . "Tình yêu là mật ngọt, mật ngọt trên môi . Tình yêu mật đắng, mật đắng trong đời ..." Phải chăng tình yêu của nàng lạc lối như lời mẹ nói, mẹ và cô chắc là rất vui vì 2 người luôn phản đối và phản đối một cách kịch liệt đối với chuyện của nàng với Hòa Nhiên .

Những ngày qua nàng tránh mặt Hòa Nhiên, đi làm về là biến mất, không để cho Hòa Nhiên kịp đón đưa để cùng đi ăn .

Yên Phong lang thang về nội nhưng chỉ ghé một chút rồi lặng lẽ một mình ngoài bãi biển, đến tối nàng mới một mình trở về nhà .

Vừa mở cửa vào nhà, Hòa Nhiên cũng xuất hiện, anh lên tiếng:

– Yên Phong, em đi đâu vậy . Anh đợi em suốt đêm ở đây . Đừng như vậy Yên Phong .

Yên Phong lặng lẽ vào nhà, Hòa Nhiên cũng bước vào .

Anh đến bên nàng và lên tiếng:

– Yên Phong, em hãy hiểu cho anh, anh thật sự yêu em nên chỉ muốn cưới em, còn chuyện anh với Hà Giang hoàn toàn không có đâu . Em có hiểu không ?

– Em biết phải làm sao đây ?

– Em phải tin anh chứ!

– Tin anh ư ? Sự thật đã bày ra như vậy rồi, chúng ta ... mà thôi, em sẽ không để anh khó xử đâu, nếu anh đã cố ý "bắt cá 2 tay", tại sao từ bao lâu nay anh lại lừa dối tôi . Trong khi chuyện của 2 người đâu phải mới đây .

Anh và cô ấy quen nhau trước khi tôi xuất hiện ở công ty mà .

Hòa Nhiên ôm chầm lấy Yên Phong rồi nói:

– Vì em, vì em anh sẽ làm bất cứ điều gì để em tin anh . Thật ra trước đây anh và cô ấy cũng chỉ bông đùa thôi, không ngờ cô ấy lại nặng tình với anh .

– Anh về với bé Nhiên đi, kéo có người đến bắt nữa đó .

– Không! Anh sẽ không về đâu . Anh sẽ ở đây bên cạnh em để chăm sóc cho em, anh rất tiếc là Hà Giang đã nghỉ việc không thể gặp cô ấy để ba mặt một lời cho em hiểu anh .

– Nói gì bây giờ khi mà chúng ta cũng có gì ?

– Em nói sao ? Bao nhiêu năm nay anh dành cho em tình yêu như thế, em không hiểu, không tin anh sao ?

Nhìn gương mặt phờ phạc của Yên Phong, Hòa Nhiên lo lắng:

– Em đi đâu suốt từ lúc tan việc đến giờ, trông em phờ phạc quá! Anh đưa em đi ăn nhé!

– Không, anh về đi, em muốn được yên tĩnh .

– Không được, em không chăm sóc cho sức khỏe của em, anh không an tâm chút nào hết .

– Anh để mặc tôi .

– Yên Phong ...

Hòa Nhiên mặc cho người yêu đánh, đẩy ra, anh vẫn ôm chặt nàng và hôn lên đôi môi nụ hôn ngọt ngào ngập tràn nhớ nhung .

– Em quên một điều là Hà Giang ... cô bé ấy có họ hàng chi đó với người yêu của em hay sao ? Hay là anh ta muốn em ...

Yên Phong gạt ngang lời của Hòa Nhiên:

– Anh thật là không biết xấu hổ . Anh có ý nghĩ như thế hay sao ?

– Là vì anh thấy anh chàng vẫn đến đây tìm em . Nếu như anh ta không phải vì em thì đến đây làm gì . Ngay cả những lần chúng ta đi biển cũng gặp .

Anh nghĩ nếu không vì nuôi tiếc em, anh ta đã không làm như thế .

- Anh đừng có đưa chuyện của em vào có được không ?
- Tại vì giữa chuyện của em và chuyện của anh đều có mối liên hệ nên anh ... Nếu như anh không đến làm sao biết được anh ta vẫn đến đây với em .

Yên Phong nổi đóa:

- Anh đừng có ở đó mà tự biện minh cho mình . Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra trước đây có điều ... những hình ảnh kia là có thật . Ai cũng có thể nhìn thấy, anh có muốn xem lại nữa hay không ?
- Yên Phong, vì những tấm ảnh đó mà em giận anh rồi xa lánh anh . Như thế thật là không công bằng, anh không cãi với em nữa, anh chỉ muốn đưa em đi ăn mà thôi, còn mọi chuyện khác anh hy vọng sẽ sáng tỏ .
- Sáng tỏ, đợi đến khi cô ấy rời khỏi nơi đây rồi mới sáng tỏ . Tôi không biết mình phải làm gì nữa .
- Em hãy tin anh .
- Có lẽ em nên nghe lời ba mẹ .
- Sao ? Em về Sài Gòn à!...

Hòa Nhiên ôm thật chặt Yên Phong, xoay gương mặt người yêu sát vào mặt mình hơn, anh lên tiếng:

- Nếu như bây giờ em cảm thấy không còn yêu anh vì anh không xứng với em thì anh đành vậy . Anh không dám áp đặt em, vì anh ... à! Em là một cô gái thật trong sáng, còn anh, anh còn một gánh nặng là bé Tâm Nhiên .

Yên Phong đẩy Hòa Nhiên ra:

- Anh đừng có nói như thế chứ . Có phải vì anh có bé Tâm Nhiên đâu nào, vì anh ... vì háo sắc, đa tình quá nên em sợ ... Vả lại, anh và người ta thân mật hơn tôi . 2 người như thế thật là tốt rồi còn gì nữa .
- Anh không cho phép em nói như vậy, bởi vì anh và cô ta không có mà . Em cũng biết đó, lúc nào anh cũng cùng em ăn trưa rồi, chiều cùng về, cả công ty ai cũng biết chuyện của chúng mình .
- Anh quên là cô ta đã từng quen với anh khi chưa có mặt em ở công ty này .

- Chuyện đó thì không có gì quan trọng, vì anh đâu có bày tỏ tình yêu với cô ta .

- Nhưng 2 người vẫn qua lại với nhau nên mới thân nhau như thế .
- Anh mặc kệ em nghĩ sao về chuyện đó . Anh thấy lương tâm không bị cắn rứt vì anh không hề làm điều gì có lỗi với em .
- Tất nhiên rồi, anh và tôi đâu có xảy ra chuyện gì xấu xa .
- Yên Phong, em cố tình không hiểu gì cả . Hãy cho anh một thời gian anh sẽ tìm cho em lời giải đáp thật rõ ràng .

Dù cho Hòa Nhiên trần tình bằng mọi cách, Yên Phong vẫn lạnh lùng, nàng tự hứa phải lý trí lúc này, không để tình cảm khuất phục . Nàng sợ mình lại rơi vào sai lầm như thế .

Suốt đêm mặc cho Yên Phong xua đuổi, Hòa Nhiên cũng làm lì, chai mặt, anh ở đấy suốt đêm và chỉ chớp mắt trên chiếc ghế salon .

Đến sáng anh choàng tỉnh dậy và thấy Yên Phong đang ngồi cạnh bên, thấy anh thức giấc, Yên Phong nói:

– Bộ định sáng nay không đi làm hay sao ? Anh tệ quá! Bé Tâm Nhiên vừa trải qua một cú sốc lớn, bây giờ anh lại bỏ con bé ở nhà, anh thấy anh có thật là tàn nhẫn và vì bản thân mình quá hay không ?

Hòa Nhiên dụi dụi vào mắt rồi nói bằng vẻ uể oải:

– Anh biết, nhưng mẹ hiểu anh và mẹ rất thương em, nên mẹ đã lên nhà để trông bé Tâm Nhiên cho anh có thời gian đi lo công việc của anh . Mẹ bảo ...

Yên Phong vô tư hỏi:

– Bảo sao ?

– Bảo em là một cô gái tốt, nhất định anh không để mất em và mẹ tin anh không làm điều gì sai trái, nên mẹ bắt anh phải chứng minh sự thật cho em hiểu . Yên Phong hãy cho anh một ít thời gian, anh tin rằng anh sẽ chứng minh được điều đó .

– Vậy thì bây giờ anh chuẩn bị về với bé Nhiên rồi sửa soạn đi làm .

– Em không đi làm sao ?

– Em định xin nghỉ .

– Sao ? Yên Phong, em không thể như thế được, nhất định không thể mà ... Họ cùng ăn sáng rồi Hòa Nhiên mới trở về nhà và Yên Phong đến công ty với một tâm trạng rối bời .

o O o

Hà Ly đến nhà Yên Phong giới thiệu mời mới biết một số việc về Yên Phong, Hà Ly rất thương bạn, từ sau việc xảy ra mà chính Hà Ly đã nhảy bèn nên đã tìm hiểu được sự thật . Nghe đâu, cô Nhã Băng phải bị phạt rồi phải bồi thường gì đó . Nếu như gia đình Hòa Nhiên khởi tố về tội bắt cóc và có hành vi gì đó khiến cho bé Tâm Nhiên phải vào bệnh viện . Nói chung nếu gia đình Hòa Nhiên không vì tình nghĩa mà khởi tố thì Nhã Băng có thể bị tù và còn nhiều việc có liên quan đến việc trở ra nước ngoài .

Hà Ly biết và nghi ngờ về người phụ nữ cao sang Phương Trâm ... Phương Trâm vốn không phải là một người thật sự tốt, điều này Thế Kha không ngờ vực vì họ là chỗ thân quen, họ hàng . Nhưng đối với Hà Ly linh cảm con gái và nghề nghiệp đã giúp cho cô phát hiện ra dễ dàng ...

Mọi việc đối với một nhà báo như Hà Ly thật là đơn giản, chỉ một thời gian ngắn cô đã tìm được nguyên nhân và chính Thế Kha cũng thật bất ngờ, bất ngờ đến độ lo lắng và hoài nghi, ghê sợ ... cuốn băng đã ghi lại cuộc trò chuyện giữa Phương Trâm và cô gái có cái tên giống nàng - Hà Giang .

Tất cả không nhằm vạch trần bộ mặt của Hà Giang hay Phương Trâm mà chỉ

duy nhất là giúp cho Yên Phong và Hòa Nhiên sáng tỏ mọi việc, để không ảnh hưởng đến tình yêu của 2 người . Khó khăn lắm họ mới đến được với nhau, và ngay cả lúc này đây gia đình Yên Phong vẫn chưa đồng ý . Tội nghiệp nhỏ Yên Phong sao mà lận đận và xui xẻo như thế, mọi việc đối với Hà Ly thật nhanh chóng như nghiệp vụ của cô .

Đề Năng Mai Lên

Chương 10

Hà Ly về tới Vũng Tàu lúc 6 giờ chiều, chỉ một mình Yên Phong ngạc nhiên và vui mừng nói:

- Hy vọng ta về hôm nay là một món quà bất ngờ cho mi .
- Quà gì chứ! Không phải là đến để mời ta ăn cưới hay sao ?

Hà Ly ôm vai bạn cười vui:

- Chẳng những thế, ta còn giúp mi chuẩn bị để ta ăn cưới trả công mi đó .

Yên Phong buồn buồn:

- Đừng nói chuyện ta, nhỏ đi tắm rửa rồi ăn cơm, à! Ta và nhỏ đi ăn cơm hải sản nhé, mi thích món này mà .
- Ủ! Ta ăn uống rồi ngủ một giấc sáng sớm phải về Sài Gòn .
- Vội thế sao nhỏ .

Hà Ly trao cho Yên Phong cuốn băng cassette rồi nói:

- Bình tĩnh mà nghe đi . Đây là món quà vô cùng quý báu, vì mi mà ta làm đó . Phong ạ! Thôi ta đi tắm đây, mấy ngày nay ta mệt lắm .
- Ủ! Mọi thứ đã có sẵn trong phòng tắm .

Hà Ly vào phòng tắm và Yên Phong với chiếc băng trong tay, cô không biết chuyện gì, cứ ngỡ là một băng nhạc thật tuyệt mà nhỏ Hà Ly tặng mình nên vội vàng bắt máy .

Những lời lẽ thật xa lạ, nhưng rồi tất cả đã rõ ràng .

Giọng của ai đó đã lên tiếng trong tiếng cười đầy vui sướng:

- Cảm ơn em Hà Giang ạ! Chị làm cũng chỉ vì anh Duy Đăng thôi .
- Chị hài lòng chứ!
- Sao không ? Thứ nhất, chuyện anh Đăng với nó ngày xưa đã không còn gì, nhưng chị giận vì anh ấy cứ mỗi lần đi Vũng Tàu là tìm cô gái đó . Thật ra ...
- Vâng! Cô ấy có bản lĩnh .
- Mặc nó! Điều quan trọng là chuyện xưa, chuyện nay của nó đều khó thành . Chẳng hiểu sao chị thấy nó như là một trở ngại trong mọi việc, chính vì những lần trước phát hiện ra Duy Đăng tìm đến, và nhờ em mà chị đã trả thù

được nổi đau, nổi nhục đó .

– Có lẽ nó đang tuyệt tình đó chị .

– Với anh chàng đã có vợ con ư ? Vậy thì tốt rồi, em đã làm khéo lắm, những hình ảnh đó cũng thật khéo . Rất tiếc là chỉ ghép thôi, giả như lần đó em dùng được cách để ... lôi cuốn anh ta, chỉ một vài hành động nhỏ thôi thì em đã có cơ để bắt anh ta phải đến với em, chứ không phải với con bé Yên Phong kia . Giả sử em có được chút hình ảnh hờ hênh đó của hắn, bây giờ em đã tung ra một tin động trời là hắn đã với em ... Cái gã Duy Đăng ngày trước cũng khờ lắm, trong đêm vũ hội chị đã tìm cách gần hắn và nguy trang như thế . một màn kịch nhỏ thôi, cũng như em chỉ vài bức ảnh ghép nhỏ thôi . Bọn đàn ông háo sắc lắm!

– Rất tiếc Hòa Nhiên không thuộc người như vậy chị ạ!

– Tại em không biết, không chủ động đó thôi . Đã có dịp mà không chịu tạo điều kiện để đưa hắn vào cõi thiên thai hay cõi trần tục với đam mê ...

... Trời ơi! Thì ra đó là những lời mà Phương Trâm, người đàn bà kiêu sa mà Yên Phong rất kính trọng, những lời của cô ta với Hà Giang đã nói lên rất rõ những suy nghĩ và hành động hẹp hòi, ích kỷ của họ . Trời ơi! Tất cả chỉ là sự lừa dối, sự nguy tạo . Nàng đã đánh mất mối tình đầu với Duy Đăng, giờ đây nếu không sáng suốt sẽ đánh mất một cuộc tình đẹp . Tuy Hòa Nhiên đã có vợ con, nhưng vợ anh và anh đã ly hôn, và anh là một người đàn ông tốt, có cá tính của một người thật đáng hoàng, nghiêm túc . Được một người như thế thì còn gì tốt hơn . Nhất định lần này Yên Phong không thể đánh mất hạnh phúc của mình . Nàng và Hòa Nhiên sẽ đấu tranh đến cùng, chỉ cần mẹ nàng đồng ý là ba sẽ đồng tình ngay .

Những gì Yên Phong nghe được từ cuộn băng thật là đáng sợ . Chỉ có Hà Ly có con mắt nhà nghề nên nó mới dễ dàng tìm ra bí mật này với lại Phương Trâm không thể nào ngờ Hà Ly là bạn thân của Yên Phong và cả Hà Giang cô gái đáng sợ này thật là không có nhân cách . Rất may là Phương Trâm đã chuẩn bị xuất cảnh nếu không Yên Phong và Hòa Nhiên khó mà sống yên với họ . Và nếu như Yên Phong với Thế Kha không biết mọi chuyện sẽ ra sao ?

Thật đáng sợ và cũng thật kỳ lạ khi nàng và Hòa Nhiên quen nhau thì chuyện xưa lại được phơi bày vì mối quan hệ giữa người vợ trước của Hòa Nhiên và người yêu cũ của nàng . Tất cả có mối quan hệ thân thiết, thật là kỳ diệu và hi hữu . Hòa Nhiên biết được điều này nhất định sẽ vui lắm ... Cảm ơn Hà Ly thật nhiều, một người bạn thật tốt, thật tình nghĩa, Hà Ly nói với Yên Phong:

– Ta không biết ta làm như thế là có lỗi với mi hay không nên ta muốn chuộc lỗi bằng cách giúp mi tất cả, tất cả những khó khăn mà mi gặp phải .

– Nhỏ này, giữa 2 đứa mình làm gì có lỗi chứ!

– Ta nghe nói mẹ và cô gì đó của mi trách mi hoài về việc của Thế Kha, có đúng không ?

– Chuyện đó mi không phải ray rứt gì cả . Ta với Thế Kha không hề có tình cảm gì cả . Nếu mi không gặp Thế Kha thì anh chàng vẫn là anh chàng ... làm gì ta thay đổi quan niệm chứ! Có điều mi với Thế Kha rất xứng và nhớ nghiệp vụ của mi mà ta đã biết rõ nhiều điều . Cám ơn Hà Ly nhé!

Hà Ly cười vui:

– Vậy thì đi ăn cưới ta xong là lo tổ chức nhanh lên nhé! Không khéo có chuyện nữa . Ta không biết làm sao mà gỡ đó .

– Vậy mi giúp ta nói với mẹ nhé!

Hà Ly vui sướng:

– Nhỏ yên trí đi, ta chuẩn bị kỹ rồi, băng gốc đưa ch omi, còn những băng khác ta sẽ để dành làm tư liệu cho mi, nhất định ta sẽ đưa mẹ nghe và ta sẽ thuyết phục mẹ dùm mi nhé!

– Ủ! Ta cám ơn Hà Ly thật nhiều .

– Vậy thì đi ăn rồi đến chỗ anh Hòa Nhiên có được không ? Ta muốn xem "tổ ấm" của mi sau này .

– Nhỏ này, làm gì bằng giám đốc Thế Kha và cô phóng viên xinh đẹp Hà Ly chứ .

– Thôi đi con khỉ . Ta đói run rồi nè .

Vừa khi ấy Hòa Nhiên đi vào . Hà Ly kêu lên:

– Bọn em đang nhắc anh và định ghé thăm anh .

– Ghé thăm anh ư . Anh có điểm phúc đó à! Hay là Hà Ly cho anh leo cây đó!

Yên Phong mặc chiếc quần jean trắng và chiếc áo pull kẻ sọc trông cô bé thật sống động, tươi vui . Hòa Nhiên trở mắt nhìn 2 cô gái xinh đẹp, sợ mình "bị thừa" anh lên tiếng trước:

– 2 cô định đi đâu . Anh cùng đi có được không ?

Hà Ly cười vừa nói vừa hát mặt về phía Yên Phong:

– Em là người được ăn, nên ai cho ăn cũng tốt thôi . Còn anh muốn tháp tùng thì hỏi người ta chứ!

Hòa Nhiên cảm thấy dễ chịu hơn khi trò chuyện với Hà Ly nên nhân thể anh đưa mắt triu mến nhìn sang Yên Phong:

– Anh đi cùng được chứ Yên Phong, anh tình nguyện làm kẻ "chiêu đãi" các cô đó .

Yên Phong lúc nào cũng hỏi:

– Thế bé Tâm Nhiên anh bỏ đâu rồi .

– Anh gọi cho bà nội, em yên trí đi, bà nội bé Tâm Nhiên nhắc em hoài .

– Không biết ...

Suốt bữa ăn, Hà Ly trò chuyện thật nhiều, thỉnh thoảng Yên Phong cũng vui

cười . Hà Ly chỉ nói:

– Em đến mang niềm vui đến cho 2 người, nên nhất định 2 người phải cùng đi ăn cưới đó nhé .

– Miễn cho anh có được không ?

Hà Ly cười:

– Không! Mai một đám cưới của 2 người em không đi đâu đấy nhé!

Những lời úp úp mở mở của Hà Ly khiến cho Hòa Nhiên cảm thấy lóe lên một niềm vui, niềm hy vọng, tuy rằng Yên Phong không nói ra điều này .

Hà Ly không muốn nói đến niềm vui mang tính chất riêng tư . Hãy để tự Yên Phong nói ra điều vui sướng này, có lẽ những ngày qua 2 người rất là đau khổ . (211)

o O o

Nhìn hoàng hôn buông dần trên biển, đôi tình nhân như quên cả thời gian, những cụm mây tím hồng bay về cuối trời xa, chiều này biển tuyệt đẹp, đẹp mơ màng, đẹp say tình, đẹp lộng lẫy và ngút ngàn quyết rũ, những tiếng sóng cứ vỗ, cứ reo bên tai họ, như chia sẻ nỗi niềm riêng tư, dù chẳng biết ba mẹ có đồng tình hay không, nhưng Yên Phong cảm thấy hồn mình nhẹ nhàng lâng lâng . Những hoài nghi, ngờ vực đã không còn lảng vảng, trong lòng nàng thật bình yên cho một tình yêu nồng nàn .

Vì sao nàng đến với thành phố biển để rồi yêu thương lại về trong nỗi đau, nỗi nhớ vô biên, và giờ đây bên Hòa Nhiên cảm thấy như mình ấm lại, lửa tình yêu ở anh thật ấm nồng . Những ngày qua thật mệt mỏi và đau khổ, cả 2 đều chia sẻ hết nơi này đến nơi khác tìm kiếm đứa con thơ dại của anh để rồi nỗi hờn ghen cho một cuộc tình . Tất cả đều do sự ganh ghét của những kẻ xấu . Có lẽ họ không muốn có hạnh phúc, Yên Phong cứ băng khuâng nghĩ ngợi .

Hòa Nhiên nhìn từng đợt sóng vỗ và khẽ hát bên tai người yêu:

"Biển sóng đừng xô tôi, đừng xô tôi

...

Biển sóng đừng xô nhau, đừng xô nhau

Ta xô biển lại sóng về đâu

...

Biển sóng biển sóng đừng xô nhau

Ta xô biển lại sóng nằm đâu

Biển sóng biển sóng đừng xô tôi

Đừng xô tôi ngã giữa tim người

Biển sóng biển sóng đừng xô tôi

Đừng cho tôi thấy hết tim người

Biển sóng biển sóng đừng xô nhau

Ta xô biển lại sóng về đâu

Biển sóng biển sóng đừng trôi xa

Bao năm chờ đợi sóng gần ta

Bao năm chờ đợi sóng gần ta

Biển sóng biển sóng đừng xô nhau ."

– Em xem kìa "Biển sóng biển sóng đừng trôi xa - Bao năm chờ đợi sóng gần ta", em có biết là anh đã chờ đợi bao lâu rồi không ?

– Không biết ...

– Từ lúc gặp em một chiều mưa, được em giúp đỡ, cha con anh ... Lúc đó anh tưởng em là cô tiên, một cô tiên đã đến giúp cho anh, và "suốt bao năm chờ đợi sóng gần ta". Bây giờ đã đến lúc sóng gần ta rồi phải không em ?

Yên Phong tựa vào vai anh:

– Anh không sợ gia đình em không bằng lòng cho chúng ta hay sao ?

– Anh tin rằng chúng ta sẽ đấu tranh để "biển sóng biển sóng đừng xô nhau", ba mẹ chắc sẽ hiểu chúng mình, chúng mình đã trải qua bao nhiêu khốn khổ rồi . Chẳng lẽ hạnh phúc này đã trong tầm tay mà chúng ta còn để cho nó vượt khỏi tầm tay hay sao ?

Vừa nói Hòa Nhiên vừa siết chặt Yên Phong hơn nữa ... Và rồi 2 người ngã dài trên bãi cát vắng để lắng nghe âm thanh tiếng sóng vỗ về gọi nhớ thương ngập tràn con tim đã rỉ máu .

Yên Phong thở thẽ bên tai người yêu:

– Giá như mình ở đây đến sáng .

– Chi vậy ?

– Em muốn đón bình minh trên biển đẹp lắm phải không anh ?

– Anh cũng mong như thế .

Và họ cứ tay trong tay lắng nghe tiếng sóng vỗ về hòa với tiếng lao xao của đôi phi lao xa xa, nghe như tình đang đến gần trong ngút ngàn yêu thương .

Bên tai Yên Phong cứ văng vẳng tiếng ca thâm trầm của người tình: "Biển sóng biển sóng đừng trôi xa - Bao năm chờ đợi sóng gần ta - Biển sóng biển sóng đừng xô nhau ..."

Ngày mai bình minh trên biển thật hồng, thật đẹp ...

Hết

Nguồn: vietlove

Người đăng: ms

Thời gian: 17/04/2006 1:22:04 SA